

Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 25 (128)
22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941-ΣΤ΄

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Διευθυντοῦ Συντάξεως 34-425
» » Τυπογραφείου 593-330

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 25 — 22 Μαρτίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς ἠμπορεῖ νὰ κάνῃ οἰκονομία ἕνα παιδὶ καὶ διατὶ τὴν κάνει.

Κάθε χρόνο σὰν σήμερα ὁ κύριος δάσκαλός μας μᾶς κάνει λόγο γιὰ μιὰ ἑορτὴ ποὺ λέγεται ἑορτὴ τῆς ἀποταμιεύσεως. Δὲν φανταζόμουνα πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἑορτές, ἐκτὸς τῶν ἁγίων. Σήμερα ὅμως ποὺ ἄκουσα τόσα πράγματα, βεβαιώθηκα πὼς καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς ἀποταμιεύσεως ἔχει τὴν ἴδια ἀξία ποὺ ἔχουν καὶ οἱ ἑορτὲς τῶν ἁγίων. Ὅλοι μας φροντίζομεν πῶς νὰ γίνωμεν πλούσιοι, γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν ὅμως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ εἴμεθα ἐργατικοὶ καὶ οἰκονόμοι. Ὅσο καὶ νὰ ἐργάζεται κανείς, ὅσα εἰσοδήματα καὶ ἂν ἔχῃ, δὲν μπορεῖ νὰ πλουτίσῃ ἂν δὲν εἶναι οἰκονόμος. Ἡ οἰκονομία εἶναι τὸ μεγαλείτερο εἰσόδημα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάνει καὶ φυλάει τὶς οἰκονομίες του δὲν θὰ βρεθῇ ποτὲ στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ χρήματα ἀπὸ τράπεζες ἢ ἀπὸ τοκιστὲς καὶ νὰ βάλῃ ἐνέχυρο τὴν περιουσία του. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔμαθε νὰ ἀποταμιεύῃ ὠφελεῖ καὶ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τὸ Ἔθνος του. Τὶς οἰκονομίες μας πρέπει νὰ τὶς καταθέτωμεν στὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια, ὅπου εἶναι ἐξησφαλισμένα καὶ ὅπου τοκίζονται. Τὶς οἰκονομίες αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ τὶς ἀποσύρωμεν παρὰ ὅταν ἔχωμεν μεγάλη ἀνάγκη ἢ ὅταν μεγαλώσωμεν.

Ἐν Βόρροις 31 Ὀκτωβρίου 1939.

Ἡρὼ Νικολιδάκη
Τάξις Ε' Δημ. Σχολείου Βορρων

Τ. Τ. Τ. Τυμπακίου

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΗΥΘΥΝΕ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΤΡΙΤΗΝ ΤΗΝ ΚΑΤΩΘΙ ΗΜΕΡΗΣΙΑΝ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ

«Ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται,

Τέσσαρες καὶ πλέον μῆνες τραχέων ἀγώνων ἐναντίον ἐχθροῦ ἀριθμητικῶς ὑπερτέρου, ἀγώνων ἡρωϊκῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν φύσιν, ὄχι μόνον δὲν σᾶς ἐκούρασαν, ἀλλὰ καὶ ἐσφυρηλάτησαν τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν ἀντοχήν σας εἰς βαθμὸν ἀξιοθαύμαστον. Καὶ ὅταν πρὸ ἑβδομάδος ὁ ἐχθρός, ἀπὸ μακροῦ ἐπιμελῶς παρασκευαζόμενος, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος διὰ νὰ σᾶς κάμψῃ καὶ ἐπεχείρησε τὴν σφοδράν του ἐπιθετικὴν προσπάθειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστήριζε τόσας ἐλπίδας, ὄχι μόνον τὸν συνεκρατήσατε, ἀλλὰ καὶ τοῦ καταφέρατε πλῆγμα σκληρόν, τοῦ ἐδώκατε τὴν ἀπάντησιν ποὺ τοῦ ἥρμοζε, τοῦ παρέσχετε ἓν ἐπὶ πλέον μάθημα τοῦ τί δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ ἑλληνικὴ ἀνδρεία καὶ εὐψυχία.

Ἐνικήσατε, Ἕλληνες Πολεμισταί, διότι εἰς τὰς φλέβας σας ρέει τὸ αἷμα τῶν μαχητῶν τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῶν Θερμοπυλῶν. Ἐνικήσατε διότι τὸ δίκαιον εἶναι μαζί σας καὶ διότι ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία σᾶς προστατεύουν. Ἐνικήσατε, διότι εἰς τὰ ἅρματα καὶ τὰς μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ ἀντετάξατε χαλύβδινα τὰ στήθη σας καὶ γρανιτώδεις τὰς θελήσεις σας.

Καθ' ἣν στιγμὴν σεῖς γράφετε εἰς τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ἀλβανίας τὸ αἱματοβαφὲς καὶ πανένδοξον ἔπος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τὰ ἀδέλφια σας τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας προσθέτουν καὶ αὐτά, εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς αἰθέρας, χρυσᾶς σελίδας εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος παρακολουθεῖ ἔκθαμβος τὰ κατορθώματα τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων.

Βαθύτατα συγκεκινημένος διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά σας, πλήρης πατρικῆς ὑπερηφανείας, σᾶς εὐχαριστῶ, γενναῖοι Ἕλληνες μαχηταί, ἐν ὀνόματι τῆς Πατρίδος, νὰ εἶσθε δὲ βέβαιοι ὅτι πᾶσαν ἑλληνικὴν συνείδησιν ἐμπνέει καὶ κατευθύνει πάντοτε ἀκλόνητον τὸ αἴσθημα τῆς ἀντὶ πάσης θυσίας περιφρουρήσεως τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β.»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

* ΑΜΕΡΙΚΗ *

Πολλὲς φορὲς εἶχα τὴν εὐκαιρία σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ στήλη νὰ τονίσω πόσο ὁ κόσμος ὁλόκληρος πρέπει νἆναι εὐγνώμων πρὸς τὴ μεγάλη βορειοαμερικανικὴ χώρα, ποὺ ἔγινε προπύργιο Ἐλευθερίας καὶ Δικαιοσύνης. Μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα ποὺ δὲν ὑπερβαίνει τὰ τετρακόσια χρόνια ὠργανώθησαν ἐκεῖ οἱ πολιτεῖες ἀπὸ τοὺς πρώτους εὐρωπαίους ἀποίκους καὶ ἐθεμελιώθη τὸ μεγάλο κράτος ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸ ὥς τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό. Μέσα στὸ διάστημα αὐτὸ διεξήχθησαν πολλοὶ ἀγῶνες, μὰ τώρα τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας πανύψηλο φεγγοβολεῖ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὰ μάτια τῆς οἰκουμένης στρέφονται πρὸς τὴν δοξασμένη αὐτὴ γῆ, ποὺ τὸν πλοῦτο της καὶ τὴν ἀκμή της ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ φθάσῃ ἄλλη χώρα. Ἐμεῖς ἰδιαιτέρως οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν θὰ παύσουμε ν' ἀντικρύζουμε τὴν Ἀμερικὴν σὰν τὴν χώρα ποὺ μᾶς συνδέουν κάτι περισσότερο ἀπὸ τὶς τυπικὲς σχέσεις μεταξὺ δύο κρατῶν.

Δὲν εἶναι μόνο τὸ ἕνα ἑκατομμύριο Ἑλλήνων ποὺ ζοῦν στὴν Ἀμερική, προοδεύουν καὶ ἀκμάζουν. Εἶναι πολὺ παλαιότεροι οἱ δεσμοὶ ποὺ μᾶς συνδέουν μὲ τοὺς Ἀμερικάνους. Τοὺς βρίσκουμε συναρωγούς, παραστάτες στὰ πρῶτα ἀκόμη βήματα μας ὡς κράτους, ὅταν μὲ τὰ καρυοφύλλια, τὶς σφεντόνες καὶ τὰ δρεπάνια καὶ μὲ αἷμα, ποτάμι αἷμα ἐπροσπαθούσαμε νὰ θεμελιώσουμε τὴν καινούργια Ἑλλάδα. Ἡ Ἀμερικὴ ἦταν ἡ πρώτη χώρα ποὺ ἀνεγνώρισε τὴν Ἑλλάδα ὡς κράτος, ἐνῷ ἀκόμη ἐξακολουθοῦσε τὸν φοβερό της ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ δὲν παρέλειψε νὰ διαδηλώσῃ τὴ συμπάθειά της μὲ τὸν παραστατικώτερο τρόπο. Στὰ τελευταῖα χρόνια οἱ ἔρευνες ποὺ διεξήχθησαν ἀπὸ ἱστοριοδίφες καὶ ἄλλους ἀπέδειξαν ὅτι πλοῖα ὁλόκληρα φορτωμένα ἐφόδια ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴ μαχομένη Ἑλλάδα, ὅπως ἀκόμη ὅτι δὲν ἦσαν λίγοι οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ διέπλευσαν τὸν Ὠκεανό, γιὰ νὰ δώσουν κι' αὐτό τους τὸ αἷμα στὴν Ἑλλάδα.

Ἔχω μπροστά μου τὴν ἔκκλησι, ποὺ στὰ 1827 ἀπηύθυνε στὸ λαὸ τῆς Νέας Ὑόρκης ἡ συστημένη κι' ἐκεῖ ἐπιτροπὴ ἐράνων. «Οἱ συμπολῖται μας, ἔγραφεν ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, μᾶς ἀνέθεσαν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσωμεν τοὺς λόγους καὶ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἤδη ἐπροκάλεσαν τὴν ἐκδήλωσι τῆς φιλανθρωπίας σας πρὸς ἕνα λαὸ ποὺ εἶναι δοῦλος καὶ πάσχει, ἀλλὰ δὲν παύει νἆναι ἔνδοξος. Ἡ ἱστορία τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς πτώσεώς του σᾶς εἶναι γνωστή. Δουλεία αἰώνων δὲν μπόρεσε νὰ πνίξῃ τὸ ἔμφυτο αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἀνθεῖ πάντα στὴν ψυχή του, ὅπως στὶς καρδιὲς τῶν προγόνων μας, γιατὶ οἱ Ἕλληνες ἔχουν πίστι στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐνίσχυσε καὶ τοὺς δικούς μας πατέρες. Ἐλπίζουν σήμερα οἱ Ἕλληνες καὶ εἶναι πράγματι ἱκανοὶ ν' ἀποκτήσουν ὅ,τι ἀπέκτησαν καὶ οἱ δικοί μας πατέρες. Οἱ πρόγονοί τους ἔδωκαν στοὺς δικούς μας τὸ πρότυπο τοῦ ἐλευθέρου πολιτεύματος καὶ οἱ δικοί μας ἔδωσαν στὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος τὸ παράδειγμα τῆς ἀνδρείας καὶ αὐταπαρνήσεως στὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Ὁ πιεζόμενος καὶ καταδιωκόμενος αὐτὸς λαὸς ἀντιληφθεὶς τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἔδωσε τὴ νίκη στὸν ἀγῶνα τῶν πατέρων μας, ἐξέπληξε τὴν χριστιανωσύνη μὲ τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ παθήματά του, ἀποφασίσας εἴτε νὰ ζήσῃ ἐλεύθερος, εἴτε νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ προσώπου γῆς. Ἄλλη διέξοδος δὲν ὑπάρχει γι' αὐτόν».

Ἀλλὰ καὶ νωρίτερα ἀκόμη ὁ Μονρόε ἔλεγε στὸ Κογκρέσσο γιὰ τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα: «Εἶναι ἀδύνατο ν' ἀντικρύζῃ κανεὶς τὶς συμφορὲς τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ βαθύτατα. Τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος γεμίζει τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιὰ μὲ τὰ εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα αἰσθήματα. Ἐξαιρετικὴ ἐπιτηδειότης καὶ λεπτότης στὶς τέχνες, ἡρωϊκὴ εὐγένεια στὶς πράξεις, ἁγνὸς πατριωτισμός, ἐνθουσιώδης ζῆλος καὶ ἀφοσίωσις στὴν ἐλευθερία ἑνώνονται μὲ τὶς ἀναμνήσεις μας ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ ἔκλειψις τῆς Χώρας αὐτῆς κάτω ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ καὶ πιεστικὸ ζυγὸ εἶχε βαθύτατα λυπήσει τὰ γενναιόφρονα πνεύματα τοῦ παρελθόντος· ἦτο, συνεπῶς, φυσικὸν ἡ καινούργια ἐμφάνισις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ στὸν ἀρχικό του χαρακτῆρα νὰ διεγείρῃ στὸν ἀγῶνά του αὐτὸν γιὰ τὴν ἐλευθερία τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴ συμπάθεια σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Ὑπάρχει ἰσχυρὰ ἐλπὶς ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς θ' ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερία του καὶ τὴν ἰσότιμη θέσι του μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐθνῶν».

Πόσα ἀκόμη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἔμπρακτο ἐκδήλωσι τῆς ἀμερικανικῆς συμπαθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τόσο θυμίζει τὴν ἐποχή μας!

Ἑκατοντάδες ὅλες ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἔχουν σταλῆ στὴν Ἑλλάδα σὲ χρῆμα γιὰ τὸν καινούργιο τώρα ἑλληνικὸν ἀγῶνα καὶ ἄλλες ἑκατοντάδες στέλλονται σὲ τρόφιμα, φάρμακα, σὲ χίλια εἴδη ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἕνας λαὸς ποὺ μάχεται γιὰ τὴν ἐλευθερία του, πρὸς ἕνα λαὸ πολλὲς φορὲς ἰσχυρότερο. Τὸ ἴδιο πνεῦμα ποὺ ἐμφοροῦσε τὸν Οὐέμπστερ, τὸν Χάους, τὸν Μονρόε, τὸν Ἔβερετт καὶ τόσους ἄλλους στὸν ἱερόν μας ἀγῶνα τοῦ 1821, ἐμφορεῖ καὶ τοὺς σημερινοὺς Ἀμερικανούς.

Γιατὶ τἄγραψα ὅλα αὐτά; Γιατὶ εἶναι ἡ ἔκφρασις τῶν αἰσθημάτων ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιατὶ τὰ ζωντανεύουν κάθε στιγμὴ οἱ ἀμερικανικὲς ἐκδηλώσεις, γιατὶ τὰ προβάλλει σὰν σύμβολο σ' ὅλον τὸν κόσμο ἡ ψήφισις τοῦ νόμου «περὶ ἐκμισθώσεως καὶ δανεισμοῦ». Θἄχουν ἀκούσει ἢ θἄχουν διαβάσει κάτι γι' αὐτὸν τὰ Ἑλληνόπουλα. Εἶναι ὁ νόμος χάρις στὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ τεράστιοι πολεμικοὶ καὶ ὑλικοὶ πόροι τῆς Ἀμερικῆς θὰ διοχετευθοῦν πρὸς τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ διεξάγουν τὸν εὐγενέστερο, ἠθικώτερο καὶ ἁγιώτερο ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Τιμή.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Μίαν ἡμέραν ἐσεῖς τὰ ἀγόρια θὰ μπῆτε εἰς τὸν στρατὸν καὶ σεῖς τὰ κορίτσια σὲ μιὰ στιγμὴ θὰ ἔλθετε καὶ σεῖς νὰ προσφέρετε τὰς ὑπηρεσίας σας εἰς τὸν στρατὸν ὡς νοσοκόμοι καὶ εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας ποὺ ἁρμόζουν εἰς τὰς γυναῖκας. Ὅταν θὰ κληθῆτε, πρέπει νὰ μπῆτε μέσα μὲ τὴν ἀπόφασι τῆς αὐτοθυσίας, διότι τὰ Ἔθνη δὲν γίνονται μεγάλα παρὰ ὅταν οἱ πολῖται ἔχουν μέσα των τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοθυσίας καὶ ὅταν εἰς κάθε στιγμὴ εἶναι ἕτοιμοι νὰ δώσουν τὴν ζωήν των διὰ τὴν Πατρίδα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς 24ης Ἀπριλίου 1939 πρὸς τὴν Ε. Ο. Ν. Καλαμῶν).

ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣ ΜΑΣ

Ἡ Α.Β. Ὑψηλότης ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., εἶχε θέσει ὑπὸ τὴν ὑψηλήν Του προστασίαν τὴν Ὀργάνωσιν ἀπὸ τὰ πρῶτα της ἀκόμη βήματα. Τὸ ἐνδιαφέρον Του ἦτο πάντοτε θερμὸν καὶ παρηκολούθει τὴν Νεολαίαν ἐν τῇ ἐξελίξει της τῆς διὰ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν ὡραῖον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐχάραξεν ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ δημιουργὸς τῆς Ε.Ο.Ν., μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ μὲ λατρείαν πρὸς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν.

Αἱ ζωηραὶ ἐξ ἄλλου ἐκδηλώσεις μὲ πραγματικὴν στοργήν. Ἐσχάτως ὅμως ὅτε τὸ Ἔθνος διέρχεται στιγμὰς ἐξαιρετικὰς διὰ τὴν ἱστορίαν του τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Α.Β. Ὑψηλότητος ἐξεδηλώθη θερμότερον. Ἡ προστασία Του ἐκδηλοῦται ἐναργέστερον καὶ ἡ στοργική του παρακολούθησις περισσότερον ἔντονος. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀκόμη ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ μετώπου ἔσπευσε, πρὶν καλὰ καλὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὰ ἐπίπονα ταξίδια, νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς βαθμοφόρους τῆς Νεολαίας καὶ νὰ τοὺς διαβιβάσῃ τὸν ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν τῶν μαχητῶν τοῦ μετώπου, τὰς εὐχαριστίας των δι' ὅσα ἐπιτελοῦν οἱ συναγωνισταὶ τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ μετόπισθεν καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ τοὺς δώσῃ συμβουλάς, νὰ τοὺς ἀνανεώσῃ τὰ συνθήματα — τὰ συνθήματα τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχηγοῦ — «Πίστις - Ἀγὼν - Νίκη» καὶ νὰ τοὺς καλέσῃ νὰ γεμίσουν τὴν ψυχήν των μὲ τὰ εὐγενέστερα ἰδανικά, τὰ ὁποῖα θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ τὸν διεξαγόμενον ἀγῶνα τῆς Φυλῆς μας. Καὶ μὲ τὴν τελευταίαν φράσιν Του τοὺς ἔδωσε τὸ σύνθημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν τελικὴ Νίκη.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., συνομιλεῖ μὲ βαθμοφόρον τῆς Ὀργανώσεως κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν του εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρ. Διοικήσεως.

Αἱ ἐπευφημίαι μὲ τὰς ὁποίας ἐγένετο δεκτὸς ἡ Α.Β.Υ. ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., αἱ παντοειδεῖς ἐκδηλώσεις λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου ἦσαν τόσον ἔντονοι, ἦσαν τόσον ἐνθουσιώδεις καὶ αὐθόρμητοι, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν τὴν πλήρη ἐπισφράγισιν τῶν λόγων τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὁ ὁποῖος ἐτόνισεν ὅτι ὁλόκληρος ἡ Νεολαία τῆς χώρας γεμάτη ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ βεβαιώνει τὴν Α.Β.Υ. τὸν Γενικὸν Ἀρχηγὸν καὶ Διάδοχον τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου ὅτι θὰ ἐντείνῃ τὰς προσπαθείας πρὸς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον δὲν μαρτυροῦν μόνον τὴν λατρείαν αὐτῶν πρὸς τὸ πρόσωπόν του, ἀλλ' ἀποδεικνύουν πόσον ὡραίαν ἀπήχησιν εἶχον οἱ λόγοι Του εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων τῆς χώρας. Τὰ συνθήματα τὰ ὁποῖα τοὺς ἐνέπνευσεν ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος θὰ κατευθύνουν τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις ὅλων τῶν συναγωνιστῶν.

Μετὰ τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν — ποὺ ἐγένετο τὴν Παρασκευὴν 7 Μαρτίου — ἡ Α.Β.Υ. εὑρέθη καὶ πάλιν ἐν μέσῳ τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς. Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκη, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος ἐπεσκέφθη τοὺς ἐκδρομεῖς τῆς Ε.Ο.Ν., οἱ ὁποῖοι εἶχον κατασκηνώσει εἰς τὴν Καισαριανήν. Ἡ Α.Β.Υ. ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἐκδρομεῖς, συνωμίλησε μαζί τους, τοὺς ἤκουσε καὶ ἀντελήφθη προσωπικῶς τὴν χαράν, τὴν αἰσιοδοξίαν, τὴν αὐτοπεποίθησιν μὲ τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζουν οἱ νέοι τὰς σημερινὰς ἱστορικὰς στιγμὰς τῆς πατρίδος μας.

Εἰς τὴν Καισαριανὴν ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων τῆς Νεολαίας. Ἐκεῖνος ἐπέδειξεν ὅλην τὴν στοργήν Του διὰ τοὺς νέους. Αὐτοὶ διετράνωσαν ὅλην των τὴν λατρείαν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν. Ἡ Α.Β. Ὑψηλότης ἀφῆκε τοὺς ἐκδρομεῖς ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὸ συσσίτιόν των.

Τὴν Δευτέραν ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Ἐπεθεώρησεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰς ἐγκαταστάσεις. Ἡ ἐπίσκεψίς Του δὲν ἦτο μία ἁπλῆ εἴσοδος καὶ ἔξοδος ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον. Εἰς κάθε ὑπηρεσίαν, ἀφοῦ ἐγνώριζε καὶ ἐχαιρέτα διὰ χειραψίας τοὺς συνεργάτας, ἐζήτει πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ὅλου ἔργου τῆς Ὀργανώσεως. Οὕτω οἱ συναγωνισταὶ θὰ πληροφορηθοῦν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τῆς Α.Β.Υ. ἐκδηλούμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σήμερον, θὰ εἶναι ἀδιάπτωτον. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ ἔργον των μὲ περισσότερον παρὰ ποτὲ ζῆλον, ὅταν γνωρίζουν ὅτι στοργικὸς παραστάτης καὶ ἐμπνευστὴς μαζὺ μὲ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν πρόεδρον της, θὰ εἶναι καὶ ὁ Γενικὸς Ἀρχηγός των, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος.

ΑΓ. Μ.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος ἐπιθεωρεῖ τὸν ἐπὶ τῆς ταράτσας τοῦ οἰκήματος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως νέον Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ λίαν προσεχῶς.

Στό περιθώριον

ΔΙΑ ΝΑ ΟΔΗΓΗ

Ὀλίγας ἀλλὰ μεστὰς ἀπὸ νόημα καὶ ἀπὸ αἴσθημα λέξεις ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ κινηματοθεάτρου «Παλλάς». Ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεως μᾶς ἔφερε τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Μετώπου, τὸν χαιρετισμὸν τῶν παλληκαριῶν ποὺ ὑπερασπίζουν τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος. Ἀκόμη δὲ καὶ τὰς εὐχαριστίας των «δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἔπραξεν ἡ Ε. Ο. Ν.». Ἀλλ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἡ Α. Β. Υ. ἔκρινεν ἐπιβεβλημένον νὰ ἐπαναλάβῃ ἅπαξ ἔτι τὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα ἔδωσεν εἰς τὴν Ε. Ο. Ν. ὁ ἀείμνηστος Δημιουργός της — συνθήματα τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐγχαραχθῆ ἀνεξιτήλως εἰς τὴν ψυχὴν ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως. Καὶ κατέληξε μὲ μίαν φράσιν, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ἐσαεὶ διὰ νὰ ὁδηγῇ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ διὰ νὰ τῆς ἐμπνέῃ τὴν πίστιν εἰς τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιβράβευσιν τῶν ἀγώνων της: «Κλεῖσε Ἐθνικὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλα θὰ τὰ φέρουν ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία δεξιά».

ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ

Τοὺς ὠνόμασαν γκάγκστερς τοῦ ἀέρος, ἱπταμένους δολοφόνους, ἐκφύλους ἐγκληματίας. Ἐν τούτοις αἱ πράξεις των, οἱ ἀλλεπάλληλοι βομβαρδισμοὶ τῆς Λαρίσης τὴν ἐπιοῦσαν καὶ τὴν μεθεπομένην τοῦ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ, ἡ τελευταία ἐπίθεσις των κατὰ τοῦ πλωτοῦ νοσοκομείου «Σωκράτης» παραμένουν κατώτεραι οἱουδήποτε χαρακτηρισμοῦ. Ματαίως ἄλλως τε θ' ἀναζητηθοῦν παραδείγματα ἀναλόγων ἐγκλημάτων ἔστω καὶ εἰς τὰς σκοτεινοτέρας περιόδους τῆς ἱστορίας ἢ μεταξὺ τῶν ἀνθρωποφάγων ἢ καὶ τῶν πλέον ἀποκτηνωμένων φαυλοβίων τοῦ ὑποκόσμου. Τόση ἄλλως τε κακουργία καὶ κτηνωδία, συνδυασμένη μὲ τόσην ἀνανδρίαν καὶ ρυπαρότητα ψυχῆς, καταντᾷ ἀληθῶς ἀπίστευτος. Καὶ εἶναι μόνον πιστευτὴ διὰ τοὺς ὑπανθρώπους τοῦ ἀπαισίου καὶ αἱμοσταγοῦς τυράννου τῆς Ἰταλίας. Ἡ πολυθρύλητος αὐτοκρατορία του εὑρίσκεται τώρα εἰς τοὺς τελευταίους σπασμοὺς τῆς ἀγωνίας, ἐξηυτελισμένη καὶ ἐξουθενωμένη. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐνίκα, καὶ ἂν ἀκόμη ἐθριάμβευεν, οὐδέποτε θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξαλείψῃ τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, τὸ ὁποῖον ἐνεκόλαψεν εἰς ἑαυτὴν διὰ τῶν στυγερῶν πράξεών της καὶ οὐδέποτε θὰ κατώρθωνε ν' ἀνακύψῃ ἀπὸ τὴν καταφρόνησιν καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

ΕΑΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ὁ δικτάτωρ τῆς Ρώμης εἰς τὸν λόγον του τῆς 23 Φεβρουαρίου ἔσπευσεν, ἐν μέσῳ τῶν φανφαρονισμῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχει συνηθίσει τὸν ἰταλικὸν λαόν, νὰ ἐξαγγείλῃ τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπικειμένην ἐαρινήν του ἐπίθεσιν, ἡ ὁποία, ἐπὶ τέλους, θὰ ἀπέπλυνε τὸ ὄνειδος τῶν τετραμήνων ἀλλεπαλλήλων πληγμάτων ποὺ τοῦ κατέφεραν αἱ «ἐπιτυχίαι», ἔστω, τακτικῆς, ὡς τὰς ἀπεκάλει, τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Καὶ μὲ τὸν στόμφον τοῦ μεγάλου ἠθοποιητικοῦ του ταλάντου ὁ ἀνεκδιήγητος ἀρχηγὸς τῆς καταρρεούσης ἰταλικῆς αὐτοκρατορίας ἐβροντοφώνησε πρὸς τὸν ἰταλικὸν λαὸν ὅτι ἡ Ἄνοιξις εἶναι ἰδική του καὶ θὰ κατασυντρίψῃ τὴν ἑλληνικὴν ἀντίστασιν.

Καὶ οἱ φασίσται τῆς ἰταλικῆς πρωτευούσης τὸν ἐπίστευσαν. Πολλοὶ Ἰταλοὶ ἤλπισαν. Οἱ Ἕλληνες ἐκάγχασαν καὶ ὁ λόγος τοῦ Ντοῦτσε ἔδωσε πληθώραν ὕλης εἰς τὴν διεθνῆ σάτυραν. Ἐπέπρωτο ὅμως τὴν ἐξαγγελθεῖσαν αὐτὴν ἐπίθεσιν νὰ κατευθύνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ. Καὶ τοῦ ἐπεφύλασσεν ἡ ἀδάμαστος ἑλληνικὴ καρτερία καὶ ἡ εὐψυχία, ἡ ἄκαμπτος ἀπόφασις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς οἱανδήποτε πίεσιν, εἰς οἱανδήποτε σφοδρὰν ἐπίθεσιν πολυαρίθμου ἐχθροῦ, τὰς πλέον ὀδυνηρὰς ἐκπλήξεις. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα διηύθυνε προσωπικῶς τὰς ἐναντίον τῆς ἑλληνικῆς στρατιᾶς ἐπιθέσεις του. Κατ' αὐτῆς ἔρριψε τὰς ποικιλωνύμους μεραρχίας του καὶ τὰς φασιστικὰς του μονάδας μὲ τὴν αὐστηρὰν ἐντολὴν νὰ κατακτήσουν ἔστω καὶ μίαν ἐπιτυχίαν, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα θριαμβευτικῆς εἰς τὴν Ρώμην ἐπιστροφῆς. Καὶ εἶδε τὰς καλλιτέρας του μεραρχίας νὰ συντρίβωνται ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντοχῆς. Ἔλαβε τὸ σκληρὸν μάθημα τῆς ἑλληνικῆς καρτερίας καὶ ἀκαμψίας. Καὶ ἐγνώρισεν ἔτσι προσωπικῶς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τὴν ἀνθεκτικότητα... Ἐπέμεινεν ὅμως. Νέας μονάδας ἐξαπέλυσε κατὰ τῶν ἑλληνικῶν γραμμῶν. Νέα σκληρὰ μαθήματα ἔλαβε. Καὶ ἐπείσθη, ἀφοῦ τὸ ἐπλήρωσε μὲ χιλιάδας πτωμάτων, μὲ χιλιάδας ἀπωλειῶν, ὅτι δὲν εἶναι εὔκολος ἡ νίκη κατὰ τῆς ἑλληνικῆς εὐψυχίας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ τὸ παράτολμον ἐγχείρημα καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρώμην κατησχυμένος. Διὰ τὸν Πράσκα, τὸν Μπαντόλιο, τὸν Σοντοῦ εὑρέθη αὐτὸς νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ μετὰ τὰς ἀποτυχίας των. Εἰς τὴν Ρώμην ἐπανερχόμενος, ἀποτυχημένος καὶ ἐξουθενωμένος καὶ αὐτός, δὲν θὰ εὕρῃ, δυστυχῶς δι' αὐτόν, κανένα νὰ τὸν στείλῃ εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν κατάραν δι' ὅσα κακὰ ἐπροξένησε κυρίως εἰς τὴν ἰδικήν του χώραν. Θὰ παραμείνῃ ἀκόμη εἰς τὴν Ἀρχὴν διὰ νὰ τοῦ ξερριζώσωμεν τοὺς ὀδόντας ἕνα πρὸς ἕνα, διὰ νὰ τοῦ ἐπιφέρωμεν οἱ σύμμαχοί μας καὶ ἡμεῖς ἀλλεπάλληλα τὰ πλήγματα εἰς τὴν Ἀφρικήν, εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἰς τὴν πατρίδα του τὴν ἰδίαν. Θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, ἐκεῖ, μέχρις ὅτου, ἀπογυμνωμένος ἀπὸ ὅλα, παραδοθῇ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ του. Καὶ τότε μόνον, ὅταν ὁ λαὸς αὐτὸς ἀνανήψῃ καὶ ὅλον τὸ φασιστικὸν συγκρότημά του παραδώσῃ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν εἰς τῆς θείας πλέον δίκης τὴν ἁρμοδιότητα, τότε μόνον ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ τείνῃ χεῖρα ἐπαίτιδα ζητῶν τὴν συγγνώμην δι' ὅλας τὰς κακουργίας καὶ ἀτιμίας του.

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΡΚΩΝ

Ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, μαζὶ μὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁλόκληρον, ἀπέτισε κατὰ τὸ μνημόσυνον τῆς προπερασμένης Κυριακῆς τὸν φόρον τῆς εὐλαβείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Δημιουργοῦ της — τοῦ ἀληθῶς μεγάλου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐθυσίασε τὰ πάντα, ὡς καὶ τὴν ζωήν του ἀκόμη, εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος. Ἀλλ' ἡ ἔννοια τοῦ μνημοσύνου δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου, τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐπιβεβλημένου. Περιέλαβεν ἐπὶ πλέον τὴν ἐνδόμυχον ἀνανέωσιν τοῦ ὅρκου, ὁ ὁποῖος εἶχε δοθῆ πρὸς τὸν Πατέρα τῆς Νίκης. Τοῦ ὅρκου τῆς Νεολαίας καὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους ὅτι ὁ ἀγὼν θὰ συνεχισθῇ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν μέχρι τοῦ τελικοῦ θριάμβου. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ τελευταία θέλησίς του. Καὶ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ διάπυρος εὐχή, τὴν ὁποίαν ἐκληροδότησεν ἡ μεγάλη ψυχή του πρὸς τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος. Καὶ ἡ θέλησίς του θὰ ἐκπληρωθῇ. Καὶ αἱ εὐχαί του θὰ πραγματωθοῦν. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασις ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, ἑτοίμου δι' ὅλας τὰς δοκιμασίας καὶ δι' ὅλας τὰς θυσίας καὶ πιστεύοντος ὅσον ποτὲ ἄλλοτε εἰς τὴν Νίκην.

Τὸ τεῦχος τῆς ἐπομένης ἑβδομάδος θὰ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἐθνικήν μας ἑορτὴν τῆς 25ης Μαρτίου.

Στό περιθώριον

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Εἰς ἄλλην σελίδα γίνεται λόγος διὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν ὀφείλει τὸ ἀγωνιζόμενον Ἑλληνικὸν Ἔθνος πρὸς τὴν μεγάλην Ἀμερικανικὴν συμπολιτείαν διὰ τὴν ἔμπρακτον συμπάθειάν της πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ λόγοι ὅμως τοῦ προέδρου Ροῦζβελτ, οἱ ὁποῖοι ἠκούσθησαν εἰς τὸ γεῦμα τῶν δημοσιογράφων, ἐγγράφουν ὑποθήκην ἐπὶ τῆς αἰωνίας ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης. Οἱ Ἕλληνες βεβαίως δὲν ἀγωνίζονται σήμερον μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν των. Ὁ ἀγὼν των δὲν εἶναι ἀγὼν ἁπλῶς ὑπερασπίσεως τῶν ἑλληνικῶν βωμῶν καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἑστιῶν. Εἶναι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἐθνῶν γενικώτερον ὁ ἀγών, τὸν ὁποῖον τὸ ἔνδοξον, ἱστορικὸν καὶ ἡρωϊκὸν Ἔθνος διεξάγει, καὶ διὰ τοῦτο τὰς εὐχαριστίας μας, τὰς εὐχαριστίας τῆς Νεολαίας μας, τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἔθνους πρὸς τὸν Πρόεδρον Ροῦζβελτ, ἐν ὀνόματι καὶ ἐκ μέρους ὅλων τῶν λαῶν αὐτῶν ἀπευθύνομεν σήμερον διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πρὸς τοὺς Συμμάχους καὶ τὴν Ἑλλάδα.

ΤΗΝ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΝ

Ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Παπάγος δι' ἡμερησίας διαταγῆς του τῆς 15ης Μαρτίου ἀπηύθυνε «τὰ πλέον θερμὰ συγχαρητήριά του» πρὸς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν στρατὸν τοῦ κεντρικοῦ μετώπου, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὰς ἑπταημέρους λυσσώδεις ἐπιθέσεις τοῦ ἐνισχυθέντος καὶ ἀσυγκρίτως ὑπερτέρου ἀριθμητικῶς ἐχθροῦ. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ἀρχιστρατήγου οἱ ἀδάμαστοι πολεμισταὶ τοῦ Μετώπου ἐκέρδισαν καὶ τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἀκόμη δὲ καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων τῆς γῆς. Αἱ μάχαι τοῦ ἑπταημέρου κατέλαβον ἤδη μίαν περιφανῆ θέσιν εἰς τὴν πολεμικὴν ἱστορίαν. Καὶ ἔδωσαν μίαν νέαν ἀπόδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ψυχικοῦ σθένους ἔναντι τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν μηχανικῶν μέσων.

Η ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

«Ἡ Θράκη ὁλόκληρος μὲ τὴν λόγχην ἀνὰ χεῖρας, ἀτάραχος καὶ ἀποφασιστική, πάνοπλος καὶ ἠθικῶς ἑτοίμη, ἀναμένει κάθε ἐνδεχόμενον». Μὲ τὴν σύντομον αὐτὴν φράσιν ὁ ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως κατώρθωσε νὰ δώσῃ ζωντανὴν ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς πιστὴν τὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὴν Θράκην κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας τῶν νέων ἀνὰ τὴν Βαλκανικὴν ἐξελίξεων. Ἀλλ' οἱ λόγοι του ἔχουν πλήρη ἐφαρμογὴν δι' ὁλόκληρον τὴν Βόρειον Ἑλλάδα.

Εἰς τὰς βορείους ἐπαρχίας τοῦ Κράτους ἔγινεν ἀπὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν μία ἀληθινὴ δημιουργία. Ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν ὅτι ἔγινεν ἐκεῖ ἐπάνω ἡ βραδεῖα καὶ γόνιμος κατεργασία τοῦ φυλετικοῦ μέλλοντος. Εἰς τὰς εὐρείας καὶ πλουσίας αὐτὰς χώρας συνηντήθησαν καὶ διεσταυρώθησαν οἱ εὐρωστότεροι καὶ οἱ παρθενικώτεροι κλάδοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Οἱ Θρᾶκες, οἱ Μακεδόνες, οἱ Μικρασιᾶται, οἱ Πόντιοι, οἱ Καυκάσιοι. Καθένας μὲ τὴν ἰδιοτυπίαν του, μὲ τὰς ξεχωριστὰς του ἱκανότητας, μὲ τὰς ἰδιαζούσας ἀπασχολήσεις του, μὲ τὰς τοπικὰς παραδόσεις του, ἀκμαίας πάντοτε καὶ προσφιλεῖς. Καὶ ὅλοι μαζὶ μὲ τὴν θερμὴν ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν εἰς τὴν κοινὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὸ μέλλον της. Ἐπὶ μίαν σχεδὸν εἰκοσαετίαν συνεργάζονται μὲ ἀπόλυτον ἁρμονίαν καὶ ὁμόνοιαν εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα. Καὶ ὁ ἱερός των μόχθος ἔδωσεν ἤδη δαψιλεῖς καρπούς. Ἡ χέρσος γῆ ἀπεδόθη εἰς τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν. Αἱ λίμναι καὶ τὰ ἕλη μετεβλήθησαν εἰς λιπαροὺς ἀγρούς. Οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαρροι ἐτιθασσεύθησαν. Καὶ ἡ πυκνή, συγχρονισμένη συγκοινωνία ἐκλήθη νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀκατεύναστον, τὴν ὄντως παραγωγικὴν δραστηριότητα τῶν παλαιῶν καὶ νέων κατοίκων τῶν συνοριακῶν ἐπαρχιῶν τῆς Χώρας. Ὁ βόρειος Ἕλλην εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸ μικρόβιον τοῦ εὐκόλου μεταπρατισμοῦ. Ἀγνοεῖ τὴν βολικὴν θεωρίαν τοῦ ἐλάσσονος κόπου. Καὶ διαθέτει καρτερίαν καὶ ἐπιμονὴν ἀλύγιστον. Εἶναι πλὴν τούτου προικισμένος μὲ στιβαρὰν ἰδιοσυγκρασίαν, μὲ νηφαλιότητα καὶ ψυχραιμίαν ἀδιατάρακτον. Εἰς τὴν ἐθνικὴν μάχην ἡ ὁποία διεξάγεται, εἴτε ἐν εἰρήνῃ εἴτε ἐν πολέμῳ, διὰ τὴν πρόοδον ἢ διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Χώρας, εἶναι προωρισμένος νὰ καταλάβῃ μίαν τῶν πρωτευουσῶν θέσεων. Καὶ τὴν κατέλαβεν ἤδη.

Ἡ Ἑλλὰς τοῦ Βορρᾶ ἔχει δυσκόλους τοὺς ἐνθουσιασμούς. Ἀλλ' ἔχει καὶ τὰς ἀποφάσεις ἀμετατρέπτους. Οἱ οὐρανοί της διατηροῦν ἀκόμη κάτι ἀπὸ τὸν σελαγισμὸν τῆς δόξης τοῦ ἀσυγκρίτου Μακεδόνος στρατηλάτου καὶ ἐκπολιτιστοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀσία δὲν ἐλησμόνησεν ἀκόμη οὔτε θὰ λησμονήσῃ ποτέ. Τὸ χῶμά της ἔχει ζυμωθῆ μὲ τὸ αἷμα μυριάδων ἡρώων καὶ μαρτύρων. Καὶ ἡ αὔρα τῶν βουνῶν της ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ τραγουδῆ τοὺς καϋμοὺς καὶ τὰ κλέη τῆς μεγάλης φυλῆς, ποὺ ἔδωσεν εἰς τὸν κόσμον τὸν νοῦν τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τὴν ἀκηλίδωτον ρομφαίαν τῶν Ἀκριτῶν.

Ἡ Ἑλλὰς τοῦ Βορρᾶ εἶναι ὁ προμαχὼν ὅλης τῆς Χώρας. Ἡ ἀπόρθητος ἔπαλξις τοῦ Ἔθνους. Καὶ ἔχει βαθεῖαν συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεών της. Ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς ἀποστολῆς της. Αἱ ἡρωΐδες τῆς Πίνδου, οἱ Φαλαγγῖται τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ Ἀκρῖται τῶν συνόρων, οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ Θρᾶκες πολεμισταὶ τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου ἐγνώρισαν ἤδη τὴν εὐτυχίαν τῆς δόξης καὶ τῆς νίκης. Ἡ Νεολαία τοῦ Βορρᾶ ἔχει καταστῆ πρότυπον ἤθους καὶ ἀρρενωπῆς φιλοτιμίας. Ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον, ἡ αὐτοθυσία τῶν μελῶν της ἔτυχε πολλάκις καὶ δημοσίας ἀναγνωρίσεως. Ποῖος θὰ εἶναι δυνατὸν τώρα ν' ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν συνέχισιν τῆς εὐκλεοῦς αὐτῆς ἱστορίας, διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀξιοθαυμάστων ἔργων τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πατριωτικῆς πίστεως;

Ἡ Ἑλλὰς τοῦ Βορρᾶ εὑρίσκεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐπιδρομῆς, ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἐν ἐπιφυλακῇ, ἐν πολεμικῷ μᾶλλον συναγερμῷ. Καὶ μένει πάντοτε ἔναντι οἱασδήποτε ἀπειλῆς ὀρθία καὶ ἀπτόητος καὶ ἑτοίμη ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ ὅλας τὰς δοκιμασίας. Καὶ εἰς τὸ πλευρόν της ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ἀποφασισμένον καὶ ἕτοιμον, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε, νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς ἀκέραιον καὶ μέχρις ἐσχάτων τὸ ἱερόν του Χρέος ἀπέναντι τῆς πανενδόξου ἱστορίας του, ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἀπέναντι τοῦ μέλλοντός του. Τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον θὰ κατοχυρώσῃ καὶ θὰ καταστήσῃ ζηλευτὸν δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα ἡ βεβαία καὶ ἀσφαλὴς νίκη τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων.

Ὁ νέος ῥαδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔχη βέβαια παρακολουθήσει τὰς ἐργασίας καὶ γενικώτερα τὴν δρᾶσιν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Νεολαίας. Πόσες φορὲς γυρίζοντας τὸ κουμπὶ στὰ βραχέα κύματα δὲν ἀκούσαμε τὴ γλυκειὰ καὶ ἐκλεκτὴ μουσική του, τὶς ἐξαιρετικὰ διαλεγμένες διαλέξεις του, τὰ πατριωτικὰ του θεατρικὰ ἔργα, τὰ σκέτς, τὰ ἀστεῖα του, τὶς εἰδήσεις του; Καὶ πραγματικά. Ἡ διεύθυνσις τῆς ραδιοφωνικῆς ὑπηρεσίας τῆς Νεολαίας φιλότιμες προσπάθειες κατέβαλε γιὰ νὰ ἐμφανίση ἕνα ἄρτιο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πρόγραμμα. Ὅ,τι ἐξεπέμπετο ἀπὸ ἐκεῖ ἦταν αὐστηρὰ διαλεγμένο ὥστε νὰ μὴ σοκάρη πουθενά, νὰ μὴ βρίσκεται κανένας ποὺ νὰ στραβομουτσουνιάση ἀκούοντας τὶς ἐκπομπὲς τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ.

Μὰ ὁ Σταθμὸς τῆς Νεολαίας ἀνάμεσα στὰ μεγάλα του πλεονεκτήματα εἶχε καὶ ἕνα σοβαρὸ μειονέκτημα.

Δὲν μποροῦσε νὰ ἀκουσθῆ σὲ μεγάλη ἀκτῖνα καθαρά. Ὑπῆρχαν κι' ἑλληνικὲς ἀκόμη περιφέρειες ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀκούσουν καθαρὰ τὴν φωνὴν τῆς Νεολαίας. Πολὺ περισσότερον ἡ φωνή της ἐπνίγετο στὸ διάστημα ποὺ τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὰ αὐτιὰ τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ.

Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἔλλειψι ἡ Ε.Ο.Ν. κατέβαλε προσπάθειες καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν ἀναπληρώση. Ἀθόρυβα — ὅπως ἀθόρυβα καὶ σεμνὰ γίνονται ὅλες οἱ σοβαρὲς ἐργασίες καὶ δημιουργίες— ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Νεολαίας ἀνεκαινίσθη ἐκ βάθρων· ὁ πομπὸς ἠλλάχθη(?) ἡ ἰσχύς του εἰκοσαπλασιάσθη. Οἱ ἐργασίες τῆς ἐγκαταστάσεώς του ἤρχισαν πυρετωδῶς καὶ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἐτερματίσθησαν μὲ ἱκανοποιητικώτατα ἀποτελέσματα, ὥστε νὰ ἐλπίζεται ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς θὰ ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν του... Θὰ ἀκούσωμεν!... Μὰ θὰ ἦτο ὀρθότερα ἡ ἔκφρασις ἐὰν ἐλέγαμεν ὅτι θὰ τὴν ἀκούσουν ὅλοι οἱ ἐπὶ τῆς γῆς Ἕλληνες. Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς, θὰ μπορῆ νὰ ἀκούη τὴ φωνὴ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, νὰ ἀκούη μακριὰ ἐκεῖ στὴν ξενιτειὰ τὴ φωνὴ τῆς πατρίδος. Ἔτσι ὁ νέος Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Νεολαίας δὲν πρόκειται νὰ εἶναι ἁπλῶς ἕνας σταθμὸς μορφωτικός, ψυχαγωγικὸς καὶ προπαγανδιστικός, ἂν θέλετε, τῆς Νεολαίας. Θὰ εἶναι ἕνα μέσον ἐπικοινωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἂς ποῦμε, μὲ τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς Ἕλληνας. Πόσοι ὀφθαλμοὶ ἑλληνικοὶ δὲν θὰ δακρύσουν καὶ πόσοι ποταμοὶ δακρύων δὲν θὰ χυθοῦν ἀνὰ τὸν κόσμον, ὅταν εἰς τὸ ραδιόφωνόν του ὁ Ἕλλην μετανάστης θὰ ἀκούση τὴν φωνὴν τῆς Νεολαίας, τῆς ἐλπίδος αὐτῆς καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, καὶ πόσαι ἑλληνικαὶ καρδιαὶ εἰς τὴν ξένην γῆν δὲν θὰ σκιρτήσουν ἀπὸ ἀγαλλίασιν;

Ἀπὸ τῆς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τὸν ὑπὸ κατασκευὴν νέον ραδιοφωνικὸν σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν.

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἱδρύσεως τοῦ Νέου Σταθμοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης νὰ συνδεθῆ μέσῳ τῶν ραδιοφωνικῶν κυμάτων μὲ μιὰν ἄλλην Νεολαίαν, τὴν Νεολαίαν τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, τὴν Νεολαίαν αὐτὴν ποὺ ἡ ψυχή της, ὅσον καὶ ἂν ζῆ εἰς περιβάλλοντα ξένα, δὲν λησμονεῖ ὅτι ἐπλάσθη καὶ εἶναι ἑλληνική.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν μηχανημάτων τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ γίνη καὶ μία ἀνακαίνισις τοῦ ραδιοφωνικοῦ προγράμματος. Ἡ Ε.Ο.Ν. ἐκ παραδόσεως, παραδόσεως τὴν ὁποίαν τῆς ἐκληροδότησεν ὁ Ἀρχηγός, δὲν ἀναγγέλλει προγράμματα. Ἀφήνει τὰς πράξεις νὰ ὁμιλοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων διὰ τὴν μεγάλην της δρᾶσιν. Ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ λεχθῆ σήμερον εἶναι ὅτι τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ γίνη ἐκλεκτότερον, ἡ πλουσία ὕλη τῶν ἐκπομπῶν του θὰ γίνη πλουσιώτερη, ἡ τάξις τῶν συνεργατῶν του καὶ ὁμιλητῶν του θὰ πυκνωθῆ καὶ γενικῶς ὁ Σταθμὸς θὰ προκαλέση πολλὰς ἐκπλήξεις.

Α. Κ. Μ.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος

* ΓΑΛΗΝΟΣ *

Ὁ ἐνδοξότερος ἐκ τῶν ἰατρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Γαληνός, ἐγεννήθη περὶ τὸ 130 μ. Χ. εἰς τὴν Πέργαμον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὠνομάζετο Νίκων, ἀλλὰ διετήρησε τὴν προσωνυμίαν ἡ ὁποία τοῦ εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του, Γαληνός.

Εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν ὁ Γαληνὸς ἐγνώριζεν ὄχι μόνον τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν γεωμετρίαν, ἀλλ' ἀκόμη ὅλας τὰς φιλοσοφικὰς διδασκαλίας, τὰς ὁποίας ἐδίδασκον τότε. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν μὲ τοιαύτην ἐπιτυχίαν, ὥστε εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν ἐδημοσίευσε τὰ πρῶτα ἔργα του.

Ὁ Γαληνὸς ἦτο κάτοχος ἀρκετὰ μεγάλης περιουσίας. Ἐπεχείρησε μακρινὰ ταξίδια εἰς τὴν Φοινίκην, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Παλαιστίνην, τὴν Ἀσίαν, διὰ νὰ γνωρίση ὅλα τὰ συστήματα, τὰ ὁποῖα οἱ πρακτικοὶ ἰατροὶ ἐφήρμοζον. Ἐδοξάσθη, διότι κατενόησεν ὅτι τὸ σύστημα τοῦ Ἱπποκράτους, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ πλέον παρημελημένον, ἦτο τὸ μόνον ἀληθινόν. Ὁ Ἱπποκράτης καὶ ἡ φύσις ὑπῆρξαν προπαντὸς εἰς τὸ ἑξῆς οἱ μόνοι διδάσκαλοί του.

Εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν ὁ Γαληνὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς του ἀφοῦ ἐξήντλησεν ὅλας τὰς πηγὰς τῆς ἐπιστήμης. Ὠνομάσθη ἰατρὸς τῶν μονομάχων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπέτρεψε νὰ γνωρίση κατὰ τρόπον ἐντελῶς εἰδικὸν τὰς χειρουργικὰς ἐργασίας.

Ὁ Γαληνὸς συνέγραψε πλεῖστα ἔργα, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς 182. Θὰ ἐσχημάτιζαν αὐτὰ σήμερον περίπου 80 ὀγκώδεις τόμους. Ὅλα ἐγράφησαν εἰς τὴν ἑλληνικήν, ἀλλὰ δὲν ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν ὅλα εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ πρωτοτύπου.

Αἱ ἀνατομικαὶ ἀνακαλύψεις τοῦ Γαληνοῦ εἶναι τοσούτῳ μᾶλλον ἀξιοσημείωτοι, καθόσον ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔζησε νὰ ἀνατέμνουν τὰ ἀνθρώπινα πτώματα. Τὸ πολὺ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνοίγουν τὰ σώματα τῶν θυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο εἰς τροφὴν τῶν θηρίων στὰ ἀμφιθέατρα καὶ τὰ σώματα τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύοντο ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν διέπραττον ἕνα ἔγκλημα εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλ' ὁ Γαληνὸς ἔκαμεν ἀνατομίαν εἰς ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν ζώων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπέτρεψε νὰ συγκρίνη τὸν ὀργανισμόν των μὲ τὸν ἰδικόν μας. Ἔδωκε μίαν περιγραφὴν τῶν ὀργάνων τῆς πέψεως τῶν πιθήκων, τῶν ἄρκτων, τῶν ἵππων, τῶν μηρυκαστικῶν καὶ ἐταξιθέτησε τὰ ὄργανα κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν ὁποίαν παρουσίαζαν ἐν σχέσει μὲ τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἀγνοεῖται ἡ χρονολογία τοῦ θανάτου τοῦ σοφοῦ συνεχιστοῦ τοῦ Ἱπποκράτους. Ὑποθέτουν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὴν Πέργαμον εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν.

ΒΟΥΛΑ Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

23ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Μάρκου η΄ 34 — θ΄ 1)

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἤ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβραίους δ΄ 14 — ε΄ 6)

Ἔχοντες ἀδελφοὶ ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν.

Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν· καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμήν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ πίστις ἡμῶν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πρέπει νὰ εἶναι ἀσάλευτος, τονίζει εἰς αὐτὴν τὴν περικοπήν του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ ἐπομένως νὰ σωθῶμεν ἐὰν ἡ πίστις ἡμῶν δὲν εἶναι σταθερά. Μόνον ἂν πιστεύσωμεν εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς σωτηρίας μας. Ὑπάρχουν σήμερα μερικοὶ μεταξὺ ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι παραδέχονται μὲν τὸν Χριστὸν ὡς ἕνα σοφὸν διδάσκαλον, ἀμφιβάλλουν ὅμως περὶ τῆς θείας του προελεύσεως. Αὐτοὶ βέβαια ἔχουν κάποια πίστι στὸν Χριστὸ ἀλλὰ δὲν παραδέχονται ὅτι μονάχα αὐτὸς μπορεῖ νὰ τοὺς σώσῃ. Ὁμοιάζουν μ' ἕναν ἄρρωστον, ὁ ὁποῖος παίρνει κάθε εἴδους φάρμακο γιὰ νὰ σωθῇ, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ θὰ τὸν κάμῃ καλὰ καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον ἀρνεῖται νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Ἄλλοι πάλιν ἔχουν κάποια ἀφῃρημένη πίστι, δέχονται ὅτι ὑπάρχει κάποια ἀνωτέρα δύναμις ποὺ κυβερνᾷ τὸν κόσμο, ἀλλὰ δὲν πιστεύουν εἰς τὸν ἕνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Εἰρωνεύονται τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐμβάλουν τὴν ἀμφιβολίαν μεταξύ μας καὶ ἐπομένως μὲ τὶς θεωρίες τους θέλουν νὰ κλονίσουν καὶ τὴ δική μας πίστι. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποφύγουν τὴν θείαν τιμωρίαν καὶ ἐπομένως εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ὑπόδικοι ἀπέναντι τῆς θείας Δικαιοσύνης.

Ἂν λοιπὸν θέλωμεν τὴν σωτηρίαν μας δὲν πρέπει οὔτε κατ' ἐλάχιστον νὰ ἀμφιβάλλωμεν. Ἂν περιπέσωμε σὲ κάποιο ἁμάρτημα ἂς μὴ χάνωμε τὸ θάρρος. Ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς συγχωρηθῇ, ἂν εἰλικρινῶς μετανοήσωμεν. Ὅταν κάποιος μᾶς ἀδικήσῃ καὶ μᾶς ἐπιβουλευθῇ ἂς ἐπικαλούμεθα τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν τοῦ Σωτῆρος. Εἶναι τόσον γεμάτος αὐτὸς ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τοὺς ὀπαδούς του, ὥστε παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ τρέχῃ πρὸς βοήθειάν μας. Αἱ διάφοροι λοιπὸν δοκιμασίαι καὶ θλίψεις ποτὲ ἂς μὴ ἀπογοητεύουν τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, ἀλλὰ αὐτὲς ἴσα ἴσα ἂς γίνωνται αἰτία νὰ τὸν στερεώσουν πιὸ πολὺ στὴν πίστι του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΗΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΝ

Δ΄.

Ἀπόπειρα ἐπιβολῆς τῆς ἰταλικῆς ὑπηκοότητος.

Κατ' Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1912 ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου ἀπέστειλεν εἰς ὅλα τὰ χωρία ἐγκυκλίους, διὰ τῶν ὁποίων προέτρεπε τοὺς κατοίκους νὰ ἐνεργήσωσι τὴν γενικὴν ἀπογραφήν, ἡ ὁποία κατ' ἐντολὴν τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως διενηργεῖτο κατὰ διετίαν ἐντὸς τῆς περιφερείας αὐτῶν, δίδουσα συνάμα ὁδηγίας τίνι τρόπῳ νὰ συμπληρῶσι τὰ δελτία ἀπογραφῆς καὶ συμβουλεύουσα αὐτοὺς ὅπως εἰς μὲν τὴν στήλην τῆς ἐθνότητος σημειώνουσι τὴν ἑλληνικήν, εἰς δὲ τὴν στήλην τῆς ὑπηκοότητος τὴν ὀθωμανικὴν τοιαύτην.

Καίτοι δὲ αἱ ὁδηγίαι τῆς Μητροπόλεως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπηκοότητα ἦσαν ὀρθαὶ καὶ νόμιμοι, διότι παρὰ τὴν ἰταλικὴν προσωρινὴν κατοχὴν ἴσχυε τὸ τουρκικὸν καθεστώς, τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρίζετο πλήρως καὶ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν καὶ διότι ἡ ὀθωμανικὴ ὑπηκοότης τῶν κατοίκων τῆς Δωδεκανήσου δὲν ἦτο δυνατὸν τότε νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἄλλης, ἐφ' ὅσον τὸ καθεστὼς ἦτο τουρκικὸν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ θέσις τῆς Δωδεκανήσου δὲν εἶχεν ἀκόμη καθορισθῇ διεθνῶς, ἐν τούτοις οἱ πλεῖστοι τῶν χωρικῶν τῆς Ρόδου, μὴ ἀντιληφθέντες καλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπηκοότητος καὶ νομίζοντες ὅτι διὰ τῆς δηλώσεως ὅτι εἶχον ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα θὰ ἐξέφραζον ἐπιθυμίαν τῆς ἐπανόδου τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας εἰς τὴν Δωδεκάνησον, δὲν ἤθελον νὰ ἐγγραφοῦν ὑπήκοοι Ὀθωμανοί, ἀλλὰ κατὰ πρωτοβουλίαν των ἐνεγράφοντο ὡς Ἕλληνες Αἰγαιοπελαγῖται, ἐκδηλοῦντες οὕτω καὶ τὸν ἐθνικὸν πόθον αὐτῶν.

Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ παρεξηγήσεως τῶν χωρικῶν ἐδημιουργήθη εἴς τινα τῶν χωρίων θόρυβος, ὁ ὁποῖος προὐκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν τῶν Ἰταλῶν χωροφυλάκων, οἵτινες νομίσαντες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δημοψηφισμάτων ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔσπευσαν νὰ ἀναφέρουν τὸ γεγονὸς εἰς τὸν στρατηγὸν Ἀμέλιο.

Ὅταν δὲ οὗτος ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐδήλωσεν εἰς τὴν Μητρόπολιν ὅτι οἱ χωρικοὶ εἶχαν δίκαιον νὰ μὴ δεχωνται νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς ὑπήκοοι Ὀθωμανοὶ ἀφοῦ δὲν θὰ ἐπανήρχοντο πλέον οἱ Τοῦρκοι (ἐνῷ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ τουρκικὸν καθεστὼς καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ τουρκικοὺς νόμους κλπ.) καὶ θέλων νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν πλάνην τῶν χωρικῶν τῆς Ρόδου καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως αὐτῶν, ἀρνουμένων νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς ὑπήκοοι Ὀθωμανοί, ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς χωροφύλακας διαταγάς, ὅπως οὗτοι κατορθώσουν νὰ πείσουν τούτους νὰ ἐγγράφωνται ὡς ὑπήκοοι Ἰταλοί, ἐπιδιώκων τοιουτοτρόπως ἐξ ὑφαρπαγῆς νὰ παρουσιάσῃ τὰ δελτία ἀπογραφῆς ὡς δημοψήφισμα τῶν κατοίκων, ἐπιθυμούντων δῆθεν τὴν ἰταλικὴν ὑπηκοότητα ἀντὶ πάσης ἄλλης.

Ἀλλ' ἐὰν οἱ χωρικοὶ τῆς Ρόδου δὲν ἤθελον ἀπὸ ἀγανάκτησιν νὰ λέγωνται πλέον ὑπήκοοι Ὀθωμανοί, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι θὰ ἐπείθοντο εὐκόλως νὰ λέγωνται Ἰταλοὶ ὑπήκοοι, διότι τὸ αἴσθημα αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς ἠνάγκαζε τούτους νὰ ἀποποιοῦνται τὴν ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα, ἦτο τόσον ἰσχυρὸν καὶ ἀκμαῖον, ὥστε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ νὰ ζητοῦν τὴν ἀλλαγὴν ταύτης διὰ τῆς ἰταλικῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτοὺς τὸ καθῆκον νὰ δηλοῦν ὅτι τὴν ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα μόνον διὰ τῆς ἑλληνικῆς τοιαύτης θὰ ἐπόθουν νὰ ἀνταλλάξουν.

Ἐπομένως αἱ προσπάθειαι τῶν Ἰταλῶν περὶ τῆς ἐξ ὑφαρπαγῆς ἀποδοχῆς τῆς ἰταλικῆς ὑπηκοότητος ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Ρόδου ἐματαιώθησαν, διότι τὰ ἀκραιφνῆ ἑλληνικὰ αἰσθήματα αὐτῶν ὑπῆρξαν καὶ πάλιν ὁ ἀκλόνητος βράχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθραύετο ὡς κῦμα τὸ νέον σατανικὸν σχέδιον τοῦ Ἀμέλιο.

Ἡ ἀποτυχία δὲ αὕτη ἐξώργισεν ἐκ νέου τὸν Ἰταλὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἤρχισε νὰ ἀπειλῇ τοὺς κατοίκους ὅτι θὰ παρέδιδεν αὐτοὺς εἰς τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ καὶ ἐκάλει καθ' ἑκάστην εἰς τὸ γραφεῖον του διαφόρους μορφωμένους ἐκ τῶν κατοίκων, εἰς τοὺς ὁποίους συνίστα νὰ συμβουλεύουν τὸν λαὸν περὶ τῆς ὠφελείας τὴν ὁποίαν εἶχεν οὗτος ἐὰν ἐζήτει αὐθορμήτως τὴν ἰταλικὴν ὑπηκοότητα.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κατωρθώθη τι οὔτε διὰ τῶν ἀπειλῶν, οὔτε διὰ τῶν συστάσεων, ὁ Ἰταλὸς διοικητὴς ἠμπόδισε τὴν ἀπογραφὴν καὶ ἀνέβαλε δι' εὐθετώτερον χρόνον τὰς ἐνεργείας του περὶ τῆς ἰταλικῆς ὑπηκοότητος.

Γ. Θ. Γεωργιάδης

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΟ ΥΠΕΡΤΑΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Συνωμιλοῦσα μ' ἕναν ἀγαπητὸ φίλο καὶ διαλεκτὸν πνευματικὸν ἄνθρωπο γιὰ τὴ νέα ἀπειλὴ ποὺ διαγράφεται στὸν βορεινὸν ὁρίζοντα τῆς Πατρίδος μας. Ἡ στρατολογική του κλάσις εἶναι ἀπὸ τὶς πρῶτες ποὺ θὰ κληθοῦν ἀσφαλῶς ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Μιλῶντας γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο αὐτὸ ὁ φίλος μου διατηροῦσε ὅλη τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματική του ἠρεμία καὶ μοῦ ἐξηγοῦσε τὶς σχετικὲς προετοιμασίες ποὺ εἶχε ἤδη κάμει γιὰ τὸ σπίτι του — εἶναι οἰκογενειάρχης, μὲ δυὸ παιδιὰ — καὶ γιὰ τὴ δουλειά του. Τοῦ παρετήρησα ὅτι ἡ παρουσία του ἐδῶ, σὲ μιὰν ἐργασία ποὺ προσφέρει πραγματικὰ πολύτιμες ἐθνικὲς ὑπηρεσίες, εἶναι ἀναγκαία. Μὰ ἐκεῖνος μὲ κοίταξε μ' ἕνα βαθὺ βλέμμα ἐκπλήξεως, παραπόνου κι' ἐπιτιμήσεως.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ὑπηρεσία πολυτιμότερη ἀπὸ τὴν ἄμεση συμμετοχὴ στὸ ὑπέροχο ἔργο τοῦ Στρατοῦ μας, μοῦ εἶπε ἥρεμα καὶ σταθερά. Καὶ γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ προσφέρουν τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν, ἡ πραγματοποίησίς της δὲν ἀποτελεῖ μόνο μιὰ στοιχειώδη ἐκπλήρωσι ὑπερτάτου καθήκοντος, ἀλλὰ καὶ τὴν πιὸ βαθειὰ ἱκανοποίησι μιᾶς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης τῆς ψυχῆς. Δὲν ὑπάρχει μεγαλείτερη εὐτυχία ἀπὸ ἐκείνην ποὺ χαρίζει ἡ συναίσθησις ὅτι μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, μὲ τὸν ἴδιο σου τὸν μόχθο καὶ τὸ αἷμα, μὲ τὴν ἴδια σου τὴν ὕπαρξι καὶ τὴν ψυχὴ προσφέρεις τὴν προσωπική σου συμβολὴ στὸν μεγάλο κι' ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Πατρίδος σου γιὰ τὴν τιμή της, τὴν ἐλευθερία της καὶ τὸν πολιτισμό της!

Ἐμείναμε κι' οἱ δυὸ συγκινημένοι καὶ σιωπηλοὶ λίγες στιγμές. Καὶ ὁ φίλος μου ἐξηκολούθησε:

— Ἡ ἐργασία δὲν θὰ ζημιωθῆ ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν μου. Εἶναι τέτοια ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνάτασις ὅλων τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὶς μεγάλες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους μας, ποὺ ὅσο λίγοι καὶ ἂν μείνουν γιὰ τὴν κίνησι τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν μετόπισθεν, θὰ μπορέσουν ἀσφαλῶς ν' ἀνταποκριθοῦν σ' ὅλες τὶς ἀνάγκες. Γιατὶ τὸ πνεῦμα κι' ἡ ψυχή, ἐξυγιασμένα κι' ἀνυψωμένα ἀπὸ τὴ φλόγα καὶ τὴν πνοὴ τοῦ ἐθνικοῦ συναγερμοῦ, ἀντλοῦν καὶ διαθέτουν ἀστείρευτες δυνάμεις κι' ἱκανότητες ἀπὸ τὰ κρυμμένα στὰ βάθη τους πλούσια ἀποθέματα.

Ἡ φωνή του ἐδονίζοταν ἀπὸ τὸν παλμὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς πίστεως ποὺ ἐξωτερίκευαν τὰ λόγια του.

— Κι' ὅσο γιὰ τὸ σπίτι μου, ἐξηκολούθησε, εἶμαι ἐντελῶς ἥσυχος. Ξέρεις τί μὲ ρωτᾶ κάθε μέρα ἡ κορούλα μου; «Πότε θὰ πᾶς στὸν πόλεμο, πατέρα; Δὲν θὰ πᾶς καὶ σὺ μαζὶ μὲ τοὺς ἥρωές μας;» Κι' ὅταν μοῦ τὸ λέῃ, κοιτάζω τὰ μάτια της. Δὲν κρύβουν κανένα φόβο, καμμιὰν ἀνησυχία. Λάμπουν μόνο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ κι' ἀπὸ λαχτάρα νὰ χαρῇ καὶ τὸν πατέρα της ἥρωα! Σὲ βεβαιώνω, φίλε μου, ὅτι μπροστὰ στὸ ἁγνὸ αὐτὸ φῶς τῶν ματιῶν της αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου μειωμένο ἐφόσον δὲν φορῶ τὴν στρατιωτικὴ στολή! Καὶ βιάζομαι νὰ ἐξιλεωθῶ.

Ἐσταμάτησε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του καὶ σὲ λίγο ἐσυνέχισε:

— Ἡ γυναῖκα μου εἶναι κι' αὐτὴ γεμάτη θάρρος κι' ἀποφασιστικότητα. «Μὴν ἀνησυχῇς γιὰ μᾶς», μοῦ λέγει. «Ὁ Θεὸς εἶναι βοηθός». Καὶ τὸ πιστεύω κι' ἐγώ, φίλε μου, τὸ πιστεύω βαθύτατα. Γιατὶ πιστεύω στὸν Θεό, πιστεύω στὸν ἠθικό Του νόμο καὶ στὴ δικαιοσύνη Του, καὶ πιστεύω πὼς τὸ πνεῦμα κι' ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος μας, οἱ ἰδέες της καὶ τὰ ἰδανικά της, ἡ ἱστορία της, ἡ ζωή της, ὁ πολιτισμός της, οἱ ἀγῶνες της, καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους ὁ σημερινός, ἀνταποκρίνονται ἀπόλυτα στὸ Θεῖο Θέλημα, καὶ γι' αὐτὸ εἶχαν κι' ἔχουν πάντοτε τὴν Θείαν Εὐλογία.

Ἐσιώπησε. Ἐδοκίμασα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, μὰ ἡ γλῶσσα μου δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ. Τοῦ πῆρα μονάχα τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ ἔσφιξα καὶ τοῦ τὸ κράτησα πολλὴν ὥρα στὰ δικά μου, δυνατὰ καὶ σιωπηλά...

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς
Μελῆς Νικολαΐδης

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Σχηματισμοὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν παρατάξει ἔμπροσθεν τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν Κυριακὴν ποὺ ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Τὸ ἡρωϊκόν μας ἀντιτορπιλλικὸν «Ψαρά», τὸ ὁποῖον κατήγαγε περιφανῆ ἆθλον βυθίσαν ἐχθρικὸν ὑποβρύχιον εἰς τὸ Αἰγαῖον. Τὸ ἀντιτορπιλλικόν μας συνώδευε νηοπομπήν.

Τὰ φανταράκια μας εἰς τὸ Μέτωπον λαμβάνουν θερμὸν συσσίτιον ἀπὸ συναδέλφους των ποὺ μεταφέρουν τὸ «καζάνι» ἐπὶ μεταγωγικοῦ.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η ΥΠΕΡΜΑΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγός, στοργικὸς παραστάτης το Στρατοῦ μας — ἡ Παναγία — παρουσιάστηκε καὶ πάλι στὰ ἡρωϊκὰ παλληκάρια τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ τους χαρίση ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν εὐλογία Της καὶ νὰ τοὺς ξαναδώση τὴ βεβαίωσι τῆς προστασίας Της. Ἡ νέα αὐτὴ ἐμφάνισις ἔγινε μιὰ κρύα αὐγὴ τοῦ περασμένου μηνὸς πάνω στὰ χιόνια ἑνὸς ἀλβανικοῦ βουνοῦ. Τὶς λεπτομέρειες θὰ μᾶς τὶς ἀφηγηθῆ παρακάτω, μὲ ἕνα ἁπλό, ζωντανὸ καὶ συγκινημένο γράμμα του, ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς πολεμιστάς μας, ποὺ εἶχαν τὸ προνόμιο νὰ ἰδοῦν τὴν θεία ἀποκάλυψι.

«Τίποτα δὲν εἴδαμε — μᾶς γράφει ὁ νεαρὸς στρατιώτης, — τὸ σκοτάδι πυκνὸ ἐκάλυπτε τὸ δωμάτιο.

Τίποτε δὲν εἶδαν παρὰ τὸ σκοτάδι. Τὸ σκοτάδι τῆς πεπερασμένης σκέψεως, τὸ σκοτάδι τῆς τυφλῆς λογικῆς, τὸ σκοτάδι τῆς ἀπιστίας. Ὁ μικρός, ταπεινὸς καὶ περιωρισμένος ἀνθρώπινος ὀρθολογισμὸς ἄρχισε ν' ἀναζητῆ ἀπτές, θετικές, πραγματικὲς ἐξηγήσεις. Καὶ δὲν εὕρισκε παρὰ «κάποιο ὄνειρο ποὺ εἶχε δῆ ὁ συνάδελφος προτοῦ ξυπνήση».

Μὰ ἡ Ψυχή, ἡ ἁγνή, πλατειὰ καὶ ὡραία Ψυχή, ποὺ κρύβεται πάντα μέσα στὰ πιὸ ἱερὰ βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου, ἐξηγέρθη σὲ λίγο, ζωογονημένη ἀπὸ τὴν θεία παρουσία καί, ξαναβρίσκοντας τὴν ἀληθινὴν ὑπόστασι καὶ δύναμί της, ἐκύτταξε μὲ τὰ δικά της μάτια, τὰ μάτια τῆς πίστεως.

Ἂς τὸ δοῦμε κι' ἂς τὸ θαυμάσουμε κι' ἐμεῖς μέσα στὸ δονημένο ἀπὸ συγκίνησι κι' εὐλάβεια γράμμα τοῦ στρατιώτη, ποὺ τὸ δημοσιεύουμε αὐτούσιο, ὅπως ἐβγῆκε αὐθόρμητα καὶ πηγαῖα ἀπὸ τὴν ἁγνὴ ψυχή του:

«Ἀγαπητό μου Περιοδικό,

Εἶμαι καὶ γὼ ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ποὺ πολεμοῦν στὸ Ἀλβανικὸ μέτωπο μὲ ὅλο τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμι τῶν 25 χρονῶν μου γιὰ τὴν ΝΙΚΗ!

Μὰ τώρα ποὺ μοῦ δόθηκε ὁ καιρὸς ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὀλιγόωρο ἀνάπαυσι σοῦ γράφω μερικὰ λόγια.

Ἀγαπητά μου ἀδέλφια Ἑλληνόπουλα, θέλω ἀπὸ σᾶς νὰ δώσετε ὅλη τὴν προσοχὴ καὶ πρὸ παντὸς τὴν πίστι στὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων μου· μεγαλυτέρα ἱκανοποίησις γιὰ μένα ποὺ πολεμῶ ἐδῶ πάνω στὰ Ἀλβανικὰ βουνὰ δὲν θὰ ὑπάρχη...

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα!... Ἔξω τὸ χιόνι στροβίλιζε... Ὁ ἀέρας φυσοῦσε δαιμονισμένα... Ἀπὸ μέρες ἤμαστε καταυλισμένοι σὲ ἕνα χωριὸ Ἀλβανικό. Στὸ τζάκι τὰ ξύλα ἔκαιαν καὶ ζέσταιναν τὰ κουρασμένα κορμιά μας. Ἡ ἱκανοποίησις, ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μας, ἄφησε τὸν ὕπνο νὰ μᾶς ἀγκαλιάση σφικτά.

Μονάχα ἐγὼ ξαγρυπνοῦσα!... Ἡ σκέψις μου ἔτρεχε μακριά... Ἐκεῖ κάτω στὸ Νότο, στὴν Κρήτη, ποὺ μιὰ μανούλα μὲ περιμένει νὰ γυρίσω Νικητής!... Σ' ἕνα γράμμα της, ποὺ χθὲς μοῦ ἔδωσε ὁ ταχυδρόμος, μοῦ ἔλεγε: «Μὴ λιποψυχήσης, παιδί μου, μπροστὰ σὲ τίποτε, ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ θὰ λυπηθῆ τὴν γερόντισσα μητέρα ποὺ τόσο κουράστηκε γιὰ νὰ ἀναθρέψη τὰ δυὸ παιδιά της ποὺ πολεμοῦν τώρα γιὰ τὴν Πατρίδα!...» Ἕνα δάκρυ κυλοῦσε στὸ μάγουλό μου, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ἀνατριχιαστικὴ ἀκούστηκε: «Παιδιά!... Σηκωθῆτε!... Κοιτάξετε ἐκεῖ στὴν πόρτα!... Μιὰ γυναῖκα μαυροφορεμένη στέκεται καὶ μᾶς κοιτᾶ!...» Ἔντρομοι οἱ συνάδελφοί μου ξύπνησαν καὶ κοιτάξαμε πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ποὺ μᾶς ἔδειχνε, τίποτα ὅμως δὲν εἴδαμε, τὸ σκοτάδι πυκνὸ ἐκάλυπτε τὸ δωμάτιο... Εἶπα ὅτι ἴσως εἶναι ἀπὸ τὴν ἐπήρειαν κάποιου ὀνείρου ποὺ ὁ συνάδελφος ἔβλεπε προτοῦ ξυπνήση...

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ βαθειὰ συγκίνησι κάναμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ... Μέσ' στὶς ψυχές μας ὅμως, παρ' ὅλον ὅτι εἴχαμε τόσο συγκινηθῆ, ἐν τούτοις ὑπῆρχε ἡ ἀμφιβολία... Πόσο γελασμένοι ὅμως βγήκαμε καὶ πόσο πικρὰ μετανοιώσαμε γιὰ τὴν δυσπιστία μας αὐτή! Δὲν πέρασαν 20 λεπτά, ἡ ἡσυχία εἶχε πάλι ἁπλωθῆ στὸ δωμάτιο, ὁπόταν ἡ ἴδια φωνὴ καὶ πάλι ἀκούγεται... «Ξανάρθε πάλι!» Τώρα ὅμως σηκώθηκε πιὸ ἤρεμος, μὲ μιὰ γαλήνη στὸ πρόσωπό του... «Δῶστε μου τὰ ἀρβυλά μου, γιατὶ μοῦ λέγει νὰ τὴν ἀκολουθήσω...» καὶ μονολογοῦσε... «Ποῦ θὰ μὲ πᾷς;...» Ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ ἀκολούθησε τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐμεῖς δὲν βλέπαμε. Ἔξω παγωνιά... τὸ κρύο τρυποῦσε τὰ κόκκαλα, καὶ φοβηθήκαμε μὴν πάθη τίποτα γιατὶ βγῆκε μὲ τὸ πουκάμισο! Ἔτρεξε ἕνας ἀπὸ μᾶς καὶ τὸν σταμάτησε ἀγκαλιάζοντάς τον ἀπὸ τὰ πλάγια... «Μή! τοῦ λέγει, ἄφησέ με νὰ πάω μαζί της καὶ μὴ μὲ ἐμποδίζης νὰ βλέπω τὸ γλυκὸ ὅραμα, ἄλλωστε ἀκούω μιὰ φωνὴ νὰ μοῦ λέγη νὰ μὲ ἀφήση αὐτὸς ποὺ μὲ κρατᾶ...» Τὸν ἄφησε ἐν τέλει καὶ ἀπεφασίσαμε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε... Τὰ ἴχνη τῶν βημάτων του πάνω στὸ χιόνι δὲν φαινόντανε, παρ' ὅλον ὅτι φώτιζε τὸ φεγγάρι καὶ χάραζε μόλις ἡ ἀνατολή. Τὸν χάσαμε γιὰ μερικὰ λεπτά... Ὅταν τὸν βρήκαμε, τὸν εἴδαμε γονατιστὸ πάνω στὰ χιόνια, κοιτάζοντας πρὸς τὸν οὐρανό! Μᾶς φώναξε νὰ πλησιάσωμε, δείχνοντάς μας κάτι φωτεινὸ στὸ στερέωμα. Ἔκθαμβοι πρὸ τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ ποὺ ἀντικρύσαμε γονατίσαμε μὲ κατάνυξιν καὶ θαυμασμό!...

Εἴδαμεν τὴν πάγκαλον τῆς Παναγίας μορφήν, κρατῶντας στὸ χέρι τρία κηρία ἀνημμένα καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὸν ἔφιππον στρατηλάτην Ἅγιον Γεώργιον τὸ ἕνα κηρίον καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἀμέσως ἕνα φῶς λαμπρὸν μετέωρον ἔλαμψε μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὰ ὑψηλὰ βουνὰ τοῦ Ἐλβασάν, μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθη... Γυρίσαμε πίσω, στὰ μάτια μας ποτάμι τὰ δάκρυα δὲν στέγνωσαν ἀκόμη. Κι' οὔτε θὰ στεγνώσουν, γιατὶ οἱ στιγμὲς αὐτὲς χαράχθηκαν βαθιὰ στὶς καρδιές μας.

Στὸν εὐσεβῆ στρατιώτην κατὰ τὴν διάρκειαν ποὺ μόνος του προσευχότανε ὅταν τὸν βρήκαμε, ἡ Μεγαλόχαρη τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Παιδιά μου, μὴ φοβᾶστε, ὁ Ἅγιος Γεώργιος τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Στρατοῦ μας καὶ θὰ νικήσωμεν!...»

Μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς

Ἰωάννης Χατζηκώστας

Στρατιώτης V Ὄρχου Πυρ/κοῦ

Ἔκθαμβοι πρὸ τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ γονατίσαμε μὲ κατάνυξι.

Μαζὶ μὲ σᾶς κάνουμε κι' ἐμεῖς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, γενναῖοι πρόμαχοι τῆς Πατρίδος μας. Μαζὶ μὲ σᾶς βλέπουμε κι' ἐμεῖς τὸ θαῦμα, ποὺ εἴχατε τὸ προνόμιο ἐσεῖς ν' ἀντικρύσετε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ μάτια. Τὸ βλέπουμε καὶ τὸ πιστεύουμε.

Ν.

57. (Συνέχεια)

Μὰ ὁ Νέαρχος κρατοῦσε μόνος του τὸ τιμόνι καὶ δὲν ἔχανε τὴ γραμμή. Ἤθελε νὰ φωνάξη στοὺς ἄντρες του, μὰ ἡ βοὴ ἦταν τόσο μεγάλη ποὺ μήτε σάλπιγγα δὲν μποροῦσε ν' ἀκουστῇ. Μὲ νοήματα λοιπὸν προέτρεπε τοὺς κωπηλάτες νὰ λάμνουν μὲ ὅση μποροῦν περισσότερη δύναμι. Ἔτσι μονάχα θὰ μποροῦσαν νὰ νικήσουν τὸ στρόβιλο τῶν ποταμῶν.

— Ζήτω! Φώναξαν ξαφνικὰ τὰ πληρώματα ἀπὸ τ' ἄλλα καράβια.

Ἡ ναυαρχίδα εἶχε νικήσει, πέρασε τὸ φοβερὸ σημεῖο, ἔπλεε τώρα ἥσυχη στὰ νερὰ ποὺ πλάταιναν καὶ γαλήνευαν.

— Ἐμπρός! ἔλεγε τώρα τὸ σῆμα πάνω στὰ κατάρτια τῆς ναυαρχίδος.

Τὰ καράβια εἶχαν πάρει πιὰ θάρρος, ὥρμησαν κι' αὐτὰ πρὸς τὸν στρόβιλο. Ἡ πάλη στάθηκε τρομερή. Πολλὰ καράβια κινδύνεψαν, ἔσπασαν τὰ κουπιά τους καὶ τὰ τιμόνια. Μὰ μὲ ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες κατώρθωσαν τέλος νὰ ξεφύγουν καὶ νὰ κατέβουν στὰ γαληνεμένα νερά, ὅπου ἀρμένιζε ἡ ναυαρχίδα.

Μερικὰ ὅμως τσακίστηκαν καὶ τὰ κατάπιε ὁ στρόβιλος· κάμποσοι πνίγηκαν, ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος κινδύνεψε. Γδύθηκε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ πηδήση στὸν ποταμὸ καὶ νὰ φτάση κολυμπώντας στὴ στεριά.

Οἱ ντόπιοι εἶχαν μαζευτῇ καὶ στὶς δυὸ ὄχθες καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ κατάπληξι τοὺς τολμηροὺς Ἕλληνας ποὺ ἀψηφοῦσαν τὶς φυσικὲς δυνάμεις. Κι' οἱ στρατοὶ ποὺ προχωροῦσαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἶχαν σταματήσει καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία.

Μὰ ἡ τόλμη τοῦ ἀνθρώπου νίκησε. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀγωνίας ὁ στόλος εἶχε περάσει κι' ἔπλεε θριαμβευτικὰ στὰ γαληνεμένα νερά· ἐλάχιστα καράβια εἶχαν χαθῆ· οἱ περισσότεροι ὅμως ἄντρες τους κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν κολυμπώντας.

— Δὲν εἶναι αὐτοὶ ἄνθρωποι θνητοί, ἔλεγαν οἱ Ἰνδοὶ περίτρομοι· εἶναι θεοὶ ἀθάνατοι!

Κεφ. 73.

— Νὰ σταματήση ὁ στόλος ν' ἀναπαυθῆ, διέταξε ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ νὰ διορθωθοῦν οἱ ζημιὲς ποὺ ἔγιναν στὰ καράβια! Καὶ νὰ ταφοῦν μὲ τὶς τιμὲς τοῦ πολέμου οἱ ναῦτες ποὺ πνίγηκαν!

Ἔδωκε τὴ διαταγὴ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ βγῆκε στὴν ξηρὰ μαζὶ μὲ τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς στρατιῶτες του. Εἶχε μάθει πὼς μία ἰσχυρότατη κι' ἀγριώτατη ἰνδικὴ φυλή, οἱ Μαλλοί, εἶχαν συγκεντρώσει 60.000 πεζούς, 10.000 ἱππεῖς καὶ 700 ἅρματα κι' ἑτοιμάζονταν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

Συνάμα διέταξε τὸν Ἡφαιστίωνα καὶ τὸν Κρατερὸ νὰ καταλάβουν ὡρισμένες θέσεις, ὥστε νὰ περικυκλωθοῦν ἀπὸ παντοῦ οἱ ἐχθροὶ καὶ νὰ μὴν μποροῦν νὰ διαφύγουν.

Ἡ σύγκρουσις ὑπῆρξε τρομερή. Οἱ Μαλλοὶ ἦταν ἀνδρειότατοι καὶ ὑπεράσπισαν μὲ λύσσα τὴ χώρα τους. Σὲ μιὰ μάχη λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῆ ὁ Ἀλέξανδρος. Ὅπως συνήθιζε, πολεμοῦσε στὴν πρώτη γραμμή, ἀψηφώντας κάθε κίνδυνο. Βλέποντας πὼς ἡ πρωτεύουσα τῶν Μαλλῶν ἀντιστέκονταν κι' ἀπὸ τὰ τείχη της οἱ ἐχθροὶ ἔρριχναν φαρμακωμένα βέλη καὶ σκότωναν τοὺς στρατιῶτες του, ρίχτηκε μόνος του καὶ σκαρφάλωσε στὰ τείχη. Τρεῖς μονάχα γενναῖοι σύντροφοί του τὸν ἀκολουθοῦσαν, ὁ Πευκέστας, ὁ Λεοννάτος κι' ὁ Ἀβρέος.

Ὁ Ἀλέξανδρος πήδησε ἀπὸ τὰ τείχη καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἐχθρούς. Ἀμέσως ἔπεσαν ἀπάνω του κι' ἕνα βέλος τοῦ διεπέρασε τὸ στῆθος. Ὅταν ἔφτασε ὁ ἐπίλοιπος στρατός του νὰ τὸν σώση, τὸν βρῆκε πεσμένο χάμω νὰ πλέη στὸ αἷμα του. Λύσσαξε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ σὲ λίγη ὥρα ἡ πολιτεία κυριεύονταν. Ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸ στρατόπεδο εἶχε διαδοθῆ ἡ φοβερὰ εἴδησι:

— Ὁ Ἀλέξανδρος σκοτώθηκε!

Θρῆνος σηκώθηκε, ὅλοι ἔτρεχαν ταραγμένοι κι' ἀνήγγελλαν τὴν τραγικὴ συμφορά. Ὁ βασιλιᾶς ἄκουσε τὸ θρῆνο.

— Τί τρέχει; ρώτησε. Γιατί κλαῖνε;

Τὸ καράβι ὁρμᾶ πρὸς τὸν τρομερὸ στρόβιλο.

— Νομίζουν πὼς σκοτώθηκες, βασιλιᾶ μου! τοῦ ἀποκρίθηκαν.

— Βάλετέ με σ' ἕνα καράβι, διέταξε ἀμέσως, κι' ἂς κωπηλατοῦν σιγὰ γιὰ νὰ μὲ δοῦν πὼς ζῶ νὰ ἡσυχάσουν.

— Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ σὲ μετακινήσουμε, βασιλιᾶ! ἀποκρίθηκαν μὲ τρόμο οἱ γιατροί.

— Κάμετε ὅ,τι σᾶς λέω! πρόσταξε ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ γρήγορα.

Τὸν ξάπλωσαν σ' ἕνα μεγάλο καράβι κι' ἄρχισαν οἱ κωπηλάτες νὰ χτυποῦν σιγὰ τὰ κουπιά τους γιὰ νὰ προφθάση ὁ στρατὸς κι' ὁ στόλος νὰ δοῦν τὸν βασιλιᾶ τους. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος, ἀνασηκωμένος στὰ προσκεφάλια, τοὺς χαμογελοῦσε καὶ τοὺς χαιρετοῦσε μὲ τὸ χέρι.

Ὅλοι στρατιῶτες καὶ ναῦτες ζητωκραύγαζαν, κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρά τους.

Ἔφτασε στὴ ναυαρχίδα, ἀνέβηκε. Ὁ Νέαρχος τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ δὲν μποροῦσε κι' ὁ γενναῖος αὐτὸς ἀρχηγὸς νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του.

— Μὴν ἐκτίθεσαι, βασιλιᾶ μου, τοῦ ἔλεγαν οἱ ἀξιωματικοί. Ἂν πάθης τίποτα, τί θ' ἀπογίνη ὁ στρατός σου; Δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεσαι στὸν κίνδυνο· ἐκτίθενται οἱ στρατιῶτες· ὁ ἀρχηγὸς ὅμως πρέπει νὰ ζῆ καὶ νὰ διευθύνη. Ἂν σκοτωθῆ κινδυνεύει νὰ χαθῆ ὅλος ὁ στρατός. Ἔχει μεγάλη εὐθύνη.

Ὁ Νέαρχος ὅμως ἐπέβαλε σιωπὴ στοὺς ἀξιωματικούς.

— Ὁ ἀρχηγός, εἶπε, πρέπει πρῶτος αὐτὸς νὰ δίνη τὸ παράδειγμα· πρέπει νὰ εἶναι πρῶτος στὸν κίνδυνο.

Κι' ἕνας γέρος Βοιωτὸς ποὺ ἄκουγε, ζύγωσε τὸ βασιλιᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὦ Ἀλέξανδρε, οἱ ἀληθινοὶ ἄντρες πρέπει νὰ κινδυνεύουν· ὅποιος μπαίνει στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορέψη!

— Ὁ βασιλιᾶς χαμογέλασε. Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γέρου:

— Ἔχεις δίκιο, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ἀπὸ σήμερα σὲ κάνω ὑπασπιστή μου. Πολέμα μαζί μου!

Στράφηκε στὸν Στέφανο ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς καὶ κοίταζε τὸν Ἀλέξανδρο ἀμίλητος.

— Στέφανε, τοῦ εἶπε, ποιὰ εἶναι ἡ δική σου γνώμη;

— Εἶμαι σύμφωνος μὲ τὸν γέρο Βοιωτό, βασιλιᾶ μου. Οἱ θεοὶ προστατεύουν τοὺς τολμηροὺς καὶ δὲν φοβοῦμαι νὰ πάθης τίποτα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες ὁ Ἀλέξανδρος ἔγινε ἐντελῶς καλά, οἱ σάλπιγγες πάλι ἀντιλάλησαν κι' ὁ στόλος μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ στρατοὺς ἐξηκολούθησε τὴν πορεία του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΟΧΥΡΑ

Ἄπειρα εἶναι τὰ ἡρωϊκὰ ἐπεισόδια τοῦ πολέμου μας κατὰ τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀνδρεία ὅλου γενικὰ τοῦ στρατοῦ μας ἑνώνεται μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Κι' ἔτσι ἔρχεται ἡ νίκη κάτω ἀπὸ τὴν γενικευμένη πειθαρχία καὶ ἀπὸ τὸν ἀπόλυτο συντονισμὸ κάθε προσπαθείας. Τὰ κατορθώματα κι' οἱ θρίαμβοι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πολλαπλασιάζονται.

Πλῆθος ἐπεισόδια τοῦ πολέμου διηγοῦνται οἱ τραυματίες μας. Κι' ἐδῶ θὰ παραθέσωμε τὴ ζωηρὴ περιγραφὴ μιᾶς ἐπιθέσεως κάπου στὸ μέτωπο, ὅπως μᾶς τὴν διηγήθη ἕνας ἡρωϊκὸς τραυματίας μας, ποὺ ἔλαβε μέρος σ' αὐτή.

* * *

«Ἐμεῖς δὲν τὶς φοβούμαστε τὶς μηχανές τους, ἄρχισεν ὁ τραυματίας. Ἐκεῖνοι ἀγωνίζονται νὰ μᾶς νικήσουν μὲ τὰ σύρματά τους, μὲ τοὺς σκαντζοχοίρους των, μὲ τὶς τσιγαροθῆκες τους, μὲ τοὺς ὅλμους τους καὶ μὲ τὰ λογῆς-λογῆς «μαραφέτια» τους. Μὰ ἐμᾶς δὲν μᾶς τρομάζουν οἱ μηχανές τους... Ἐμεῖς ἔχουμε καρδιά. Αὐτοὶ δὲν ἔχουνε. Καὶ τοὺς νικᾶμε».

Οἱ πολεμιστές μας ὄχι μονάχα νικᾶνε τοὺς Ἰταλούς, μὰ περιφρονοῦν καὶ τὰ μηχανικά τους μέσα. Καὶ τὰ ἔχουν ὀνομάσει μὲ περιφρονητικὲς ἐκφράσεις. Τὰ σύρματά τους εἶναι τὰ συρματοπλέγματα, οἱ σκαντζόχοιροι τὰ μικρὰ τὰνκς ποὺ μεταχειρίζονται οἱ Ἰταλοὶ στοὺς ἀνώμαλους δρόμους τῆς Ἀλβανίας καὶ τσιγαροθῆκες εἶναι οἱ κόκκινες χειροβομβίδες τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ οἱ φαντάροι μας τὶς λένε καὶ βαρελόττα...

Ἐξακολούθησε λοιπὸν ἔτσι ὁ τραυματίας τὴν διήγησι:

«Γιατὶ νὰ τὶς φοβηθοῦμε τὶς μηχανές τους; Μπροστὰ στοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιὰ πέφτουν ὅλα! Μάταια οἱ Ἰταλοὶ ταμπουρώνονται... Ἔτσι καὶ κείνη τὴν ἡμέρα ποὺ τραυματίσθηκα. Ταμπουρώθηκαν στὸ ὕψωμα ἐκεῖνο, μὰ τοὺς τὸ πήραμε. Καὶ νὰ πῶς τὸ πήραμε:

Πάνω στὸ ὕψωμα εἴχανε φτειάσει χαρακώματα καὶ μπροστὰ στὰ χαρακώματα εἶχαν τοποθετημένες πολλὲς σειρὲς συρματοπλένματα καὶ κάθε δεκαπέντε ὡς εἴκοσι μέτρα κι' ἕνα ὅλμο. Μᾶς περίμεναν νὰ κάμουμε ἐπίθεσι, γιὰ νὰ μᾶς ριχθοῦν... Γύρω τὸ χιόνι ἦταν ἕνα μέτρο ὕψος. Καὶ στὴν κατηφοριὰ ἔφτανε τὸ ἕνα μπόϊ. Ὅλα κάτασπρα... Ὡστόσο ἀρχίσαμε τὴν ἐπίθεσι. Ἐμεῖς προχωρούσαμε τὸν ἀνήφορο καὶ τὰ κανονάκια μας τοῦ ὀρειβατικοῦ τοὺς ρίχνανε μπόλικες. Γύρω μας ἐσφύριζαν καὶ πέρα ἐβροντοῦσαν. Κι' ὅσο πλησιάζαμε, τόσο ἐθέριευαν τὰ πράματα. Ρίχναμε μεῖς, μὰ ρίχνανε καὶ κεῖνοι. Χιλιάδες ἔπεφταν οἱ μύδροι κατὰ πάνω μας... Μὰ δὲν ἐφοβούμαστε. Συλλογιζόμαστε πὼς ἡ Παναγιὰ εἶναι μαζί μας καὶ πὼς αὐτοὶ εἶναι δειλοί, ἄδικοι καὶ πρόστυχοι...

Ὅταν φτάσαμε σὲ ἀρκετὸ ὕψος, μέσα στὰ χιόνια τοῦ ὑψώματος, ἀντικρύσαμε τοὺς Ἰταλοὺς ποὺ μᾶς χτυποῦσαν μὲ τοὺς ὅλμους. Δὲν σηκώνανε τὸ κεφάλι τους οὔτε νὰ μᾶς ἰδοῦνε. Ἔνοιωσαν ὅτι πηγαίναμε κατὰ πάνω τους, κι' ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται κι' ἂς εἶχαν τοὺς ὅλμους μπροστά τους. Εἶχαν τὸ πρόσωπό τους σκυμμένο στὴ γῆ καὶ τραβοῦσαν τὸ μοχλὸ τοῦ ὅλμου. Ἔρριχναν ἀδιάκοπα, μὰ φαινόντανε τρομαγμένοι... Μὰ καὶ τὰ πολυβόλα τους ἔρριχναν κι' αὐτά. Σειρὲς ἀπὸ σφαῖρες τῶν πολυβόλων ἐσχημάτιζαν γαζὶ ἀπάνω στὸ χιόνι... Κάπου-κάπου ἔσκαγε καὶ καμμιὰ ὀβίδα τους. Ἔπεφτε στὸ χιόνι καὶ σήκωνε ἕνα τεράστιο συντριβάνι ἀπὸ χιόνι, ποὺ πήγαινε πρὸς τὸν οὐρανό... Σὲ μερικὰ σημεῖα τὸ χιόνι εἶχε σκαφθῆ ἀπὸ τὶς ὀβίδες τους καὶ φαινότανε μαῦρες πληγὲς πάνω στὸ ἄσπρο ντύσιμο τοῦ βουνοῦ...

Κάποια στιγμὴ οἱ Ἰταλοί, ἐκεῖ ποὺ μᾶς ἔρριχναν μὲ τοὺς ὅλμους καὶ μὲ τὰ πολυβόλα, ἀνασήκωσαν τὰ κεφάλια τους. Ὁ θόρυβος ποὺ κάναμε τοὺς ἀναστάτωσε. Εἶδαν πὼς εἴμαστε μονάχα σὲ ἀπόστασι πενῆντα μέτρων μπροστά τους. Καὶ τρέχαμε πιὰ καὶ φωνάζαμε: «Ἀέρα! Ἀέρα!»...

Ἐμεῖς εἴμαστε σ' ὅλη τὴν ὁρμή μας, μ' ὅλη τὴ δύναμι τοῦ ἠθικοῦ μας. Κι' ἐκεῖνοι τἄχαναν πιά... Κυττάζανε γύρω τους μὲ τρόμο. Ζητούσανε νὰ ἰδοῦν πῶς θὰ ξεφύγουν. Κι' ὅμως εἶχαν μπρός τους μηχανὲς καταστρεπτικές. Ἐμεῖς ἀντίθετα συλλογιζόμαστε ποιὸς πρῶτος θὰ καβαλλήσῃ τὸ χαράκωμα καὶ πῶς θὰ πιάσῃ ἢ θὰ ξεπαστρέψῃ τοὺς ἐχθρούς...

Ἐκείνη τὴν ὥρα καταλάβαμε πὼς οἱ Ἰταλοὶ δὲν εἶχαν μπροστά τους μονάχα ὅλμους καὶ πολυβόλα. Εἶχαν στὸ πλάϊ τους σωροὺς τὶς κόκκινες χειροβομβίδες. Αὐτὲς τὶς λέμε βαρελόττα καὶ τσιγαροθῆκες. Ὅταν τὶς βροῦμε ἄσκαστες στὰ βουνὰ τὶς μαζεύουμε γιὰ νὰ τὶς μεταχειρισθοῦμε ἐναντίον τους. Μὰ κάποτε βγάζουμε καὶ τὸ μπαροῦτι καὶ τὶς κάνουμε τσιγαροθῆκες...

Ἀφήσανε λοιπὸν οἱ Ἰταλοί, μόλις κοντέψαμε, τοὺς ὅλμους καὶ τὰ πολυβόλα κι' ἁρπάξανε τὶς χειροβομβίδες. Τὶς πετοῦσαν κατὰ ἑκατοντάδες, κατὰ χιλιάδες κατεπάνω μας... Ἔσκαγαν μὲ διαβολικοὺς κρότους. Μὰ ἐμεῖς τραβούσαμε μπρός, μέσα σ' ὅλα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ καταλάβαμε πῶς τὸ χιόνι μᾶς βοηθοῦσε. Τὰ βαρελόττα πέφτανε μπόλικα γύρω μας, μὰ λίγα ἔσκαγαν. Τὰ περισσότερα ἐχώνοντο μέσα στὸ μαλακὸ χιόνι καὶ δὲν βρίσκανε ἀντίστασι γιὰ νὰ σκάσουν. Ἔτσι πήγαιναν χαμένα. Μόλις τὸ καταλάβαμε αὐτό, βάλαμε τὰ γέλια καὶ ριχθήκαμε μὲ καινούργια ὁρμή...

Τώρα πιὰ θὰ δούλευε ἡ ξιφολόγχη. Στὴ στιγμὴ εἶδαν τὶς ἀτσαλένιες μας λόγχες νὰ λάμπουν μπροστὰ στὰ μάτια τους. Ξαφνιάστηκαν, φοβήθηκαν, ἄρχισαν νὰ ζαρώνουν οἱ φρατέλλοι σὰν εἶδαν τὶς λόγχες νὰ λάμπουν στὴν ἀντανάκλασι τοῦ χιονιοῦ... Τὸ κατάλαβαν πιὰ πὼς ὅλα ἦταν περιττά. Οὔτε οἱ ὅλμοι, οὔτε τὰ πολυβόλα, οὔτε οἱ χειροβομβίδες, οὔτε τὰ συρματοπλέγματά τους μποροῦσαν πιὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίσουν. Ἡ λόγχη ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλα. Γιατὶ πίσω ἀπὸ κάθε ἑλληνικὴ λόγχη ζῇ μιὰ ἑλληνικὴ φλογερὴ καρδιά!

Μὲ τὶς ξιφολόγχες μπροστὰ φτάσαμε στὰ συρματοπλέγματά τους. Τἄχαν βάλει σὲ πολλὲς σειρὲς καὶ κάπου-κάπου εἶχαν ἀφήσει περάσματα. Ἔτρεφαν κάποιαν ἐλπίδα πὼς θὰ εἶχαν μιὰ σταλιὰ θάρρος νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ περάσματα αὐτὰ καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν; Ἢ μήπως τἄφησαν γιὰ νὰ περάσωμε; Μὰ τί νὰ τὰ κά-

(Συνέχεια εἰς τὴν προτελευταίαν ἐξωφύλλου)

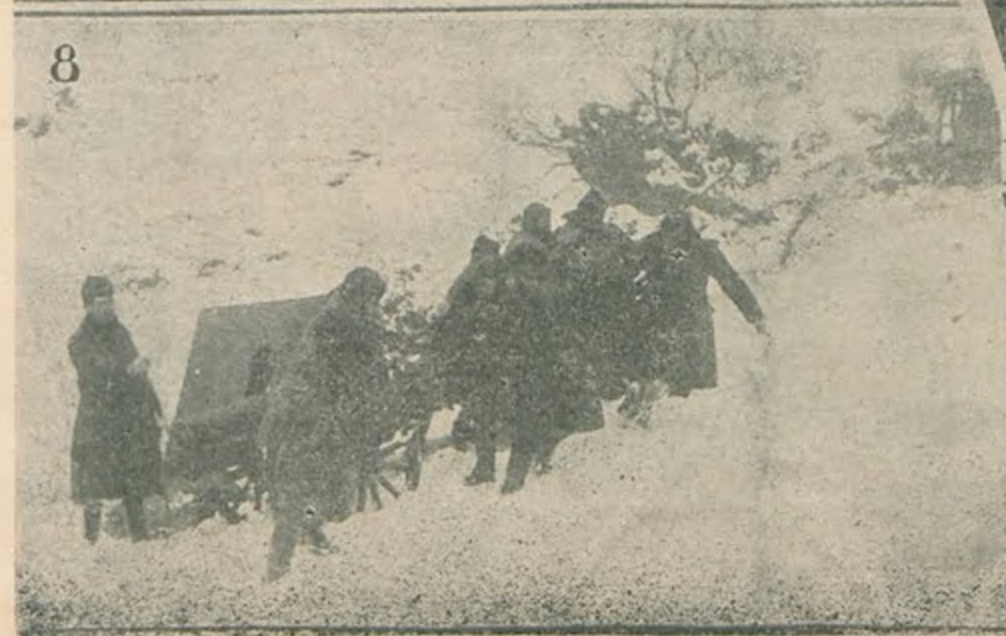
(Σκίτσο τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Γρηγόρη Τ. Τ. 712).

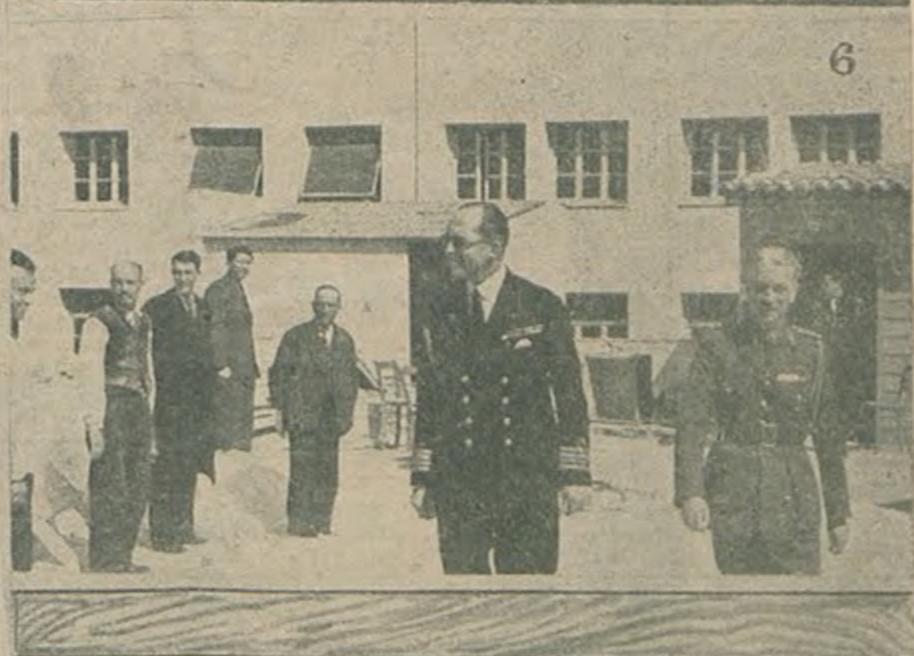

1, 2, 3, 4, 5, 6) Ἀπὸ τὴν πρόσφατο
τοῦ Διαδόχου Παύλου, Γενικοῦ Ἀ
τὰ γραφεῖα καὶ τὰς ἐγκαταστάσε
σεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως
θεῖσα ἀναμνηστικὴ στήλη ἔμπροσθ
κης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης Με
μας, βουτηγμένοι μέσα εἰς τὸ χιόν
λον τους εἰς μίαν κορυφήν. 9) Οἱ
εἰς τὰ χέρια ὀρειβατικ

ον ἐπίσκεψιν τῆς Α. Β. Υ.
ρχηγοῦ τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς
ς τῆς Κεντρικῆς Διοική-
Νεολαίας. 7) Ἡ ἀνεγερ-
θεν τοῦ Ἐπαρχείου Ἰθά-
ταξᾶς. 8) Οἱ στρατιῶται
, μεταφέρουν τὸ πυροβό-
φαντάροι μας μεταφέρουν
ὸν πυροβόλον.

53. (Συνέχεια)

Ἂν συμβουλευτοῦμε λοιπὸν τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ποὺ ἱστορήσανε τὰ καθέκαστα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία, πρέπει νὰ φαντασθοῦμε πὼς ἡ ἀπόβασι ἔγινε μὲ τέτοιον τρόπο...

Τὰ βασιλικὰ καράβια πλέοντας ἀργὰ ἀράξανε ὕστερα ἀπὸ λίγο στὴν ἀμμουδιά... Κι' εὐτὺς ἀνοίξανε τὰ πλαϊνά τους καὶ ρίξανε στὴ στεριὰ κάτι πλατιὰ γιοφύρια καμωμένα ἐπίτηδες γιὰ τοῦτο τὸ σκοπό, ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ περάσουν ὄχι ἕνας μὰ πολλοὶ μαζὶ πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες σὲ τάξι πολεμική.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ ζυγώσουν καθόλου οἱ Σαρακηνοὶ καὶ νὰ τοὺς φέρουν ἐμπόδιο εἴχανε μαζευτῆ στὶς πρῶρες οἱ σφεντονῆτες καὶ οἱ τοξότες καὶ ρίχνανε βροχὴ τὶς σαΐτες καὶ τὰ μολύβια... Μὰ καὶ οἱ σιφωνάριοι στέκανε ἕτοιμοι νὰ τοὺς καταβρέξουν μὲ ὑγρὴ φωτιά...

Οἱ Σαρακηνοὶ ἅμα κατάλαβαν πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀπόβασι τραβήχτηκαν πάλι πίσω στὰ ψηλώματα περιμένοντας νὰ τοὺς ριχτοῦνε πρῶτοι οἱ Βυζαντινοί.

Ὁ Νικηφόρος δὲν ἔχασε καιρό... Χώρισε τὴν προφυλακή του σὲ τρία τάγματα καὶ χύθηκε κατὰ πάνω τους.

«Ἐμπρὸς» πρόσταξε, «ἡ Παναγιὰ εἶναι δῶ μαζί μας καὶ μᾶς βλέπει καὶ μᾶς βοηθᾶ· δείξετε πὼς εἴσαστε ἄξιοι τῆς παρουσίας της».

Οἱ πεζομάχοι πρῶτοι σὲ πυκνὴ τάξι ξεκίνησαν. Ἔβαλαν τὶς ἀσπίδες τους πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὶς ἑνώσανε ἔτσι ποὺ ἔγιναν ἕνα κορμὶ ὅλοι...

Θαρρεῖς κι' ἦταν κανένα παραμυθένιο ζῶο, δράκος μὲ λέπια σιδερένια ποὺ δὲν τὰ περνοῦν τ' ἀκόντια... Κι' ὄχι ἕνας, μὰ τρεῖς τέτοιοι δράκοι κι' ἀπὸ τρεῖς διάφορες μεριὲς χυθήκανε μονομιᾶς καὶ ξετυλίγονταν στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἀνέβαιναν πρὸς τὰ ψηλώματα ποὺ βρίσκονταν οἱ Σαρακηνοί.

Καὶ σὲ κάθε τάγμα, λέει, ἀκολουθοῦσε κι' ἕνας ἐπίσκοπος τριγυρισμένος ἀπὸ κληρικοὺς μὲ τὰ πανηγυρικά τους ἄμφια καὶ σήκωνε ψηλὰ ἕνα μεγάλο σταυρὸ ποὺ εἶχε κομμάτι ἀπὸ τίμιο ξύλο...

Οἱ κουρσάροι ξαφνιασμένοι καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ θέαμα τόσων καραβιῶν, τόσου στρατοῦ τακτικοῦ ποὺ κινιῶταν μὲ ἀφάνταστη τάξι καὶ ὑποταγὴ στὰ προστάγματα, στὴν ἀρχὴ στέκονταν σὰν ἀποσβολωμένοι. Βλέποντας ὅμως πὼς κινδύνευαν νὰ κλειστοῦν σὲ σιδερένιο κύκλο, χύθηκαν ὁλοῦθε, σὰν κύματα ἀφρισμένα ἀπάνω στὰ τάγματα τοῦ Νικηφόρου... Κι' ἦσαν καὶ τοῦτοι ἄλλοι βαριὰ ἁρματωμένοι μὲ ἁλυσιδωτοὺς θώρακες καὶ ἄσπρους μανδύες ἀπὸ πάνω ποὺ κυμάτιζαν στὸν ἀέρα, κι' ἄλλοι μισόγυμνοι μὲ πουκάμισο καὶ κοντοβράκι μονάχα, μαῦροι σὰ δαιμόνια ποὺ οὐρλιάζανε, τρέχανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὠπισθοχωροῦσαν καὶ πάλι ξαναγύριζαν μὲ περισσότερη λύσσα.

Ἡ πολεμική τους κραυγὴ «Ἀλλάχ» «Ἀλλάχ», τὰ βούκινα, τὰ τουμπελέκια ποὺ χτυποῦσαν μ' ἕνα γοργὸ χαρούμενο τρόπο, σὰ νἆταν χορὸς καὶ πανηγύρι τούτη ἡ ἀνθρωποσφαγή, σμίγανε ὅλα καὶ κάνανε μιὰ βουή, ἀνάκατη, φοβερή, θαρρεῖς κι' ἄκουες ἀγριεμένη θάλασσα ποὺ σφύριζε, βογγοῦσε καὶ δερνόταν πάνω στὰ βράχια...

Δερβίσηδες μὲ μακρὰ ἄσπρα γένεια, ἔξαλλοι ἀπὸ φανατισμὸ καὶ μῖσος τρέχανε ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς παρακινοῦσαν στὸν ἀγῶνα... «Μακαρισμένοι αὐτοὶ ποὺ θάπεφταν πολεμώντας τοὺς ἄπιστους... Μακαρισμένοι αὐτοὶ ποὺ τὸ ἴδιο βράδυ καθισμένοι σταυροπόδι ἀγνάντια στὸν προφήτη θὰ δοκίμαζαν τὶς χαρὲς τοῦ παραδείσου».

Δερβισάδες ἔξαλλοι ἀπὸ φανατισμὸ τοὺς παρακινοῦσαν στὸν ἀγῶνα.

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ ψηλά... Τὸ μεσημεριάτικο κάμα φλόγιζε τὴν ἀμμουδιά... Οἱ δυὸ στρατοὶ μάχονταν σὰ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὴ λάμψι τῆς καλοκαιριάτικης μέρας... Τὸ ξέραν, βλέπεις, καὶ τοῦτοι καὶ κεῖνοι πὼς ἡ νικητὲς ἔπρεπε νὰ βγοῦν ἀπὸ τοῦτο τὸν ἀγῶνα ἢ ὁλότελα χαμένοι...

Ὡς τόσο ἦταν πιὰ φανερό... Ἡ νίκη ἄρχισε νὰ κλίνη μὲ τὸ μέρος τῶν Βυζαντινῶν... Τὰ θωρακισμένα τάγματα σὰν τρεῖς σφῆνες χώθηκαν στὴν παράταξι τῶν κουρσάρων καὶ τὴν ἔσπασαν.

Στὸ μεταξὺ ἄλλος στρατὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ καράβια καὶ παρατάχτηκε στ' ἀκρογιάλι ἕτοιμος νὰ δώση τὸ τελειωτικὸ χτύπημα... Νὰ καὶ οἱ καβαλλάρηδες τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, οἱ περίφημοι Βαράγγοι, ποὺ δὲν μποροῦσες οὔτε νὰ τοὺς ἀντικρύσης· τέτοια ἦταν ἡ λάμψι ποὺ χύνονταν ἀπὸ τοὺς ἀσημένιους θώρακες καὶ τὰ κράνη τους. Ὁ ἴδιος ὁ Νικηφόρος εἶχε μπῆ ἐπὶ κεφαλῆς καβάλλα στὸ ἄσπρο του ἄλογο... Ἴσιος, ἀλύγιστος, μὲ τὴ ματιὰ στηλωμένη μπροστὰ ἐκεῖ κατὰ τὴ μάχη... Τὸν ἔβλεπες κι' ἔνοιωθες ὅλη τὴ λαχτάρα τῆς πολεμικῆς καρδιᾶς του νὰ τρέξη, νὰ μεθύση ἀπὸ τὸν θόρυβο καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ ἀγῶνα... Μὰ κρατοῦσε συνετὰ τὴν καρδιά του, ὅπως κρατᾶμε ἕνα παράφορο ἄλογο, κι' ἄφηνε τὸ νοῦ του κυβερνήτη, νὰ διαλέξη ἀτάραχος τὴ στιγμὴ ποὺ χρειάζεται νὰ δώση τὸ πρόσταγμα.

Κοντά του βρίσκονταν καὶ οἱ τρεῖς μας φίλοι...

Οἱ Βαράγγοι σιγομουρμούριζαν: «Πότε πιά...».

Ὁ Μιχαὴλ ἔκλινε δεξιὰ καὶ ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ Δημήτρη.

— Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ἂν τρέξωμε, θὰ μᾶς φυσήξη καὶ λιγάκι ἀέρας. Ἐδῶ κινδυνεύουμε νὰ ψηθοῦμε ζωντανοὶ στὰ σιδερικά μας...

Μὰ ὁ γυιὸς τοῦ Πρωτοσπαθάρη Γρηγορᾶ, σὰ νὰ βρισκόταν σὲ καμμιὰ δεξίωσι στὸ Ἱερὸ Παλάτι, γαλήνιος, οὔτε τοῦ ἔδωσε ἀπόκρισι...

— Χαρὰ στὴν ὑπομονή... Φοβᾶσαι μήπως χάνης τὴ μεγαλοπρέπειά σου... εἶπε ὅλο φούρκα ὁ Μιχαήλ.

Ξαφνικὰ ὁ Δομέστικος στράφηκε...

Ὅλοι ἀνακινήθηκαν... θάρρεψαν πὼς ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ τόσο περίμεναν. Μ' αὐτὸς ζήτησε μὲ τὸ βλέμμα τὸ Γρηγόρη καὶ σὰν τὸν βρῆκε τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ πλησιάση...

— Κομιτᾶ, τοῦ εἶπε, πάρε μερικοὺς καβαλλάρηδες μαζί σου καὶ τρέξε σὲ κεῖνο τὸ λόφο... Θέλω νὰ ξέρω ἂν βρίσκεται κανένα χαντάκι κατὰ κεῖ ἢ ἄλλο ἐμπόδιο ποὺ νὰ μπορῆ νὰ κόψη τὸ δρόμο μας. Πρέπει ὅπως καὶ νἆναι νὰ μοῦ φέρης ἀπάντησι τὸ γρηγορώτερο...

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμὲς

Ὁ Πόλεμος

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

17ον

»Ὁ Μιχαλάκης δὲν μοὖγραψε ἂν ἐπῆρε τὸ ρολόϊ μου ἀπὸ το μάστορη. Γιὰ τὰ ἄλλα, τὸν εὐχαριστῶ πολύ. Παρακαλῶ τὴ μανοῦλα μου νὰ μὴν ἀνησυχῆ, ἀλλὰ νὰ πλέκη κάλτσες καὶ πουλόβερ. Αὐτὰ χρειάζονται σήμερα. Σᾶς φιλῶ ὅλους. Γιῶργος...»

Αὐτά, λοιπόν, ἦσαν τὰ δύο προηγούμενα γράμματα τοῦ στρατιώτη μας ἀπὸ τὸ μέτωπο: Δυὸ λόγια ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ μᾶς πληροφορήσουν πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπούσαμε ζοῦσε... Δυὸ λόγια ποὺ μᾶς ἔλεγαν ὅτι ὁ δικός μας, ποὺ στείλαμε ἐκεῖ ἀπάνω γιὰ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ σπίτι μας στὸν μεγάλον ἀγῶνα τῆς Ἑλληνικῆς Λευτεριᾶς, ἀνιοῦσε γιατὶ ἀκόμα δὲν ἐπολέμησε!...

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!...

«ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΠΟΛΕΜΗΣΑ...»

Νά, ὅμως, ποὺ ἦρθε ἐπὶ τέλους τὸ γράμμα!... Τὸ γράμμα τοῦ στρατιώτη!... Τὸ γράμμα ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὸ γράμμα τὸ μπαρουτοκαπνισμένο! Τὸ χορταστικὸ γράμμα! Τὸ γράμμα ποὺ περιμέναμε μὲ λαχτάρα, μὲ καρδιοχτύπι, ἀλλὰ καὶ περηφάνεια. Τὸ γράμμα τοῦ στρατιώτη πού, ἐπὶ τέλους, ἔβγαλε τὸ ἄχτι του!..

Νά τί μᾶς γράφει:

«Ἀγαπημένοι μου,

»Ἐπὶ τέλους πολέμησα! Τὸν πόλεμο, τὸν μεγάλο καὶ ἱερὸ πόλεμο τῆς Πατρίδας μας, τὸν πόλεμο τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μας ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ τὴ λευτεριὰ καὶ γιὰ τὴν τιμή του, τὸν ἔζησα κι' ἐγώ, ἐπὶ τέλους!

»Μόλις ἐδῶ καὶ λίγες ὧρες ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ἀδιάκοπη μάχη, ἀδιάκοπη πορεία, ἀδιάκοπη νίκη! Ἡ ἀδελφούλα μου ἡ Μίκα μπορεῖ νὰ εἶναι ἥσυχη. Τῆς ἔκανα τὸ χατῆρι καὶ δὲν ... ἐσκοτώθηκα! Κι' ὁ πατέρας μου ἄλλο τόσο μπορεῖ νὰ εἶναι ἥσυχος πὼς ἔκανα τὸ καθῆκον μου ὅσο μποροῦσα καλλίτερα.

»Εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς περιγράψω, ἀγαπημένοι μου, πόσο περήφανος εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ γιὰ ὅ,τι γίνεται ἐδῶ πάνω ἀπὸ τὰ ἀτρόμητα φανταράκια μας! Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τί περηφάνεια νοιώθω γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή, ποὺ ἐδῶ ἀπάνω θαυματουργεῖ ἐναντίον ἑνὸς ἐχθροῦ πολὺ ὑπέρτερου ἀριθμητικὰ ἀπὸ μᾶς καὶ πλούσια προετοιμασμένου γιὰ τὴν βάρβαρη ἐκστρατεία του.

»Ὅ,τι κι' ἂν σᾶς πῶ γιὰ νὰ σᾶς παραστήσω αὐτὸ ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μου θὰ εἶναι πολὺ κατώτερο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Αὐτὸ ποὺ λένε κόλασι τοῦ πολέμου εἶναι ἀλήθεια καὶ τὄζησα πέρα γιὰ πέρα. Ὅμως τὄζησα σὰν κάτι τὸ μεγάλο καὶ τὸ ἀπόλυτα ἱερό. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχω ἄλλη λαχτάρα παρὰ νὰ τὸ ξαναζήσω.

»Τ' αὐτιά μου βουΐζουν ἀκόμη ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν ὀβίδων, τῶν βομβῶν, τῶν πολυβόλων, τῶν ντουφεκιῶν καὶ εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὶς κραυγὲς τῆς φρίκης καὶ τοῦ πόνου τῶν λαβωμένων. Ἀπὸ τὰ μάτια μου δὲ θὰ φύγουν ἐπίσης ποτὲ οἱ ἀνιστόρητες εἰκόνες τῆς πολεμικῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, μὲ τὶς ἄγριες λάμψεις της ἀπάνω στὶς πανύψηλες χιονισμένες κορφὲς τῶν βουνῶν ποὺ πολεμᾶμε.

»Ἡ φωτιά, τὸ σίδερο καὶ πλάϊ σ' αὐτὰ ἡ παγωνιὰ καὶ ἡ κάθε εἴδους ταλαιπωρία στάθηκαν ἡ ἀδιάκοπη συντροφιά μου ἐδῶ καὶ δεκαπέντε μέρες συνέχεια.

»Ὅμως ὅλ' αὐτὰ τὰ φοβερὰ πράγματα γιὰ μένα καὶ τοὺς συντρόφους μου δὲν ἦταν παρὰ μιὰ σκληρὴ δοκιμασία τῆς Ἑλληνικῆς μας ψυχῆς, μιὰ δοκιμασία τῆς ἀλύγιστης θελήσεώς μας νὰ νικήσουμε τὸν ἄτιμο καὶ βάρβαρο ἐχθρὸ ποὺ ἦλθε νὰ ἐπιβουλευθῆ τὸ ψωμί, τὴ λευτεριὰ καὶ τὸ ἱερὸ χῶμα τῆς Πατρίδας μας. Γι' αὐτοὺς ὅμως τοὺς λόγους ἀκριβῶς, σ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία τοῦ σίδερου τῆς φωτιᾶς καὶ τῆς παγωνιᾶς, ἡ ψυχή μας ἐβάσταξε γερὰ καὶ βγῆκε νικήτρια. Ζήτω λοιπόν, πατέρα, τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς μας ψυχῆς! Ζήτω στὴν τύχη ποὺ μᾶς γέννησε Ἕλληνες!

»Μαθημένος ἀπὸ σᾶς, καλοί μου γονεῖς, νὰ σέβωμαι τὸ καθετὶ στὴ ζωή, ἀνίκανος νὰ βλάψω ἀκόμα κι' ἕνα μερμήγκι, ἀνίκανος — ὅπως θὰ θυμᾶσαι, πατέρα, — νὰ παρακολουθήσω ἀκόμα καὶ τὴν ἀλλαγὴ ποὺ σοῦ ἔκαναν πέρυσι, ὅταν ἐγχειρίστηκες στὸ νοσοκομεῖο, μπόρεσα, ὡστόσο, νὰ κάνω θαύματα ἐδῶ πάνω, χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἐπαναστατημένη Ἑλληνική μου ψυχή!

»Σκέψου, πατέρα μου, πὼς μιὰ νύχτα, ἀκούοντας τὸ πρόσταγμα τοῦ λεβέντη τοῦ λοχαγοῦ μας, καθὼς ἔκραζε «Ἀπάνω τους!», ἐγώ, τὸ... χαϊδεμένο παιδί σου, πότε ὄρθιος καὶ πότε μπουσουλώντας μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους μου ἀπάνω στὴν παγωμένη λάσπη, ἐκάρφωνα τὴ λόγχη μου μ' ἄγριο μουγκρητὸ ἀπάνω στὰ κεφάλια καὶ τὰ κορμιὰ τῶν ἐχθρῶν μας, ἢ παραμέριζα τὰ κουφάρια τους μὲ τοὺς ἀγκῶνες ὅταν, μπουσουλίζοντας, τἄβρισκα ἐμπόδιο στὸ προχώρημά μου...

»Παραμόνεψα ἀκόμα σὰν λαγωνικὸ καὶ χύμηξα ὕστερα σὰν ἐξαγριωμένο θηρίο, ρίχνοντας χειροβομβίδες, ἀπάνω σ' ἕνα μπουλούκι ἐχθρῶν ποὺ τοὺς τσάκωσα, κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς ἀναγνώρισης, ἐγὼ μὲ τρεῖς δικούς μας, νὰ φυλᾶνε ξέγνοιαστοι κι' ἀμέριμνοι τὶς γραμμές των, καὶ εἶδα τὶς παραδαρμένες ἀπὸ τὸν τρόμο ψυχὲς ἐκείνων ποὺ ζοῦσαν ἀκόμα, νὰ σηκώνουν τὰ χέρια ψηλὰ καὶ νὰ παραδίνουνται αἰχμάλωτοι στὸ θέαμα τῶν ντουφεκιῶν μας...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΜΟΥΓΚΑΤΣ

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες ὁ Ὑψηλάντης μὲ τοὺς δικούς του ἦταν στὸ Τεμεσβάρ. Ἐκεῖ τοὺς περίμενε ἄλλη διαταγή, κι' ἄλλο σταμάτημα τῆς πορείας. Δὲν ἦταν τώρα δυνατὸ νὰ προχωρήσουν γιὰ τὴ Βουδαπέστη, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὴν Ἀράδη, πόλι οὐγγρική, καὶ νὰ καρτερᾶνε ἐκεῖ διαταγὲς νεώτερες. Τὸ σταμάτημα αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸν Ὑψηλάντη. Ἀλλὰ καὶ τί μποροῦσε τώρα νὰ κάνῃ; Ἔτσι ἐπέρασαν ὅλοι τους τὶς δέκα μέρες ποὺ χρειαστήκανε γιὰ τὸ φτάσιμο τῆς καινούργιας διαταγῆς. Τὴν ἑνδεκάτη μέρα ἐπεσκέφθηκε τὸν Ὑψηλάντη ὁ φρούραρχος στρατηγὸς Θυρὶ καὶ τοῦ τόνισε πὼς ἐπιθυμία τοῦ αὐτοκράτορα εἶναι νὰ παρασχεθῇ κάθε εὐκολία σ' αὐτὸν καὶ στοὺς συνοδούς του. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἔπρεπε τώρα νὰ δώσῃ ἕνα «λόγο τιμῆς» πὼς δὲν θὰ προέβαινε σὲ καμμιὰ ἀπόπειρα δραπετεύσεως κι' ἀκόμη πὼς δὲν θἄχῃ μὲ κανένα πρόσωπο ἀλληλογραφία καὶ πὼς ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ ἔφερνε τὸ ὄνομα βαρώνος «Σάϊνβαρ».

Οἱ δεσμευτικὲς διαθέσεις τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως φαίνονταν τώρα καθαρά. Τὶς εἶδε ὁ Ὑψηλάντης, τὶς εἴδανε οἱ ἀκόλουθοί του.

Ὁ Ὑψηλάντης διαμαρτυρήθηκε στὸ Θυρί, κι' αὐτός, ποὔβλεπε τὸ δίκηο, ἀλλὰ καὶ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ, τοὖπε πὼς δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ἀνησυχήσῃ, γιατὶ τὰ μέτρα αὐτὰ δὲν θὰ τράβαγαν πολὺ σὲ μάκρος. Κι' ὡς κατακλεῖδα τόνισε στὸν Ὑψηλάντη πὼς ἔπρεπε ν' ἀφήκῃ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ μείνῃ μονάχος!

Ἡ τελευταία διαταγὴ τοῦ Αὐστριακοῦ στρατηγοῦ τοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Τοὔδειξε τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς καινούργιας ζωῆς του. Ἡ Αὐστρία κράταγε τώρα καλὰ στὰ χέρια της τὸν ἀτίθασο Ἕλληνα πρίγκιπα, ποὺ καταπάτησε τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἱερῆς συμμαχίας, ἀνάβοντας φωτιὰ καινούργια στὰ κράτη τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Ὑψηλάντης ὅμως δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Στὶς 14 Ἰουλίου τ' ἀπόγευμα χαιρέτησε τοὺς δικούς του, κι' ἀκολούθησε τὸν ὑποφρούραρχο ποὺ ἀνάλαβε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ Γολγοθᾶ του. Στὶς πέντε ἡ ὥρα φτάσανε μὲ τὸ στρατιωτικό του συνοδὸ στὸ Μεσαιωνικὸ κάστρο τοῦ Μούγκατς.

Στὴν εἴσοδο τοῦ κάστρου τοὺς περίμενε ὁ διοικητής, ὁ ὁποῖος εἶπε στὸν Ὑψηλάντη πὼς τὸ δωμάτιό του ἦταν ἄνετο καὶ καθαρό, ἄξιο τοῦ προσώπου καὶ τοῦ τίτλου του. Ὁ Ὑψηλάντης τὸν ἀκολούθησε στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ γίνῃ τάχα ἡ καταγραφὴ τῶν πραγμάτων του. Ἔκατσε κεῖ ἴσια μὲ τὶς δέκα. Τὴν ὥρα κείνη φανερώθη μπροστά του ἄλλος Αὐστριακός, βλοσυρὸς καὶ τοῦτος, κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα μικρὸ φαναράκι. Ὁ Ὑψηλάντης τὸν ἀκολούθησε δίχως νὰ μπορέσῃ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ χείλη του μία λέξι. Πέρασαν μέσα ἀπὸ σκοτεινὲς στοὲς κι' ἀπὸ χοντρὲς σιδερένιες πόρτες. Καὶ χρειάστηκαν κάμποσα λεπτὰ ὥς ποὺ νὰ φτάσουν στὸ εἰδικὸ κεῖνο διαμέρισμα ποὺ θὰ γινόταν ὁ τάφος κείνου π' ἀγάπαγε ἐπίμονα τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς. Ἕνας στενόχωρος, θολωτὸς θαλαμίσκος, ποὺ φωτιζότανε ἀπὸ μιὰ μικρὴ τρύπα τῆς ὀροφῆς, ἦταν τὸ δωμάτιο ποὺ τοὔχανε ταγμένο. Ἕνα ξυλοκρέββατο κι' ἕνα κάθισμα παρόμοιο ἦταν τὰ ἔπιπλά του. Στοὺς μαυρισμένους ἀπὸ τὴν πολυκαιρία τοίχους, βρίσκονταν κρίκοι χοντροί, ὅμοιοι μὲ κείνους ποὺ δένουνε τοὺς ἐγκληματίες. Ὁ πρίγκιπας τὰ κοίταξε αὐτὰ δίχως νὰ πῆ λέξι. Δὲ ζήτησε τίποτα. Δὲ διαμαρτυρήθηκε. Ἡ διαίσθησί του τὸν εἶχε καταποπίσει γιὰ ὅλα τοῦτα τὰ ἀνατριχιαστικὰ συναντήματα, καὶ τὸν εἶχε ὁπλίσει μὲ τὸ θάρρος ποὺ χρειάζονταν γιὰ νὰ τὰ δῆ ἄφοβα. Ρώτησε γιὰ τ' ἀδέρφια του καὶ γιὰ τοὺς φίλους του.

— Θὰ κρατηθοῦνε κι' αὐτοὶ σ' ἕνα παρόμοιο διαμέρισμα, εἶπε κοφτὰ ὁ δεσμοφύλακας.

Λυπήθηκε περισσότερο γιὰ κείνους, παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κι' ἀπὸ τὸ χλιαρὸ κεῖνο καλοκαιριάτικο βράδι ἄρχισαν τὰ σκληρά του βάσανα.

Μέσα σὲ κεῖνο τὸν τάφο, ποὺ μὲ τὶς πρῶτες βροχὲς ἄρχισαν νὰ ξερνᾶνε οἱ τοῖχοι του ὑγρασία καὶ μοῦχλα ἦταν καταδικασμένος νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπη ζωή του. Δυὸ μῆνες μέσ' στὴ φυλακή του, τὸν ἔπιασε πυρετὸς καὶ τοῦ παρουσιάστηκε ἄσθμα. Ἔγραψε, φώναξε κι' ἔστειλε στοὺς ἁρμοδίους σπαραχτικὲς ἐπικλήσεις. Τίποτε ὅμως. Καμμιὰ ἀπόκρισι ἀπὸ πουθενά.

Τὸ Νοέμβρη, μῆνα τῆς βαρειᾶς ὑγρασίας, ἡ ὑγεία του χειροτέρεψε. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σκοτεινοῦ του τάφου γιατρός. Ὁ Αὐστριακὸς τοῦτος φάνηκε ἀνθρωπινώτερος καὶ ἐγνωμάτευσε ὅτι ἡ ἀρρώστεια του προερχόταν ἀπὸ ἔλλειψι ἀέρος καὶ κινήσεως.

Τότε ὁ φρούραρχος ἐπέτρεψε στὸν Ὑψηλάντη νὰ κάνῃ μιὰ ὥρα περίπατο στὴν αὐλὴ τοῦ κάστρου. Ἦταν ὅμως καὶ τοῦτο δῶρο ἄδωρο. Ὁ περίπατος θὰ γινότανε νύχτα, ἀπὸ τὶς δέκα ὡς τὶς ἕνδεκα, κι' ἔτσι δὲν θὰ μποροῦσε τὸ βασανισμένο κορμί του νὰ νοιώσῃ καθόλου τὴ ζεστασιὰ τοῦ ἥλιου.

Ἀλλὰ ἡ ἐκδίκησι τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως δὲν σταμάτησε μονάχα στοὺς φυλακισμένους. Γιὰ νὰ μὴν ἔχουν δῆθεν λεφτὰ καὶ δραπετεύσουν, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Τσάρο νὰ δημεύσῃ ὁλόκληρη τὴν περιουσία τῶν Ὑψηλάντηδων. Ἔτσι, κι' αὐτὴ ἡ μάνα τους, ἡ πριγκίπισσα Ἐλισσάβετ Ὑψηλάντη, ἡ εὐγενικιὰ ἀρχόντισσα, δοκίμασε τὴ στέρησι, κι' ὅπως γράφουνε κεῖνοι ποὺ ζήσανε κοντά της, τῆς ἔλειψε κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ λάδι τοῦ καντηλιοῦ της.

ΟΧΙ, ΔΕΝ ΦΕΥΓΩ

Οἱ μέρες τοῦ Ὑψηλάντη περνοῦσαν μονότονες, μαῦρες καὶ σκοτεινές. Νέα ἀπὸ πουθενὰ δὲ μάθαινε, γιατὶ κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἐφημερίδα τοῦ τὴν εἶχαν ἀπαγορεύσει οἱ Αὐστριακοί. Ἐκεῖ μέσα, σὲ κεῖνο τὸν σκοτεινὸ τάφο, τὸν ὡδηγοῦσε ἡ φαντασία του καὶ ἡ διαίσθησί του. Μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀλάθευτους ὁδηγοὺς βρισκότανε πότε στὸ Μωριᾶ, πότε στὴν Ἀττικὴ καὶ πότε στὴ Ρούμελη. Τόσο παρηγοριώτανε μ' αὐτό, ποὺ πολλὲς φορὲς νόμιζε πὼς ἦταν ἀληθινὰ κοντὰ σὲ κείνους ποὺ συνέχιζαν τὸν ἀγῶνα, ποὺ πρωτάρχισε ὁ ἴδιος στὰ κοιμισμένα Βαλκάνια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

 «ΤΗ ΥΠΕΡΜΑΧΩ ΣΤΡΑΤΗΓΩ...»

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξις εἶναι, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, συνυφασμένη μὲ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅπως ὁ ἀέρας γιὰ τὴ ζωή του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ γιὰ τοὺς λαούς. Ἱστορικῶς προηνήθησαν στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν ἀνάπτυξί τους λαοὶ βαθιὰ θρησκευτικοί. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός μᾶς εἶπε: «Ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι τὰ ἔθνη δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀναπτύξουν μεγάλον μορφωτικὸν πολιτισμόν, χωρὶς νὰ προηγηθῆ βαθὺ θρησκευτικὸν αἴσθημα».

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐμφανίσεώς του ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς εἶχε πολὺ βαθὺ τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τίποτα δὲν ἐπιχειροῦσαν ἂν δὲν ζητοῦσαν τοὺς χρησμοὺς τῶν μαντείων κι' ἂν δὲν προσηύχοντο στὸ θεὸ μὲ τὶς ἀπαραίτητες θυσίες. Ὁ μετέπειτα Ἑλληνισμὸς διετήρησε πάντοτε καί, πρὸ πάντων, σὲ ὅλες τὶς ἐθνικὲς τρικυμίες του ἀκατάλυτο τὸ θρησκευτικό του αἴσθημα καὶ ὁ Θεός, πανταχοῦ παρών, τὸν βοηθοῦσε στὸν ἐθνικὸ δρόμο πάντοτε νικητή, πάντοτε ἐπιτυγχάνοντα μὲ τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τὴν βοήθειαν. Πράγματα ἀκατόρθωτα κι' ἀκατανόητα γιὰ τὴν ψυχρὴ λογικὴ ἐπετεύχθησαν μόνο μὲ τὴ βαθειὰ πίστι πρὸς τὸ Θεό. Ἔτσι πάλι καὶ σήμερα τὸ βαθὺ θρησκευτικὸ αἴσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ποὺ ἡ πραγματικὴ καὶ ὁλοφάνερη βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στὸν ἀγῶνα μας, τὸ κάνει πιὸ βαθὺ καὶ τὴν πίστι του ἀτράνταχτη, μᾶς ὁδηγεῖ ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον, ἀπὸ θαύματος εἰς θαῦμα, ἀπὸ Νίκης εἰς Νίκην.

Στὸν σημερινὸ μας πόλεμο δὲν ἀγωνιζόμεθα μόνο νὰ διατηρήσουμε ἀμόλυντη ἀπὸ ξένη βεβήλωσι τὴν Ἑλληνικὴ Πατρίδα, ἀλλὰ πασχίζουμε γιὰ τὴν διατήρησι τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, αὐτῆς ποὺ ἀγωνίζεται γιατὶ πιστεύει.

Ἀπάνω στὰ ἄξενα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας ὁ στρατός μας ἀντιμετωπίζει τὸν ἐχθρὸ μὲ τὴ λόγχη καὶ μὲ τὴν πίστι. Φτάνει νὰ βρεθῆ κανεὶς σ' ἕνα χωριὸ τῶν μετόπισθεν ἢ καὶ τῆς πολεμικῆς ἀκόμη ζώνης, ἐκεῖ σ' ἕνα χωρικὸ ἐκκλησάκι γιὰ νὰ νοιώση ὅλο τὸν βυζαντινὸ θρησκευτικὸ μυστικισμὸ ποὺ γεμίζει τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ σήμερα. Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τῆς καντήλας ὁ νεαρὸς τραυματίας στηριγμένος ἀπὸ τὴ μιὰ στὸ δεκανίκι κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη στὸ χέρι μιᾶς γερόντισσας ψάλλει μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ καὶ τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα τοῦ χωριοῦ τὸ «Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ».

Κάτω ἀπὸ ἕνα ἀντίσκηνο στὴν πρώτη γραμμή, κάποιος ἀξιωματικὸς διαβάζει, ἐνῷ ἡ χιονοθύελλα μαίνεται καὶ τὸ κανονίδι μουγκρίζει στὰ ἀπέναντι βουνά, μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου εἰς ἐπήκοον μερικῶν ἄλλων συναδέλφων του. Ὄχι γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα, ὄχι γιὰ ψυχαγωγία, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀντλήση αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι δύναμι καὶ πίστι ἀπὸ τὰ ἱερὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἕνας σωφὲρ δὲν τραγουδεῖ πιὰ στὸ βολάν του τὸν συνηθισμένο του σκοπό, ἀλλὰ ψάλλει μουρμουρίζοντας, ψάλλει μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή του, ἐνῷ γυρίζει τὸ βολὰν στὴν τρομερὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τὰ λυσσασμένα τοῦ ἐχθροῦ πυρὰ τὸ «Νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατὰ βαρβάρων...». Μ' αὐτὸ δυναμώνει τὴν ψυχική του ἀντοχὴ καὶ μ' αὐτὸ βγαίνει σῶος μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς φωτιᾶς.

Ἡ Ὑπέρμαχος, ἡ προσβληθεῖσα ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ Παναγία τῆς Τήνου, ἔχει γίνει τὸ ἱερὸ τῶν πολεμιστῶν μας σύμβολο. Ὅραμα καὶ ὀπτασία καὶ παραστάτης των. Καὶ ποῦ δὲν ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τῆς Μεγαλόχαρης! Στὸ στῆθος τοῦ στρατιώτου κρεμασμένη ἀπὸ μιὰ ἀλυσσιδίτσα ἢ καὶ ἀπὸ μιὰ χοντρὴ κλωστή. Μέσα στὸ πλούσιο ἢ τὸ φτωχικὸ δέμα ποὺ ἔφτασε στὴν πρώτη γραμμὴ ἀπὸ τὰ μετόπισθεν. Στὸ τιμόνι τοῦ ἀεροπόρου, στὸν τροχὸ τοῦ σωφέρ, στὸν μεσαῖο πάσσαλο τοῦ ἀντισκήνου, ἐπάνω στὰ κανόνια, μέσα στὰ φυλάκια, στὰ τάνκς, ποὺ ἔγιναν «χριστιανικά», ὅπως ἔλεγε κάποιος φαντάρος τὰ λάφυρα αὐτὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

«Οἱ σφαῖρες οὐρλιάζουν γύρω μας καὶ τὰ βλήματα περνοῦνε πλάϊ μας χωρὶς νὰ τ' ἀφήνη ἡ Παναγία νὰ μᾶς ἀγγίξουν», λένε ἐκεῖ πάνω ὅλοι τους. Καὶ ἡ πίστι τους αὐτὴ εἶναι βουνὸ καὶ τοὺς προφυλάττει.

Ποιὸς ὅμως ἔδωσε ἢ καλλίτερα ποιὸς ἀνέπτυξε καὶ μεγάλωσε τὴν πίστι αὐτὴ μέσα στὴν καρδιὰ τῶν πολεμιστῶν αὐτῶν; Σεῖς μητέρες Ἑλληνίδες κρατήσατε τὰ παλληκάρια αὐτὰ μικρὰ παιδιὰ στὰ γόνατά σας καὶ σεῖς ἀναπτύξατε αὐτὸ τὸ πολύτιμο καὶ βαθὺ θρησκευτικὸ αἴσθημα μέσα στὴν ψυχή τους. Τὴν γεμίσατε σὰν ἀπὸ ἅγιο δισκοπότηρο μὲ τὴν μετάδοσι αὐτὴ τῆς πίστεως, ποὺ στηρίζει λαούς, ποὺ νικᾶ καὶ ἐκδιώκει βαρβάρους ἐπιδρομεῖς. Γερὴ σὰν ἀπὸ γρανίτη στήσατε μέσα τους τὴν πίστι, ποὺ θὰ φέρη στὴ Φυλή μας τὴ Νίκη. Ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας σὲ ἀνάτασι ψάλλει πιὸ συγκινημένη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τὸ «Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...».

Σ. Καρ.

Η διαχείρισις τοῦ νοικοκυριοῦ μας

Ἂν πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο μπορούσαμε νὰ παραβλέπωμε κάτι λεπτομέρειες τοῦ νοικοκυριοῦ μας, σήμερα εἶναι ἀπαραίτητο νὰ προσέξουμε ἰδιαίτερα.

Τώρα, ποὺ ἡ πατρίδα μας ἀγωνίζεται τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, τώρα ποὺ τὸ κράτος μας ἔχει τόσες φροντίδες, τώρα ποὺ οἱ γυιοί μας, τ' ἀδέλφια μας, οἱ ἄνδρες μας λείπουν ἀπὸ κοντά μας χρειάζεται νὰ ὑποβληθοῦμε κι' ἐμεῖς σὲ περισσοτέρους κόπους.

Ἂν ἄλλες ἐποχὲς δὲν μᾶς χρειάζονταν μολύβι καὶ χαρτὶ γιὰ νὰ κανονίσωμε τὰ ἔξοδά μας ἀνάλογα μὲ τὰ ἔσοδά μας, τώρα εἶναι ἀνάγκη νὰ κρατοῦμε λογαριασμοὺς γιὰ νὰ φέρωμε καὶ μιὰ σχετικὴ ἰσορροπία στὴν οἰκονομική μας κατάστασι. Ξέρομε ὅτι ἕνα σπίτι, ποὺ δὲν κυβερνᾶται καλὰ ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, χάνει καὶ τὴν ψυχική του ἡσυχία. Φαντασθῆτε μιὰ μητέρα, ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ μηνὸς παίρνοντας τὰ χρήματα γιὰ τὴ συντήρησι τῆς οἰκογενείας ἐξοδεύει ἀσυλλόγιστα καὶ στὸ τέλος δὲν ἔχει τὸ ἀναγκαῖο ποσὸ γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν παιδιῶν της. Βέβαια αὐτὸ θὰ φέρη ἀναστάτωσι μέσα στὸ σπίτι.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κρατοῦμε μερικοὺς λογαριασμούς. Ἀνάλογα μὲ τὰ ἔσοδά μας πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι καὶ τὰ ἔξοδά μας. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάνη νὰ βγαίνουμε ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτόν, ποὺ εἶναι καὶ ὁ σωστὸς γιὰ ἕνα σπίτι.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τῶν καλῶν λογαριασμῶν ἐξασφαλίζουμε τὴν ἀτομική μας ἡσυχία καὶ τὴν εἰρήνη μέσα στὴν οἰκογένειά μας. Ἀποφεύγουμε ἀκόμα καὶ τὶς μεμψιμοιρίες γιὰ τὸν μικρὸ μισθὸ τοῦ συζύγου μας ὡς καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς στὴν περίοδο αὐτὴ τοῦ πολέμου, ποὺ τὴ βλέπομε σὲ ὅλους τοὺς λαούς. Ὅλα αὐτὰ κανονίζονται μόνο μὲ μιὰ καλὴ διαχείρισι τοῦ νοικοκυριοῦ μας.

 Καλὴ οἰκοδέσποινα

«Πές μου μὲ ποιὸν κάθεσαι γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι» λέει μιὰ λαϊκὴ παροιμία. Γιὰ μιὰ ὅμως νοικοκυρὰ θὰ μπορούσαμε νὰ τῆς ποῦμε, «Δεῖξε μου τὴν κουζίνα σου γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποιὰ εἶσαι». Γιατὶ ἡ καλὴ νοικοκυρά, ἡ καλὴ οἰκοδέσποινα ἀπὸ τὴν κουζίνα φαίνεται.

Ἡ κουζίνα χρειάζεται τὴν πιὸ μεγάλη φροντίδα ἀπὸ ὅλο τὸ σπίτι. Ἐκεῖ εἶναι σὰν νὰ ποῦμε τὸ ἐργαστήριο τῆς ὑγείας τῆς οἰκογενείας καὶ ἑπομένως τῆς εὐτυχίας της.

Μιὰ οἰκογένεια, ποὺ δὲν τρέφεται ὅπως πρέπει καθαρὰ καὶ ὑγιεινὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὀρθοποδήση. Ἡ κουζίνα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γεμίζη πάντοτε μὲ κοτόπουλα καὶ συναγρίδες. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νὰ διατηρῆται ἀπόλυτα καθαρή. Μόλις μποῦμε σὲ μιὰ κουζίνα καὶ νοιώσουμε κάποια ὕποπτη ὀσμὴ πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ἐκεῖ δὲν βασιλεύει ἀπόλυτος καθαριότης. Γι' αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ μὴ παραμελοῦμε τὴν κουζίνα μας. Ἂς κοιτᾶμε κάθε μέρα κι' ἂς καθαρίζουμε καλὰ ὅλες τὶς γωνιές της. Ἂς μὴν ἀμελοῦμε νὰ πλύνουμε τὶς χύτρες καλὰ μετὰ τὸ φαγητὸ ἀμέσως. Ἂς ἀνοίγουμε τὰ παράθυρα διάπλατα καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμα γιὰ νὰ βγῆ ἡ μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν καὶ τῶν καρβούνων ἢ τοῦ πετρελαίου. Ἂς μὴν ἀφήνουμε ποτὲ ὑπολείμματα φαγητῶν κάπου ξεχασμένα. Σήπονται καὶ ἀναδίδουν ἀναθυμιάσεις.

Ὅταν γίνωνται ὅλα αὐτά, τότε μπορεῖ νὰ περάση ἀπὸ τὴν κουζίνα μας ἀσφαλῶς κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος καὶ μεῖς νὰ μὴν ντραποῦμε, ἀλλὰ μὲ θάρρος νὰ τὸν κοιτάξουμε στὰ μάτια. Γιατὶ τότε μόνο εἴμαστε βέβαιες ὅτι ἐκτελοῦμε τὸν προορισμό μας σὰν καλὲς νοικοκυρές.

Σήμερα θὰ μποῦμε μαζὶ μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἔνδοξα ὑποβρύχιά μας καὶ θὰ ζήσωμε τὴ ζωὴ καὶ τὸν παλμὸ τῶν ἡρωϊκῶν ναυτῶν μας, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ βάσι γιὰ τὴ διατεταγμένη περιπολία τους καὶ θὰ τοὺς παρακολουθήσωμε σὲ ὅλη τὴ γεμάτη ἀπὸ τὶς ἄγνωστες λεπτομέρειες ὑπηρεσιακὴ καὶ πολεμικὴ ζωή τους.

Ξεκινοῦμε λοιπόν!

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ποὺ ἐπλεύσαμε στὴν ἐπιφάνεια, τὸ ταξίδι πρέπει νὰ συνεχισθῆ κάτω ἀπὸ αὐτήν.

Μὲ εἰδικὸ φωνητικὸ ὄργανο (εἶδος μεγαφώνου), ὁ φωναγωγός, ὅπως λέγεται ὁ ὑπαξιωματικὸς ποὺ τὸ χειρίζεται, σκορπίζει ἀπὸ τὸ κέντρον του, σὲ ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σκάφους τὴ διαταγὴ τοῦ κυβερνήτου:

«Προετοιμασία καταδύσεως!»

Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦτες καταλαμβάνουν ἀμέσως τὶς καθωρισμένες ἀπὸ πρὶν θέσεις τους, γιὰ νὰ γίνουν οἱ ἀπαραίτητοι χειρισμοί. Ἄλλοι κλείνουν τὰς καθόδους μὲ τὶς τεράστιες βαλβίδες. Ἄλλοι παίρνουν τὴ θέσι τους πλάϊ στοὺς σωλῆνες τοῦ πεπιεσμένου ἀέρος. Οἱ μηχανικοὶ σταματοῦν τὶς μηχανὲς καὶ ἡ κίνησι τοῦ σκάφους γίνεται πιὰ μὲ τὶς ἐφεδρικὲς ἠλεκτρικὲς μπαταρίες. Ἄλλοι παίρνουν θέσι στὰ πηδάλια. Ὁ ἀσυρματιστὴς βγάζει τὰ ἀκουστικὰ τοῦ Μὸρς καὶ βάζει στὰ αὐτιά του τὸ ὑδρόφωνο.

Μονάχα ὁ κυβερνήτης μένει τελευταῖος στὸν πυργίσκο, μὰ σὲ λίγο κατεβαίνει καὶ μὲ τὴν κάθοδό του τὸ κλείσιμο τοῦ ὑποβρυχίου ἔχει τελειώσει.

Ἡ πίεσις τοῦ ἀέρος γίνεται αἰσθητὴ καὶ τὰ αὐτιὰ ἀρχίζουν λίγη ὥρα νὰ βουΐζουν. Τώρα πιὰ ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Ὁ ἁρμόδιος ἀξιωματικὸς δίδει τὴν τελικὴ ἀναφορὰ στὸν κυβερνήτη:

«Ὅλα ἔχουν καλῶς»!

Καὶ ὁ φωναγωγὸς παραγγέλλει τὴ διαταγὴ τοῦ κυβερνήτου:

«Πλοῖον ἕτοιμον πρὸς κατάδυσιν!».

Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ διαταγή:

«Εἰς τάξιν καταδύσεως!».

Τὸ ὑποβρύχιο ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη. Τὰ «θαλασσέρματα» ὅπως λέγεται τὸ νερὸ ποὺ γεμίζει τὰ κατάλληλα γι' αὐτὸ διαμερίσματα στὸ κῦτος, κάνουν μιὰ περίεργη βοή. Τὸ βύθισμα ὅμως τοῦ πλοίου δὲν γίνεται ἤρεμα. Ὁ κυβερνήτης «λικνίζει» τὸ σκάφος. Μὲ κατάλληλους δηλαδὴ χειρισμοὺς τοῦ πηδαλίου κινεῖ τὸ πλοῖον ἄλλοτε πρὸς τὴν πρύμνη καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν πλώρη. Καὶ γίνεται αὐτό, γιατὶ πρέπει νὰ μὴ μείνη πουθενὰ ἀέρας (?) ... Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τοῦ σκάφους δὲν πρέπει νὰ μείνη οὔτε τὸ ἐλάχιστο κενό. Ὅταν πιὰ τελειώση καὶ ἡ λίκνισις αὐτή, ποὺ ὅταν γίνεται τὸ πλήρωμα ὅλο κρατεῖ καὶ τὴν ἀναπνοή του ἀκόμη, ἀκούεται πάλι ὁ φωναγωγὸς μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ κυβερνήτου:

«Λίκνισις ἐπερατώθη. Ταχύτης πρόσω ἐλαχίστη!».

Τὸ ὑποβρύχιο τώρα βρίσκεται 20-30 (ἄλλοτε περισσότερα καὶ ἄλλοτε λιγώτερα) μέτρα κάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Καὶ ἡ περιπολία ἀρχίζει. Ὁ κυβερνήτης ἢ ὁ ὕπαρχος τώρα, ἀπὸ τὸ περισκόπιον ποὺ ὑψώνεται λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, παρακολουθεῖ γύρα. Μὰ κι' αὐτὸ βυθίζεται σὲ λίγο καὶ πάλι ἀνεβάζεται καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ συνεχίζεται ὅλη τὴν ἡμέρα.

. . . .

Τί κάνει τώρα τὸ πλήρωμα τὶς ἀτέλειωτες αὐτὲς ὧρες;

Ὅσοι ἄνδρες ἔχουν ὑπηρεσία στὶς μηχανὲς ἢ ἀλλοῦ, βρίσκονται φυσικὰ στὶς θέσεις τους. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ξαπλωμένοι στὰ κρεββάτια τους. Αὐτὸ γίνεται γιὰ δύο λόγους: πρῶτον γιὰ νὰ εἶναι εὔκολη ἡ συγκοινωνία στοὺς διαδρόμους ποὺ εἶναι στενοί, καὶ ὕστερα γιὰ οἰκονομία ὀξυγόνου. Ὁ ξαπλωμένος πάντα καταναλίσκει λιγώτερο ὀξυγόνο ἀπὸ τὸν ὄρθιο.

Τὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ νερὸ εἶναι δυὸ πράγματα ποὺ ἡ σπατάλη τους ἀπαγορεύεται ἀπόλυτα μέσα στὸ ὑποβρύχιο. Γιὰ νὰ γίνεται οἰκονομία στὸ νερὸ τὸ πλήρωμα δὲν πλένεται σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς περιπολίας, ποὺ μπορεῖ νὰ κρατήση πολλὲς ἡμέρες. Οὔτε ἀξιωματικοὶ οὔτε ναῦτες ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσουν νερὸ γιὰ νίψιμο.

Τὰ πληρώματα τῶν ὑποβρυχίων μας διαιτῶνται βέβαια θαυμάσια, ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ λείπει ἀπὸ τὰ φαγητά τους εἶναι τὸ ἁλάτι, γιατὶ οἱ δεξαμενὲς τοῦ ποσίμου νεροῦ πρέπει νὰ κρατήσουν σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς περιπολίας ποὺ μπορεῖ ὅπως εἴπαμε νὰ κρατήση καὶ ὁλόκληρες ἑβδομάδες... Μὰ θὰ συνεχίσουμε σὲ ἄλλο φύλλο.

ΒΟΥΒΑ ΝΤΟΥΤΣΕ

Εἶχαν διατάξει οἱ Ἰταλοὶ τοὺς μαθητὰς ἑνὸς ἠπειρωτικοῦ χωριοῦ, ποὺ κατέλαβαν τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ πολέμου, νὰ γράψουν... εὐχαριστήρια γράμματα πρὸς τὸν Μουσσολίνι.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἤθελαν νὰ ὑπακούσουν. Ἀλλὰ ἡ διαταγὴ ἦτο αὐστηρά. Ἂν δὲν ἔγραφαν θὰ ἐτιμωροῦντο οἱ γονεῖς των.

Ὁ Ἰταλὸς διοικητὴς ποὺ ἐγκατεστάθη γρήγορα - γρήγορα στὸ χωριὸ αὐτὸ εἶπε, μὲ τὸν ὑποκριτικὸ τόνο καὶ τὴν ἀπιστία ποὺ εἶναι ἔμφυτη στοὺς Ἰταλούς:

— Ἐμεῖς ἤλθαμε νὰ κάνωμε καλὸ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Εἶσθε μικρὸ κράτος καὶ πτωχοί. Ἡ μεγάλη Ἰταλία τώρα ποὺ θὰ σᾶς προσαρτήση θὰ σᾶς κάμη εὐτυχεῖς. Νὰ γράψετε γράμματα εἰς τὸν Μουσσολίνι, τὸν μεγάλο ... προστάτη τῶν Ἑλλήνων, καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσετε τὰς εὐχαριστίας σας. Ὅτι εἶσθε εὐτυχεῖς καὶ χαρούμενοι. Αὐτὰ θὰ μεταφρασθοῦν ἰταλικά. Ὅποιος γράψη τὸ καλλίτερο γράμμα θὰ πάρη καὶ βραβεῖο. Θὰ σπουδάση δωρεὰν στὴ Ρώμη. Μόνο κυττάξτε εἰς τὸ τέλος νὰ γράψετε ἰταλικά: «Βίβα Ντοῦτσε». Εἶναι ἀπαραίτητο. Θὰ χαρῆ πολὺ ὁ Ντοῦτσε.

Αὐτὰ εἶπε μὲ φωνὴν αὐστηρὴ ὁ Ἰταλός. Καὶ ἡ φωνή του ἦτο τελείως ἀντίθετος πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του περὶ εὐτυχίας καὶ δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας ποὺ θὰ ἔπνεεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἐκαυχῶντο ὅτι μέσα σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ ἐκυρίευαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Τότε εἰς τὸ χωριὸ αὐτὸ τῆς Ἠπείρου ἔγινε κάτι ποὺ πρέπει νὰ μείνη εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς δεῖγμα τοῦ ψυχικοῦ σθένους τῶν Ἑλληνοπαίδων.

Κάποιος μικρὸς εἶπε:

— Νὰ γράψουμε τὰ γράμματα καὶ τὰς εὐχαριστίας καὶ ὅλα ὅσα μᾶς διέταξεν ὁ Ἰταλός. Νὰ γράψουμε καὶ τὸ «Βίβα Ντοῦτσε». Μὰ αὐτὸ νὰ τὸ ἀλλάξωμε λιγάκι.

— Πῶς θὰ τὸ γράψωμε; ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— «Βοῦβα Ντοῦτσε». Νὰ βουβαθῆ ὁ Ντοῦτσε.

Συνεφώνησαν ὅλοι. Μεγάλος ὁ κίνδυνος ἂν ἀνεκαλύπτετο ἡ πονηρία προσβολῆς κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ντοῦτσε, ὅπως λέγεται ὁ ὑπέρτατος Ἰταλὸς ἄρχων. Ὁ πρωταίτιος μαθητὴς θὰ μποροῦσε νὰ χάση καὶ τὸ κεφάλι του καὶ οἱ ἄλλοι νὰ φυλακισθοῦν. Ἀλλὰ τὰ ἡρωϊκὰ Ἠπειρωτόπουλα ἔμειναν σύμφωνα.

— Ἂν μᾶς ἀνακαλύψουν, εἶπαν, κανεὶς δὲν θὰ μαρτυρήση τὸν πρωταίτιο.

Ἐσήκωσαν τὰ χέρια καὶ ὡρκίσθηκαν. Κανεὶς δὲν θὰ μαρτυροῦσε. Καὶ ἔγραψαν τὰς ἐκθέσεις καὶ τὰς παρέδωσαν. Ὅλαι ἐτελείωναν μὲ τὴν φράσιν «Βοῦβα Ντοῦτσε». Ὁ Ἰταλὸς διοικητὴς τοῦ χωριοῦ ἔστειλε τὰς ἐκθέσεις ἀμέσως εἰς τὸ Ἀργυρόκαστρο γιὰ νὰ μεταφρασθοῦν καὶ νὰ σταλοῦν μαζὶ μὲ τὰ πρωτότυπα εἰς τὴν Ρώμην πρὸς τὸν Ντοῦτσε.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἦτο φόβος νὰ γίνη ἔγινε. Τὴν ἐπομένην κι' ὅλας ἦλθαν αἱ ἐκθέσεις πίσω εἰς τὸ χωριὸ καὶ ἕνα ἔγγραφον αὐστηρότατο νὰ γίνουν ἀνακρίσεις. Ἔπρεπε νὰ ἀνακαλυφθῆ ὁ πρωταίτιος.

Ὁ Ἰταλὸς διοικητὴς τοῦ χωριοῦ ἐκάλεσε τὴν δασκάλα. Αὐτὴ δὲν ἤξευρε τίποτα. Τὰ παιδιὰ δὲν ἐμαρτυροῦσαν. Ὁ ἴδιος ἄρχισε τὰς ἀνακρίσεις. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἶχε τὴν ἔμπνευσι; Μίλησε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα. Ἐφοβέρισε. Εἶπε ὅτι θὰ τοὺς φυλακίση ὅλους, ὅτι θὰ τοὺς σκοτώση. Κανένα ὅμως παιδὶ δὲν ἐμαρτύρησε.

Τί θὰ συνέβαινε στὸ τέλος μὲ τὰ ἡρωϊκὰ Ἠπειρωτόπαιδα; Οἱ Ἰταλοὶ ἔδειξαν μεγάλην σκληρότητα εἰς τὴν Ἤπειρον ποὺ κατέλαβαν κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς παραμονῆς των. Ἔκαψαν, ἐσκότωσαν, ἔκλεψαν, ἐλεηλάτησαν, ἔκαναν συχαμερὲς πράξεις. Δὲν θὰ ἐσέβοντο τὰ μικρὰ παιδιά. Θὰ τὰ ἐτιμωροῦσαν σκληρά.

Ἕνα πρωῒ ὅμως ὁ γενναῖος διοικητὴς καὶ οἱ Ἰταλοὶ στρατιῶται τῆς κατοχῆς ἄφησαν ἔξαφνα τὸ χωριό. Εἶπαν ὅτι θὰ ἐγύριζαν σὲ λίγο καὶ διέταξαν τοὺς κατοίκους νὰ καθήσουν φρόνιμα.

Ἀλλὰ δὲν ἐξαναγύρισαν.

Σὲ λίγο εἰσήρχοντο οἱ Ἕλληνες στρατιῶται καὶ τὸ χωριὸ αὐτὸ ἀπηλευθερώνετο ὅπως ἀπηλευθερώθη καὶ ἡ ἄλλη Ἤπειρος. Τότε οἱ στρατιῶται μας ἔμαθαν καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα ἡρωϊκὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν εἰς τὴν Ἤπειρο.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

AI ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Ἰ — Ἰ — Γ, 2 Πάν — Εἷς — Ράς, 3 Ἰάσιον — Ὕφαλος 4 Ὧρς — Ἄδω, 5 Νά — Ψυγεῖον — Ἄν, 6 Λάν — Ρέα, 7 Σκύθης — Μάριος, 8 Ἄρα — Ἰνώ — Ἄρα 9 Α — Α — Ω. Καθέτως: 1 Ἰωνάς, 2 Παρα — ΚΑ 3 Ράσο — Λύρα, 4 Νἱ — Ψάθα, 5 Οσυνη, 6 Ἐν — Σἱ, 7 Τἱ — Κέα — Νά, 8 Σό — ΜΩ, 9 Φθορά, 10 Ρά — Νερά, 11 Γάλα — Αἶρω, 12 Σόδα — Ο. Α., 13 Ἴωνες.

Δικτυωτόν: 1 Σάμος, 2 Λαγός 3 Δάκος, 4 Σανός, 5 Κάδος Α — Β Σάκος, Γ - Δ Κακός.

Μαγικὴ εἰκών: Μπάλα (ΜπέΜΠΑ — ΛΛκη).

Τρίγωνον: Χανιά, Ἄθως, Νῶε, Ἴς, Α.

Κρυπτογραφικόν: Τουρκεστάν, Ἄροτρον, Κέρκυρα, Κρόνος, Σαῦρα, Κῦρος, Νᾶνος, Ἄρτα, Τόκος.

Ἡ κληρονομία: Ἡ λύσις φαίνεται εἰς τὸ κάτωθι σχέδιον.

Ἔτσι θὰ χωρισθῇ τὸ κτῆμα, οὕτως ὥστε ἡ κόρη νὰ πάρῃ τὸ ¼ καὶ τὰ τέσσαρα ἀγόρια νὰ μοιρασθοῦν τὰ ὑπόλοιπα τρία τέταρτα εἰς ἴσα καὶ ὁμοιόμορφα μερίδια.

AI ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Πᾶν, 2 Ἄρα, 3 Σάν, 4 Ὀνέ, 5 Σῶ, 6 Ἀνάφη, 7 Γα, 8 Ὄνε, 9 Φῶς, 10 Θές, 11 Στα, 12 Ὦν, 13 Νι, 14 Ὀδς, 15 ΑΣΟ, 16 Ἄλς, 17 Σής, 18 Ρέ, 19 Ἄμαξα, 20 Ρά, 21 Ἵνα, 22 Νέα, 23 Ἥρα, 24 Ἴων. Καθέτως: 5 ΣΟΣ, 25 Γάρ, 3 Σῶν, 26 Λέϊ, 1 Πά, 27 Ἔθνος, 28 Νή, 29 Ἀνά, 19 Ἄαρ, 30 ΝΑΣ, 31 ΣΟΜ, 32 Ἴα, 33 Αἰ, 34 Φός, 15 Αἴξ, 35 Ροή, 36 Ἄνω, 37 Ἄν, 9 Φανός, 38 Ἔν, 39 Ἐγώ, 40 Ἥρα, 41 Ἄσε, 42 Ἴσα.

Πυραμίς: Π, Πᾶν, Πόρος, Μύκονος, Παράσιτος. Οἱ σταυροὶ καθέτως: Πάρος.

Λεξίγριφος: ΕΣ - ΧΕΙΛΟΣ — ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Τί εἶναι: Ὄνομα, Πόλις, Ἀπὸ ὅλα...

Τρίγωνον: Πλάτων, Λέρος, Ἄρον, Τόν, ΩΣ, Ν.

Μαγικὴ εἰκὼν: ΤοΤΟ — ΠΙπίτσα (Τόπι).

Αἴνιγμα: Ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε.

Ὁμηρικὸς ἥρως: ΜΜ ΜΜ - (δύο - μι - δίς) Διομήδης.

Δικτυωτὸν

1
2
3
4
5
6
7

Ὁριζοντίως:

1) Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν θνήσκουν.
2) Τὴν κληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους.
3) Γέφυρα εἰς τὴν ὁποίαν ἔδρασεν ἥρως τοῦ 1821
4) Μὴν τοῦ ἔτους.
5) Διακοσμῶ.
6) Βαλκανικὸν κράτος (γεν.).
7) Πολὺ νέος.

Διαγωνίως:

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιά: Βασίλισσα (γενική).

Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερά, πρὸς τὰ ἄνω δεξιά: Σ' αὐτὴν στηρίζει τὸ νέο κράτος τὰς ἐλπίδας του.

Σ. ΜΑΡΟΥΛΗΣ

Πτερωτὸν γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕνα γράμμα κοινόν, τὸ πτερωτόν, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται: 1ον εἰς τὴν πρώτην λέξιν, 2ον εἰς τὴν δευτέραν, 3ον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ. 1) Μέγας πολιτικὸς τῆς ἀρχαιότητος. 2) Ἀρχαῖος ζωγράφος. 3) Ἀσιατικὸν κράτος. 4) Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ. 5) Κράτος τῆς Ἀφρικῆς. 6) Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.

ΓΕΩΡ. Δ. ΜΑΝΩΛΟΣ

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωστὴν πόλιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

1) Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 2) Πόλις τῆς Τουρκίας. 3) Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 4) Ποταμὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. 5) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. 6) Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας 7) Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 8) Παραθαλάσσιον προάστειον τῶν Ἀθηνῶν. 9) Μεγάλη νῆσος τῆς Ἑλλάδος 10) Ποταμὸς τῆς νοτίου Ἀσίας. 11) Λίμνη τῆς Ἀσίας.

Δ. Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω εἰς τὸ σχέδιον καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, 2 μὲ καφέ, 3 μὲ μαῦρο, 4 μὲ κυανοῦν, 5 μὲ ἀνοικτὸ πράσινο, 6 μὲ κόκκινο, 7 μὲ πράσινο σκοῦρο, 8 μὲ κίτρινο.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Συστατικὸ γράμμα

Ὁ Ἀλέκος γράφει σ' ἕνα φίλο του:

«Ὁ κύριος ποὺ θὰ σοῦ παραδώση αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι πολὺ φίλος μου. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κατεβῇς στὸν σταθμὸ μόλις ἔρθη καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῇς»!

Γιατὶ δὲν φαίνεται ὁ ἥλιος

Ἡ Λιλίκα ρωτάει τὸν μεγαλείτερο ἀδελφό της:

— Τάκη, γιατὶ κρύβεται ὁ ἥλιος ὅταν βρέχη;

— Κουτὴ ποὺ εἶσαι, καϋμένη! Φοβᾶται μὴ βραχῇ!

Τὰ δύο κέρατα

Ὁ δάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν Κωστάκη:

— Λοιπόν, εἶπες ὅτι τὸ βόδι ἔχει δυὸ πόδια, ἕνα κεφάλι καὶ δυὸ μάτια. Τί ἄλλο ἔχει ἀκόμη;

Ὁ Κωστάκης δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήση, ἀλλὰ βλέποντας τὸν συμμαθητή του Πέτρο ποὺ εἶχε σηκώσει τὰ χέρια στὸ μέτωπό του καὶ τὰ κουνοῦσε, γιὰ νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη, φώναξε εὐχαριστημένος:

— Καὶ δυὸ χέρια!

Αὐταπάρνησις

Ἡ μικρὴ Κικὴ προσεύχεται τὸ πρωΐ.

— Θεέ μου, μὴ μοῦ δίνης τίποτε σήμερα. Πές μου μόνο ποῦ εἶναι καὶ ἐγὼ πηγαίνω καὶ τὰ παίρνω.

Ἀσθενὴς μνήμη...

Δάσκαλος: Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἡλικίας της ἡ γῆ ἦταν θερμότερη ἢ ψυχρότερη;

Μαθητής: Δὲ θυμοῦμαι, κύριε.

Ἔξυπνος ὑπηρέτης

— Γιάννη, πηγαίνω στὸ γραφεῖο. Ἂν ἔρθη ἐκεῖνος ὁ ἐνοχλητικὸς καὶ μὲ ζητήση, νὰ τοῦ πῇς πὼς ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀμερική, νὰ μὴν ξαναπατήση.

Τὸ μεσημέρι ὁ κύριος ἐπιστρέφει:

— Γιάννη φάνηκε αὐτὸς ὁ κύριος; Τὰ εἶπες;

— Ναὶ κύριε καὶ μὲ ρώτησε πότε θὰ ἐπιστρέψετε. Καὶ τοῦ εἶπα: «Ὁ κύριος θὰ ἐπιστρέψη τὸ μεσημέρι νὰ φάη...»

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Φυσικόν...

—Ἕνας τυφλὸς πῆγε πρὸς θεραπείαν σὲ κάποιον περίφημο ὀφθαλμίατρο, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ ἀνακτήσῃ τὸ φῶς του.

—Πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην σ' ἐμένα, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, ἀφοῦ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἐγχείρησι τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ κάνῃ.

—Σὲ σᾶς ἔχω τ υ φ λ ὴ ν ἐμπιστοσύνην γιατρέ.

Ἡ κατάλληλος ἐποχὴ

—Ἀντώνη, πότε εἶναι ἡ κατάλληλος ἐποχὴ νὰ κόβουμε μῆλα;

Κι' ὁ Ἀντώνης:

—Ὅταν λείπῃ ὁ σκύλος κι' ὁ κηπουρὸς κύριε.

Εἰς τὸ ἑστιατόριον

—Ὁ κύριος ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κουζίνα μας;

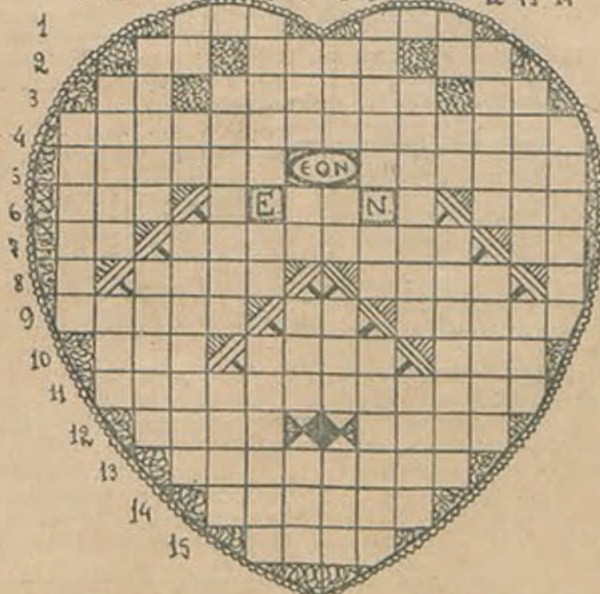
—Ὄχι, κάτι ἦταν πολὺ ἁλμυρό.

—Τί πρᾶγμα;

—Ὁ λογαριασμός.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΛΑΒΕΝΤΖΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς: 1) Λέξις ἀπὸ γνωστὴν φράσιν τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν — Τοπικὸν ἐπίρρημα, 2) Μελλοντικὸν — Ὄνειρον (ἀρχ.), — Ὁ ἀριθ. 6, 3) Προσωπικὴ ἀντωνυμία — Τὸ ἀντίθετον τῆς εὐφορίας — Πρόθεσις, 4) Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον ἱστορικοῦ κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, 5) Ἀρχαία θεὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς (γεν.) — Λέγεται ἔτσι ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ ὄνομα ἐθνικοῦ εὐεργέτου, 6) Τρέξιμο ὑγροῦ — Ἕκτος — Ὁμοιωματικὸν (δημ.), 7) Ἀριθμητικὸν — Ἀπότομο, ἀγενής, ἄγριος τρόπος ὁμιλίας (οὐσιαστ. ἀφηρ.) — Νότα, 8) Ἥρως τοῦ Ὁμήρου — Ἄκαρπον δένδρον καὶ μικρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος, 9) Φροῦτον (δημ.) — Ὁ ὁποῖος — Ὅπου καὶ νὰ τονισθῇ πάντοτε ἀφορμὴ εἶναι, 10) Ἄψητη — Ἅπασαι (δημ.) — ΡΟΣ, 11) Μεγάλο ἀπόθεμα, 12) Μὲ αὐτὴν γνέθουν τὸ μαλλὶ — Δὲν εἶναι ἰδικά μας, 13) Γίνεται στὰ ροῦχα μετὰ τὸ πλύσιμο, 14) Χορταρικὰ τοῦ λαχανόκηπου, 15) Ἐξάρτημα τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ἢ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.

Κ α θ έ τ ω ς: 1) Γυναῖκες ἀφιερωμέναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα (ὀνομ.), 2) «... Κύριε τὸν λαόν σου» — Γνωστὸς Ἄγγλος συγγραφεὺς καὶ Ἕλλην δημοσιογράφος, 3) Ὁ βλέπων κάτι (δοτ.) — Γάλλος μυθιστοριογράφος τοῦ 19ου αἰῶνος, 4) Ἄρθρον (πληθ.) — Βυζαντινὴ νότα — Κοινὸν μέταλλον, 5) Κάθε ἄνθρωπος διὰ νὰ ζήσῃ ἔχει πολλάς... (ὀνομ.) — Αἰχμή, 6) Ἡ ἔχουσα πολλὰς γνώσεις (γεν.) — Προτρεπτικὸν — Μονὰς βάρους (πληθ.), 7) ΝΟΣ — Νότα — Ἄπαντα — Ἐλθέ, 8) Στρατιωτικὸν παράγγελμα — Ἄρθρον — Ἑπτὰ (γαλλ.) — Ὄργανον αἰσθήσεως, 9) Λέγονται στὰ μελοδράματα ἀπὸ ἕνα τραγουδιστὴ (δημ.) — Ἐρωτηματικὸν — Ὁ καταγόμενος ἐξ ὡρισμένης γερμανικῆς περιφερείας (δοτ.), 10) Ἀνεκτίμητα — Ὑπάρχει σὲ κάθε συζήτησιν, 11) Καθὼς — Ὑποθετικὸν — Ἀγγέλλει τὸν συναγερμὸ (αἰτ.), 12) Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς — Χωρὶς τόκοι (πληθ.), 13) Νύμφη τῶν γλυκέων ὑδάτων (Μυθ.) — Ὅμοια εἰς ἔκτασιν, 14) Ἐπεξειργασμένον ξύλο (αἰτ.).

ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας βασιλιὰς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ κάποιο χωριό. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα χωρικὸ νὰ σκάβῃ καὶ νὰ τρέχῃ ὁ ἱδρῶτας ἀπὸ πάνω του σὰν τὸ νερό.

—Ὥρα καλὴ τοῦ λέει ὁ βασιλιᾶς. Τί κάνεις αὐτοῦ;

—Νά, δὲν βλέπεις; τοῦ ἀπαντᾶ, δουλεύω.

—Ἔ, καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Νὰ σοῦ πῶ, βασιλιᾶ μου, μὲ αὐτὰ ποὺ κερδίζω βγάζω τὸ ψωμί μου, πληρώνω τὸ χρέος ποὺ ἔχω καὶ μαζὶ τοκίζω ὅσα μπορῶ. Ὁ βασιλιᾶς παραξενεύτηκε μὲ τὴν ἀπάντησί του αὐτὴ γιατὶ τὸ ἡμερομίσθιό του δὲν ἔφτανε οὔτε γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὸ σπίτι του καὶ ὄχι νὰ πληρώνῃ χρέος καὶ νὰ τοκίζῃ καὶ χρήματα καὶ τὸν ρώτησε ξανά:

—Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτά; Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

—Νά! τοῦ λέει, βασιλιᾶ μου: Μὲ τὸ ἡμερομίσθιό μου ζῶ καὶ ἐγώ, μὰ μαζὶ τρέφω καὶ τοὺς δυὸ γέρους γονεῖς μου, ποὺ θὰ πῇ πὼς πληρώνω χρέος, μὰ ἔχω καὶ δυὸ παιδάκια ποὺ τὰ στέλνω στὸ σχολειὸ νὰ μάθουν γράμματα καὶ γι' αὐτὸ εἶπα πὼς τοκίζω καὶ χρήματα.

—Ἄκουσε, τοῦ λέει ὁ βασιλιᾶς αὐτὸ ποὺ μοῦπες πρόσεξε νὰ μὴν τὸ πῇς σὲ κανένα. Θάρθουν καὶ θὰ σοῦ τάξουν χρήματα μὰ ἐσὺ νὰ μὴν τοὺς τὸ ἐξηγήσῃς, παρὰ μονάχα σὰν δῇς ἐμένα.

—Καλά, βασιλιᾶ μου.

Μόλις γύρισε στὸ παλάτι ὁ βασιλιᾶς ἐκάλεσε τὸ μεγαλύτερο σοφὸ καὶ τὸν ρωτᾶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί ἤθελαν νὰ ποῦν τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶπε ὁ τάδε χωρικός. Ὁ σοφὸς ὅμως δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ καὶ ὁ βασιλιᾶς τοῦ ὥρισε σαράντα μέρες προθεσμία νὰ ἀπαντήσῃ.

Τοῦ λέει ὁ βασιλιᾶς: «Τί κάνεις αὐτοῦ;»

Φεύγει τότε ὁ σοφὸς καὶ πηγαίνει στὸν χωρικὸ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε στὸ βασιλιᾶ. Ὁ χωρικὸς ὅμως ἀρνήθηκε.

—Πάρε τοῦ λέει, δέκα, εἴκοσι χιλιάδες γρόσια νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃς.

Ἅμα τὸν ἄκουσε ὁ χωρικὸς εἶπε:

—Δέχομαι. Ἀλλὰ θὰ μοῦ μετρήσῃς ἐδῶ ἀμέσως τὰ γρόσια καὶ θὰ τὰ βάλῃς μπροστά μου ἕνα ἕνα ὥστε νὰ φαίνεται τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ.

Ἔτσι καὶ γίνηκε καὶ ὁ χωρικὸς πῆρε τὶς εἴκοσι χιλιάδες γρόσια.

Ἐπῆγε τότε ὁ σοφὸς καὶ εἶπε τὴν ἐξήγησι τοῦ βασιλιᾶ. «Θὰ τοῦ τὄπε ὁ χωρικὸς» σκέφθηκε ὁ βασιλιᾶς καὶ ἔστειλε νὰ τὸν φωνάξουν. Ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ βασιλιᾶς θυμωμένος τοῦ εἶπε:

—Δὲν σὲ διέταξα νὰ μὴν ἐξηγήσῃς σὲ κανένα τὰ λόγια σου.

—Βασιλιᾶ μου, τοῦ ἀπήντησε ὁ χωρικός, ποτὲ δὲν θὰ τὄλεγα ἂν δὲν σὲ ἔβλεπα.

—Καὶ ποῦ μὲ εἶδες;

—Σὲ εἶδα τοῦ εἶπε ὄχι μιά, ἀλλὰ εἴκοσι χιλιάδες φορὲς καὶ ἄρχισε νὰ βάζῃ κατὰ σειρὰν τὰ γρόσια ποὺ εἶχαν τὴν εἰκόνα του.

—Εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Δῶστε του ἄλλα τόσα.

Ἀντὶ ἄρθρου

ΔΡΟΣΕΡΕΣ ΦΩΝΟΥΛΕΣ

Οἱ μικρὲς Σκαπάνισσες γεμᾶτες κι' αὐτὲς ἀπὸ τὸν πόθο νὰ βοηθοῦν ὅπως μποροῦν τοὺς ἡρωϊκοὺς μας πολεμιστὰς στὸ Μέτωπο, ἔξω ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔργα ποὺ μὲ τόση προθυμία ἐκτελοῦν στοὺς Ὑποτομεῖς των, δὲν παύουν νὰ γράφουν καὶ νὰ τοὺς στέλλουν συγκινητικώτατα τραγουδάκια καὶ ἐπιστολὲς γεμᾶτες ἀγάπη καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὶς νίκες ποὺ καθημερινὰ στεφανώνουν τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα:

«Γειά σας ἀθάνατοι τσολιάδες, γράφει ἡ μικρὴ Πόπη Καρβελᾶ στὸν ἀνθυπολοχαγὸ Χ, ποὺ μᾶς ἔστειλε τὸ γράμμα της, ἀπὸ δῶ κάτω σᾶς βλέπουμε σὰν τὰ βασιλόπουλα, ποὺ ἡ γιαγιὰ μᾶς λέει στὰ παραμύθια, καθὼς κυνηγοῦν καὶ σκοτώνουν τοὺς Δράκους. Καὶ Δράκοι γιὰ σᾶς εἶναι οἱ Ἰταλοί. Σκοτῶστε τους λοιπὸν ἢ ρίξτε τους στὴ θάλασσα! Εἶναι τὸ λιγώτερο ποὺ μπορεῖτε νὰ τοὺς κάμετε, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆτε τὶς βαρβαρότητές τους...»

* * *

Καὶ ἡ μικρὴ Σκαπάνισσα ἡ Λίτσα Ραμπαούνη γράφει στὸν ἀδελφό της τὸ Νῖκο, ποὺ μάχεται στὴν πρώτη γραμμή, ἕνα χαριτωμένο ποιηματάκι ποὺ τελειώνει:

. . . .

Καὶ ἡ Ἑλλὰς τὰ δάφνινα
στεφάνια ἑτοιμάζει,
γιὰ νὰ σᾶς στέψῃ μιὰ φορὰ
σὰν πάψῃ νὰ στενάζῃ.
Καὶ τότε Νῖκο, τὴ χαρὰ
στὸ σπίτι θὰ σκορπᾷς,
ὅταν σὲ δοῦμε δάφνινο
στεφάνι νὰ φορᾷς!...

. . . .

Ἡ Σκαπάνισσα πάλι Ρίτα Γεωργίου γράφει στὸν μαχόμενο πατέρα της μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα:

«...Ὅλα στὸ σπίτι, ἀγαπημένε μου πατέρα, μιλοῦν γιὰ σένα. Τὸ καναρίνι κάθε πρωῒ ἀπὸ τὸ παράθυρο σοῦ στέλνει τὴν «καλημέρα του» μὲ τὸ γλυκὸ κελάϊδισμα ποὺ ποτὲ δὲν θυμούμαστε νὰ κελάδησε μὲ περισσότερη χάρι καὶ πάθος. Εἶναι σὰν νὰ σοῦ λέῃ κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ ὅλους μας: «Εἴμαστε κοντά σου. Κάνε ἥσυχος τὸ καθῆκόν σου πρὸς τὴν ἀγαπημένη μας Ἑλλάδα». Στὴν προσευχή μας κάθε βράδυ παρακαλοῦμε τὴ Θεοτόκο γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴ Νίκη».

. . . .

Αὐτά, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα, γράφουν οἱ Σκαπάνισσες στοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστὰς τοῦ Μετώπου καὶ εἶναι δροσερὲς φωνοῦλες ποὺ δροσίζουν τὶς καρδιὲς τῶν ἡρώων μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

✻ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ✻

Ὁ Δημητράκης ἦταν ἑφτὰ χρονῶν. Φοροῦσε τρύπιο παντελονάκι, τριμμένο σακκάκι, χαλασμένα παπούτσια. Ἦτανε πολὺ φτωχός. Εἶχε μαλλιὰ ξανθὰ καὶ κατσαρά, τόσο δὲ πυκνὰ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σκεπάσουν δύο κεφάλια. Καὶ δυὸ ματάκια ποὺ προσπαθοῦσαν πάντα νὰ γελάσουν, μὰ ποὺ φαινόταν τόσο λυπημένα!..

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Δημητράκης ἐκρύωνε καὶ πεινοῦσε, γιατὶ εἶχε νὰ φάῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένη, ὅταν ἔξαφνα τοῦ κατέβηκε ἡ ἰδέα νὰ γράψῃ ἕνα γράμμα στὴν Παναγία γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ τὸν ἐλεήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε γράμματα, γιατὶ μόλις τότε ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ σχολεῖο. Ἔτσι περπατῶντας σκεφτικὸς πέρασε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα γραφεῖο, ὅπου εἶδε ἕνα γέροντα νὰ γράφῃ. Ἐπῆρε θάρρος κι' ἐμπῆκε μέσα.

— Καλημέρα, εἶπε τοῦ γέρου. Ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα γράμμα, γιατὶ ἐγὼ δὲν ξέρω.

— Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, τοῦ εἶπε ὁ γέρος ποὺ ἦταν πολὺ ἀπησχολημένος ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐδῶ δὲν γράφουν γράμματα.

Ὁ μικρὸς τάχασε καὶ κόντεψε νὰ βάλῃ τὰ κλάματα. Δὲν ἐπερίμενε τέτοιαν ὑποδοχή, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποφασίζει νὰ φύγῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γέρος ἐσήκωσε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ χαρτιά του, εἶδε τὰ χάλια τοῦ μικροῦ καὶ τὸ λυπήθηκε.

— Καλά, τοῦ εἶπε μετά. Θὰ σοῦ τὸ γράψω τὸ γράμμα ὅταν τελειώσω τὴ δουλειά μου. Πήγαινε ὡστόσο ν' ἀγοράσῃς ἕνα χαρτοφάκελλο.

— Μὲ τὶ λεπτά; ἔκανε ὁ μικρὸς δακρυσμένος. Δὲν ἔχω οὔτε δεκάρα.

— Οὔτε στὸ σπίτι δὲν ἔχουν;

— Οὔτε. Δὲν ἔχουμε πιὰ τίποτε.

— Καλα. Φαίνεται ὅτι μ' αὐτὸ τὸ γράμμα θέλετε νὰ ζητήσετε καμμιὰ βοήθεια ἀπὸ κανένα γνωστό σας. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί, ἔκανε ὁ μικρὸς μ' ἕνα ἀναφυλλητό.

Ὁ γέρος συγκινήθηκε.

Κάθησε καὶ θὰ στὸ γράφω ἀμέσως, εἶπε.

Ὁ μικρὸς ἀναθάρρησε κι' ἐκάθησε κοντά του. Ὁ γέρος ἐπῆρε ἕνα ἐπιστολόχαρτο, ἔγραψε τὴν ἡμερομηνία καὶ μετὰ ἐρώτησε:

— Πῶς τὸν λένε αὐτὸν ποὺ θέλεις νὰ γράψῃς;

— Ὁ μικρὸς τάχασε. Πρῶτα κοκκίνισε καὶ μετὰ εἶπε ντροπαλά:

— Τὸ γράμμα θέλω νὰ τὸ στείλω στὴν Παναγία...

— Καὶ τί θέλεις νὰ τῆς ζητήσῃς, τοῦ ἀπάντησε μ' ἐνδιαφέρον ἀφήνοντας κάτω τὴν πένα.

—Θέλω νὰ τῆς πῶ ὅτι ἡ μητέρα μου κοιμᾶται ἀπὸ

— Πῶς τὸν λένε αὐτὸν ποὺ θέλεις νὰ γράψῃς;

χθὲς τὸ βράδυ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ τὴν ξυπνήσῃ. Θὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ ἡ Παναγία, γιατὶ εἶναι πολὺ καλή...

Ἡ καρδιὰ τοῦ γέρου σφίχτηκε, γιατὶ ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ εἶχε πεθάνει. Καὶ τὸ ξαναρώτησε:

— Εἴσαστε πολὺ φτωχοί;

— Ναί, εἶπε τὸ παιδί. Ἡ μάνα μου εἶναι ἄρρωστη. Ἔχει νὰ φάῃ τέσσερις μέρες. Χτὲς τὸ πρωῒ μοῦδωσε τὸ τελευταῖο κομμάτι ψωμὶ ποὺ τῆς ἐπῆγε κάποια γειτόνισσα, κι' ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ δὲν τἄνοιξε πιά.

Τότε ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι θλιβερά, ἐνῷ τὰ μάτια του ἐβούρκωσαν. Μετὰ ἐπῆρε τὸν μικρὸ στὰ γόνατά του καὶ τοῦ εἶπε γλυκά:

— Μικρούλη μου, ἔστειλα τὸ γράμμα σου στὴν Παναγία καὶ τὄλαβε. Πᾶμε τώρα.

— Μὰ γιατὶ κλαῖτε; ἐρώτησε ὁ μικρὸς τρομαγμένος.

— Δὲν κλαίω, εἶπε ὁ γέρος, καὶ τὸ φιλοῦσε, καὶ τοὔβρεχε τὸ ξανθὸ κεφαλάκι μὲ τὰ δάκρυά του.

Μετὰ σηκώθηκε, κρατῶντας τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του, καὶ βγῆκε στὸ δρόμο λέγοντας:

—Ἡ Παναγία ἔλαβε τὸ γράμμα σου, παιδί μου. Καὶ μοῦ παράγγειλε νὰ σὲ κρατήσω κοντά μου. Ἂς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομά της! Ἔδωσε σ' ἐσένα, φτωχό μου ὀρφανό, ἕναν πατέρα, καὶ σὲ μένα μιὰν εὐτυχία γιὰ τὰ γεράματά μου!..

Διασκευὴ Μ. Κ.

Σκαπανέων μας

Πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις στὶς γειτονιὲς

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ.... ΙΒΑΝ

Ὁ Τάκης ὁ Σκαπανέας εἶχε παρατάξει δέκα πιτσιρίκους τῆς γειτονιᾶς του, μὲ μιὰ σημαία, σὲ μιὰ γραμμὴ καὶ εἶχε μοιράσει στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα καλάμι ἀντὶ ὅπλου. Αὐτὸς παρίστανε τὸν ἀξιωματικὸ καὶ διοικοῦσε τὸν μικρὸ αὐτὸ στρατό, ποὺ τὸν εἶχε στρατολογήσει ὁ ἴδιος τώρα καὶ κάμποσες ἡμέρες ἀπὸ τὰ γειτονόπουλά του καὶ ποὺ ὅλα τὸν ἀνεγνώριζαν καπετάνιο τους.

Ὁ Τάκης, ἀφοῦ ἔδωκε τὸ παράγγελμα «προσοχή!», ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ:

Ἐμπρὸς διὰ τῆς λόγχης!

— Σήμερα θὰ κάνωμε μεγάλη ἐπίθεσι! Θὰ καταλάβωμε τὸ Ἰβάν...

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ Ἰβάν; ἐρώτησε ὁ Νίκος.

— Νά! δὲν τὸ βλέπεις; ἀπάντησε ὁ Τάκης καὶ ἔδειξε ἕνα ψηλὸ σωρὸ ἀπὸ χώματα ποὺ εἶχαν σωριάσει στὴν ἀπέναντι οἰκοδομὴ οἱ τεχνῖτες.

— Καὶ ποῦ εἶναι οἱ Ἰταλοί; ρώτησε ἄλλος.

— Αὐτοὺς δὲν τοὺς βλέπουμε, ὅπως δὲν τοὺς βλέπουν καὶ οἱ φαντάροι μας στὸ μέτωπο, γιατὶ εἶναι δειλοὶ καὶ κρύβουνται μέσα στὰ χαρακώματά τους, ποὺ εἶναι στὴν κορφή. Ὅταν διατάξω λοιπὸν ἐπίθεσι, ὅλη ἡ... μεραρχία μας θὰ ὁρμήσῃ ἀπάνω καὶ θὰ τοὺς πετάξῃ ἀπὸ τὰ χαρακώματα.

— Θὰ φωνάξωμε καὶ «ἀέρα»; ἐρώτησε ὁ Γιῶργος.

— Εἶναι νὰ ρωτᾷς αὐτό; τοῦ ἀπάντησε ὁ Τάκης καὶ συνέχισε: Τὸ... ἐπιτελικὸ σχέδιο γιὰ νὰ καταλάβωμε τὸ Ἰβάν εἶναι τὸ ἑξῆς: Πρῶτα πρῶτα θὰ γίνῃ ἡ προπαρασκευὴ μὲ τὸ «βαρὺ πυροβολικό»...

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ βαρὺ πυροβολικό; πετάχτηκε ρωτώντας ὁ Νίκος.

— Δυὸ μέρες περιορισμό, εἶπε φουρκισμένος ὁ Τάκης, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴ μὲ διακόπτῃς! Λοιπὸν ἡ πυροβολαρχία τοῦ βαρέος πυροβολικοῦ μας θὰ εἶναι: ὁ Πᾶνος, ὁ Ντῖνος καὶ ὁ Ἀντώνης! Βγῆτε ἐσεῖς ἔξω ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ σταθῆτε ἐκεῖ δίπλα στὸ Ἰβάν, ἀφοῦ πρῶτα κουβαλήσετε μπόλικα πυρομαχικά!

— Καὶ ποῦ θὰ τὰ βροῦμε τὰ πυρομαχικά; ἐρώτησε ὁ Πᾶνος.

— Εἶσαι χοντροκέφαλος, εἶπε θυμωμένος ὁ Τάκης, ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος πέτρες. «Ἐμπρός! ἡ πυροβολαρχία στὶς θέσεις της!», ἔδωκε μεγαλοπρεπῶς τὸ παράγγελμα ὁ Τάκης.

Ἡ... πυροβολαρχία σὲ λίγο βρισκότανε πράγματι παρατεταγμένη δίπλα στὸ... Ἰβὰν μὲ σωροὺς ἀπὸ πέτρες μπροστά της. Καὶ ὁ Τάκης ἐσυνέχισε:

Θὰ κοιτάξετε ὅλες οἱ ὀβίδες νὰ πέφτουν στὴν κορυφή! Ἕτοιμοι! «Ἀρχίσατε πῦρ!».

Καὶ ἡ... πυροβολαρχία ἄρχισε νὰ ρίχνῃ βροχὴ τὶς πέτρες στὴν κορφὴ τοῦ... Ἰβάν, ἐνῷ ὁ Τάκης ὥπλισε μὲ πέτρες, ἀφοῦ δὲν εἶχε χειροβομβίδες, τὴν ὑπόλοιπη μεραρχία του. «Ἐφ' ὅπλου λόγχη!» ἐφώναξε μιὰ στιγμὴ καὶ ὅλοι ἐπρότειναν τὰ καλάμια τους.

— Ὅλοι μὲ καρδιά, παιδιά! εἶπε. Ὁ ἐχθρὸς ἄρχισε «νὰ κάμπτεται». Θὰ καταλάβωμε τὸ Ἰβὰν μὲ τὴ λόγχη! Ἕτοιμοι ὅλοι! «Παύσατε πῦρ!» ἐσεῖς, διέταξε τὴν πυροβολαρχία γιὰ νὰ μὴν σπάσουν τὰ κεφάλια τῶν ἐπιτιθεμένων μὲ τὶς πέτρες οἱ πυροβοληταὶ καὶ ἐτέθη ἐπικεφαλῆς τῆς... μεραρχίας:

— Ἔφοδος διὰ τῆς λόγχης! ἐφώναξε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ... Ἰβὰν μὲ τὸ σημαιοφόρο, ἐνῷ πίσω του ὁ... στρατὸς μὲ τὰ καλάμια τὸν ἀκολουθοῦσε τρέχοντας καὶ φωνάζοντας «ἀέρα», πάλλοντας τὰ καλάμια καὶ πετῶντας τὶς πέτρες.

Ὅταν τέλος καταϊδρωμένοι καὶ κατασκονισμένοι ἀνέβηκαν στὴν κορυφὴ τοῦ σωροῦ, ὁ Τάκης προσεφώνησε τοὺς νικητὲς ἀφοῦ ἐκάρφωσε τὴν σημαίαν ἐπάνω στὸ σωρό.

«Τὸ Ἰβὰν ἐκυριεύθη χάρις εἰς τὴν ὁρμὴν μας καὶ τὸ γενναῖον πυροβολικόν μας. Ὅταν μεγαλώσωμε κι' ἐμεῖς θὰ πάρωμε ἕνα ἀληθινὸ Ἰβάν...».

Κ.

ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

— Τί κάνεις, Ζαχαρούλα, βουτᾷς τὰ δάχτυλά σου στὴ σάλτσα;

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία. Θὰ πλυθῶ!

* * *

— Πόσο μοιάζουν ὁ Γιάννης καὶ ὁ Νίκος. Δὲν ξαναεῖδα τόση ὁμοιότητα.

— Βέβαια, βέβαια. Πρὸ παντὸς ὁ Γιάννης...

* * *

Ὁ μικρὸς Πίπης δὲν θέλει νὰ πάῃ κάπου ποὺ τὸν στέλνει ἡ μαμά του.

— Γιατί; τὸν ρωτᾷ.

— Ἕνα καρφὶ στὸ παπούτσι μου μοῦ ἄνοιξε μιὰ πληγή...

— Γιὰ νὰ δῶ.

Ὁ μικρὸς βγάζει τὸ ἕνα παπούτσι του καὶ δείχνει.

— Μὰ ἐγώ, τοῦ λέει ἡ μαμά, δὲν βλέπω τίποτε.

— Μὰ θὰ εἶναι στὸ ἄλλο πόδι ἀπαντᾷ ἀφελέστατα ὁ Πίπης.

* * *

Ἡ μικρὴ Φιφή: Ἡ μικρούλα μου ἀδελφή, μαμά, ἔχει πυρετὸ γιατὶ βγάζει δόντια;

Ἡ μαμά: Ναί...

Ἡ Φιφή (μονολογῶντας): Φαντάζομαι τί πυρετὸ θὰ ἔχουν οἱ ἐλέφαντες ὅταν βγάζουν τὰ δικά τους δόντια!

* * *

Ὁ πατέρας: Τί ἀριθμητικὴ ἐκάματε σήμερα;

Ὁ μικρός: Πρόσθεσι.

Ὁ πατέρας: Γιὰ νὰ δῶ τί ξέρεις. Ἂν σοῦ δίνω ἀπὸ σήμερα μέχρι τοῦ ἄλλου Σαββάτου ἀπὸ μιὰ δραχμὴ πόσες δραχμὲς θὰ ἔχῃς τὴν Κυριακήν;

Ὁ μικρός: Καμμιά.

Ὁ πατέρας: Γιατί;

Ὁ μικρός: Γιατὶ θὰ τὶς ἔχω ἀγοράσει ὅλες καραμέλλες.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν ἀντεπροσωπεύθη καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου αὐτῆς συνταγματάρχου κ. Σπ. Ρούβαλη, τῶν διευθυντῶν γραφείων καὶ ὑπηρεσιῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, τῶν Περ. Διοικητῶν, τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Πρωτευούσης μετὰ τῶν Α΄ Ἐπιτελῶν αὐτῶν καὶ τῶν Διοικητῶν τῶν ὑπ' αὐτοὺς Ὑποδιοικήσεων.

Ἐπίσης ἐπὶ τῆς πλατείας Μητροπόλεως καὶ μὲ μέτωπον πρὸς τὸν Ναὸν παρετάχθησαν δύο λόχοι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης, εἷς λόχος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων, δύο ὁμάδες τῆς Δ.Α.Σ.Θ. καὶ εἷς λόχος τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας. Εἰς τὸν πρὸ τοῦ Ναοῦ χῶρον ἔλαβον θέσιν αἱ μουσικαὶ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας.

Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ κατ' ἀντιζυγίαν μέχρι τῶν Προπυλαίων παρετάχθησαν δύο ὁμάδες τῆς Διοικήσεως Ἀνωτέρων Σχολῶν Ἀρένων.

Μετὰ τὸ μνημόσυνον ἀντιπροσωπεία ἀποτελουμένη ἀπὸ Περιφερειακοὺς Διοικητὰς καὶ Διευθυντὰς γραφείων καὶ ὑπηρεσιῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον κ. Σπ. Ρούβαλην μετέβη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ὅπου καὶ κατέθεσε στέφανον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ ἀφοῦ προηγουμένως ἐψάλη τρισάγιον.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. προσεφέρθησαν εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰ ἑξῆς ποσά:

47.105 δραχμαὶ προϊὸν ἐράνου μεταξὺ τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ Διοικητικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν.

33.780 δραχμαὶ προϊὸν ἐράνου μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς Ὀργανώσεως Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως.

300 δραχμαὶ εἰσφορὰ τοῦ κ. Ν. Καθενιώτου ἐκ Χαλκίδος.

Ἐπίσης ὁ σύνδεσμος ξυλεμπόρων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ὑποδ. Ἀρρένων Ε.Ο.Ν. Πειραιῶς ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου προσφέρει εἰς μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος μεγάλου Κυβερνήτου καὶ πατρὸς τῆς ΝΙΚΗΣ 1. Μεταξᾶ τὴν ἀναγκαιοῦσαν ξυλείαν διὰ τὴν κατασκευὴν 60 κλινῶν πρὸς χρῆσιν τῆς σχολῆς μετεκπαιδεύσεως τῶν βαθμοφόρων τῆς Υ.Α.Π. Οἱ προσφέροντες τὴν ξυλείαν ἔμποροι εἶναι οἱ κ. κ. Ε. Κουτλίδης καὶ Ι. Κατακουζηνός, Δ. Πολυμερόπουλος, Σ. Ἀντωνιάδης Α.Ε.Ε. ὁ Μουρατίδης, Σ. Συμεωνίδης, Σ. Σοφιανὸς Α.Ε., Ι. Παυλίδης καὶ Ε. Καλδερών.

Ὁ Διοικητὴς τῆς Υ.Π. ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἐμπόρους.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Παρὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Β΄ Σώματος Στρατοῦ ἀπεστάλη πρὸς τὸ Τάγμα Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν., ἀντιπροσωπεία τοῦ ὁποίου συνώδευσεν ἀποστολὴν μαλλίνων καὶ ἄλλων εἰδῶν προοριζομένων διὰ τοὺς ἡρωϊκούς μας στρατιώτας, ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Κύριε Διοικητά, εἴμεθα ἐνθουσιασμένοι καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν μεγάλην συνδρομήν σας εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα μας. Μὲ τὴν τοιαύτην ὡραίαν καὶ πατρικὴν συνεργασίαν ἀναμένονται νέαι ἐπιτυχίαι μεγαλύτεραι διὰ τὸν Στρατόν μας καὶ τὸ Ἔθνος μας».

ΚΑΙ ΑΛΛΗ

Πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο «Σωτηρία» στὸ ὁποῖο τραυματίες μέρες τώρα νοσηλευόμαστε, νοιώθουμε τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσουμε γραπτῶς τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσι Νεολαίας ποὺ βάλθηκε κυριολεκτικὰ νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ ἐμεῖς πολεμᾶμε μέσα στὰ χιόνια, αὐτὴ κάνει ὅ,τι εἶναι δυνατὸν γιὰ νὰ μᾶς εὐκολύνῃ στὸν ἀγῶνα ποὺ ἔχομε ἀναλάβει.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θέλομε νὰ σημειώσουμε ἰδιαιτέρως τὴν δρᾶσι ἑνὸς νοσοκόμου, τοῦ Κωνσταντίνου Παναγιωτάκη (μέλους τῆς Ε. Ο. Ν.), ὁ ὁποῖος, ὄχι πλέον ὡς ὑπάλληλος τοῦ Νοσοκομείου, ἀλλὰ ἀπὸ συνείδησι τελείως πατριωτική, ἔσπευσε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἤλθαμε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ μὲ κάθε τρόπο, φροντίζοντας νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ συγγενεῖς μας, ἀνακουφίζοντας ὅσους ἦσαν στενοχωρημένοι κλπ.

Τέτοια Ὀργάνωσις εἶναι τιμὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας καὶ γιὰ Κεῖνον ποὺ τὴν ἔχει ἱδρύσει καὶ σὲ μᾶς δίνει καινούργιο θάρρος γιὰ τὸν ἀγῶνα ὅταν σὲ λίγο καιρὸ θὰ ξαναβρεθοῦμε ἐκεῖ ἐπάνω ἀντιμέτωποι μὲ τὸν ἄνανδρο ἐχθρό.

Εὐχαριστοῦντες: Πολίτης, Χριστόπουλος, Ἀηδονίδης, Θεοδώρου, Μέλλιος, Τζίκας, Θεοδωρίδης κ. ἄ».

Σχηματισμοί Πρωτευούσης κα Πειραιῶς

Δ. Α. Σ. Ἀρρένων

—Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἀγὼν καλαθοσφαίρας μεταξὺ τῆς μικτῆς ὁμάδος τῶν Φαλάγγων 1 καὶ 2 τῆς Δ.Α.Σ.Α. καὶ τῆς ὁμάδος 403ης Φάλαγγος τῆς αὐτῆς Διοικήσεως.

— Εἰς μίαν στιγμὴν διεκόπη ὁ ἀγὼν καὶ ἐτηρήθη ἑνὸς λεπτοῦ σιγὴ εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος Ἀρχηγοῦ.

— Ὁ ἀγὼν ἔληξεν ὑπὲρ τῆς μικτῆς μὲ ἀποτέλεσμα 37 ἔναντι 35 βαθμῶν.

—Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο ἡ 10η διήμερος ποδηλατικὴ ἐκδρομὴ εἰς Σούνιον ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ἀθλητισμοῦ τῆς Διοικήσεως.

—Ἐν συνεργασίᾳ τῆς Διευθύνσεως Οἰκον. Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ V Γραφείου τῆς Δ. Α. Σ.Α. ἀνελήφθη ἡ πώλησις τῶν γραμματίων τοῦ Πολεμικοῦ Λαχείου.

— Ὑπὸ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Διοικήσεως ἐξηκολούθησαν ἀνελλιπῶς καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα αἱ συγκεντρώσεις τῶν συναγωνιστῶν τῶν διαφόρων Σχολῶν.

—Ἡ Διεύθυνσις ψυχαγωγίας τῆς Δ.Α.Σ.Α. ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις της εἰς τὰ διάφορα Νοσοκομεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωσε διαφόρους ψυχαγωγικὰς παραστάσεις πρὸς χάριν τῶν τραυματιῶν.

Π. Δ. Α. Πρωτευούσης

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Εἰς ὅλα τὰ τάγματα τῆς Περιφερειακῆς Δ)σεως Ἀρρένων Πρωτευούσης τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίζεται μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καταρτισθέντος προγράμματος ψυχαγωγίας. Οὕτω, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος προβάλλονται διὰ τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς καθὼς καὶ διὰ τοὺς τροφίμους τῶν ἱδρυμάτων Κοινωνικῆς Προνοίας, ἔκλεκται ταινίαι μορφωτικοῦ καὶ ψυχαγωγικοῦ περιεχομένου, ἐνῷ τὸ κουκλοθέατρον ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ μίαν πρώτης τάξεως ψυχαγωγίαν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας μὲ χαριτωμένα σκέτς, ποὺ σκορποῦν τὸ γέλιο καὶ τὴν χαράν.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς. Ὁ ἑορτασμὸς θὰ γίνῃ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν σημερινῶν πολεμικῶν συνθηκῶν, θὰ περιλαμβάνῃ δὲ καὶ πρόγραμμα ψυχαγωγίας τῶν τραυματιῶν.

Ἡ Π.Υ.Α.Μ. ἔδωσε τὴν καθαρὰν Δευτέραν παράστασιν εἰς τὰ Νοσοκομεῖα τῆς Κηφισιᾶς μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Π. Δ. Θ. Πρωτευούσης

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Πυρετωδῶς ἑτοιμάζονται τὰ συνεργεῖα ψυχαγωγίας διὰ νὰ παρουσιάσουν εἰς τοὺς τραυματίας μέρος ἀπὸ τὸ ψυχαγωγικὸν πρόγραμμα ποὺ ἔχει μέχρι τῆς στιγμῆς καταρτισθῆ.

Μεγάλη κίνησις παρατηρεῖται διὰ τὴν ἑτοιμασίαν τῆς 25ης Μαρτίου. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐργάζονται ἐντατικῶς διὰ νὰ παρουσιάσουν ἕνα πλούσιο πρόγραμμα κατὰ τὴν ἑορτήν. Ἡ αὐτὴ κίνησις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐργαζομένων.

Τὰ συνεργεῖα ἐπισκέψεως Στρατιωτικῶν Νοσοκομείων κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των τῆς Τρίτης ἀφοῦ ἐξυπηρέτησαν τοὺς τραυματίας εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν προσέφερον εἰς ὅσους εἶχον μεγάλη ἀνάγκη τῇ ἐγκρίσει τοῦ ἰατροῦ 30 μπαστούνια.

Ἐπίσης αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἤρχισαν αἱ ἐπισκέψεις τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων Π. Φαλήρου.

Μὲ πραγματικὴν συγκίνησιν αἱ Φαλαγγίτισσαί μας παρηκολούθησαν τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὰς κατὰ συνοικίας Ἐκκλησίας τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ.

Τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Υ.Θ.Ν. μετὰ τῆς μουσικῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπεσκέφθη τὴν προπαρελθοῦσαν Δευτέραν τὸν τάφον τοῦ Ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ καὶ κατέθεσε στέφανον. Αἱ Φαλαγγίτισσαι κατασυγκινημέναι ἐτήρησαν πεντάλεπτον σιγὴν εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Πρὸς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ

Ἀσκληπιοῦ 7 — Ἐνταῦθα

Παρακαλῶ δεχθῆτε τὰ θερμότερά μου συγχαρητήρια διότι κατωρθώσατε ν' ἐμφυσήσετε εἰς τὰς μικρὰς ἐθελοντίδας τοῦ στρατιωτικοῦ Παραρτήματος τοῦ Σανατορίου «Σωτηρία» τόσον ὑψηλὰ αἰσθήματα ἀλτρουϊσμοῦ καὶ φιλοπατρίας ὅσον δυσκόλως ἀνευρίσκονται εἰς ἡμᾶς τοὺς μεγάλους.

Ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσῃ ὅλη ἡ Ἑλλὰς τὴν ἀπαράμιλλον ἐργατικότητα, τὴν προθυμίαν τῶν μικρῶν αὐτῶν παρηγόρων ἀγγέλων τῶν τραυματιῶν μας, αἵτινες ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς ἐργάζονται ἀδιακόπως πειθαρχοῦσαι ἀπολύτως εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀνταξίου των βαθμοφόρου Παναγιωτάκη Κωνσταντίνου νοσοκόμου παρ' ἡμῖν.

Τὰ ὀνόματα τῶν μικρῶν ἡρωΐδων ποὺ τιμοῦν τὴν Πατρίδα ἥτις τὰς ἐξέθρεψε καὶ δίδουν λαμπροτάτας ἐλπίδας ὅτι ὄχι μόνον θὰ συνεχίσουν τὰς παραδόσεις τῆς ἀθανάτου φυλῆς μας ἀλλὰ θὰ τὰς ὑπερκοντίσουν εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Εὐτυχία Βαλτόγλου, 2) Εὐαγγελία Κοκκορόγιαννη, 3) Ἑλένη Μαυρομάτη, 4) Μαρία Ἀβαράκη, 5) Ραλλοῦ Ἑλένη, 6) Εὐαγγελία Κεχαγιόγλου, 7) Ἀσημίνα Λαγκώνα, 8) Στέλλα Μέρτικα, 9) Χρύσα Λαδοπούλου καὶ 10) Βασιλικὴ Κουμουσάτου. Αἱ ἄνω συναγωνίστρια εἶναι Φαλαγγίτισσαι τοῦ 10ου ὑποτομεως Υ. Θ. Βορρᾶ.

Μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς
Π. ΠΗΛΙΟΥΡΗΣ
Στρατ. ἰατρὸς «Σωτηρίας»

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης καὶ Πειραιῶς

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΘΗΛΕΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ζωηρὰ κίνησις παρετηρήθη κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς καὶ προετοιμασία διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν διεξήχθησαν κανονικώτατα καὶ ἐδιδάχθησαν κατ' αὐτὰς διάφορα μαθήματα: ἀεραμύνης, πολιτικῆς διαφωτίσεως καὶ στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως.

Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα αἱ Φαλαγγίτισσαι ὑπεύθυνοι τῆς Π.Υ.Α.Μ. εἰργάσθησαν διὰ τὰς ἀπόρους οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων καθὼς καὶ αἱ προσφέρουσαι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον καὶ παραρτήματα αὐτοῦ. Τὰ συνεργεῖα πλεκτικῆς καὶ ραπτικῆς ὡς καὶ τὰ τῆς ὑποδοχῆς τραυματιῶν Α΄ καὶ Β΄ Τάγματος εἰργάσθησαν ἐντατικῶς.

Τὴν Κυριακὴν 9-3-41 δύναμις Φαλαγγιτισσῶν παρηκολούθησεν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Πειραιῶς τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Δημιουργοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Κατόπιν ἐπηκολούθησε παρέλασις ἀνὰ τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὑπὸ κατοίκων τῆς βομβαρδισθείσης συνοικίας Γούβας Πειραιῶς ἐστάλη πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἡ κάτωθι ἐπιστολή.

Πρὸς τὰ Ἀγαπητὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας,

Ἀγαπητά μας παιδιὰ δὲν μποροῦμε μὲ τὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε διὰ τὴν καλὴν καὶ ἀξιέπαινον ἐργασίαν σας τὴν ὁποίαν ἐπροσφέρατε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀδίκου δολοφονίας καὶ ἐπιθέσεως τοῦ ὑπούλου καὶ ἀνάνδρου ἐχθροῦ.

Τὸ μόνον ποὺ ἔχουμε νὰ προσφέρωμε πρὸς σᾶς εἶναι νὰ εὐχώμαστε στὸν Θεὸν νὰ σᾶς κρατᾷ γερούς, διότι ἡ μόνη ἐλπίδα μας εἶστε ἐσεῖς.

Καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν Μεγάλον Ἀρχηγόν μας διὰ τὸ καλὸν αὐτὸ ἔργον.

Μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὰ θύματα τῆς ἀνάνδρου ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ κάτοικοι τῆς Γούβας.

Σταῦρος Σορῶτος, Παπαοικονόμου Δέσποινα, Φωτεινὴ Χικοϊνάκη, Εἰρήνη Λαβέτη, Σεβαστὴ Τσατσάκη, Εἰρήνη Χιωτάκη, Βασίλειος Παπασακελλαρίου.

Π. Δ. Θ.

Ἀττικοβοιωτίας

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίζεται ἐντατικῶς ἡ ἐργασία συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὀργανώσεως. Ἀναλυτικῶς ἡ κίνησις εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀπὸ τὸ Κορωπὶ ἔγινε διὰ τὸ Μέτωπον δευτέρα ἀποστολὴ ἀτομικῶν δεμάτων καὶ τρίτη ἀποστολὴ 650 ζευγῶν μαλλίνων καλτσῶν. Ἐξακολουθεῖ ἐπίσης ἡ παροχὴ πάσης δυνατῆς βοηθείας καὶ ἐξυπηρετήσεως εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων.

Εἰς τὸ Μαρκόπουλον ἡ ἐξόρμησις διὰ τὴν συλλογὴν εἰδῶν διὰ τοὺς μαχομένους ὑπῆρξε πολὺ ἀποδοτική. Εἰς τραυματίας ἐλθόντας ἐκ τοῦ Μετώπου ἐδόθησαν μάλλινα εἴδη, σιγάρα καὶ γλυκίσματα καὶ δέματα μὲ χρήσιμα ἀντικείμενα ἀπεστάλησαν εἰς ἀπόρους μαχητάς. Φαλαγγίτισσαι ἐργάζονται ἐπίσης εἰς τὰ λαϊκὰ συσσίτια.

Εἰς τὸ Λιόπεσι συνελέγη μαλλὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλέχθησαν εἴδη διὰ τὸν στρατόν. Ἐπίσης μάλλινα εἴδη ἑτοιμάσθησαν εἰς τὸ Μενίδι καὶ Κύθηρα.

Εἰς τὰ Μέγαρα ὁ ἐνεργηθεὶς ἐκεῖ τριήμερος ἔρανος ἀπέδωσε πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Εἰς τὰς Θήβας αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἐργάζονται μὲ ἀξιοθαύμαστον ζῆλον μετὰ τῶν κυριῶν αἱ ὁποῖαι προσφέρουν ἐθελοντικῶς τὰς ὑπηρεσίας των.

Γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω Σχηματισμοὺς αἱ Φαλαγγίτισσαι βοηθοῦν εἰς τὰ συσσίτια, λαμβάνουν νοσοκομειακὰ μαθήματα, ἐπισκέπτονται τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων, ἐξυπηρετοῦν τοὺς τραυματίας καὶ φροντίζουν παντοιοτρόπως νὰ συμβάλουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀγῶνος τὸν ὁποῖον διεξάγει ἡ Πατρίς.

Ἡ Ε.Ο.Ν. Νέων Παλατίων Ὠρωποῦ ἔδωσε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν πολεμικὴν ἑορτὴν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσεπράχθη τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 3.600.

Π. Δ. Α.

Ἀττικοβοιωτίας

ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΣΑΛΑΜΙΝΑ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τμήματος Ε.Ο.Ν. Σαλαμῖνος ἐδόθη ἑορτὴ πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν νοσηλευομένων εἰς τὸ ἐκεῖ ναυτικὸν νοσοκομεῖον. Παρέστησαν ὁ ὑποναύαρχος κ. Δελλαγραμμάτικας, πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Β. Ν., ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀττικοβοιωτίας, πλῆθος κόσμου καὶ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Τὴν 5 μ. μ. ἔγινεν ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας καὶ ἐψάλη τρισάγιον. Εἶτα ὡμίλησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ ἐγένετο διανομὴ ὡραίων δώρων καὶ γλυκισμάτων εἰς τοὺς τραυματίας καὶ ἐκκύβευσις λαχείου τοῦ ὁποίου τὸ συλλεγὲν ποσὸν διετέθη διὰ τὴν ἀγορὰν διακοσίων στολῶν Σκαπανέων.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Ἡ Διεύθυνσις Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης ὠργάνωσεν ἀπὸ ἡμερῶν συνεργεῖον πλεκτικῆς τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς τὴν Λέσχην Φαλαγγιτισσῶν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης.

Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιμελημένην ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν Διδασκαλισσῶν Συνεργατίδων τῆς Ε.Ο.Ν. κάθε ἀπόγευμα αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ Συνεργείου πλέκουν ἀκούραστα μάλλινα εἴδη διὰ τοὺς μαχομένους στρατιώτας μας.

Ὠργανώθη ἐπίσης ἕτερον Συνεργεῖον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ Φαλαγγίτας, Φαλαγγιτίσσας, Συνεργατίδας, τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔχει τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, καὶ ἰδίως τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν στρατευθέντων καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπούλωσιν αὐτῶν, ἀπὸ ἀπόψεως τροφῆς, ρουχισμοῦ, ἰατρικῆς βοηθείας καὶ ὑγειονομικῆς περιθάλψεως.

Οἱ Φαλαγγῖται Ρεθύμνου καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸ ἡρῷον τῶν πεσόντων τοῦ 44ου Συντάγματος.

Πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ μέτωπον εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ τῶν στρατιωτῶν Στέλιου Τσιριμονάκη, Βασ. Μαρκάκη, Ἰωάννου Ρημαντινάκη καὶ Μανώλη Καλλέργη διὰ τὰ ἀτομικὰ δέματα τὰ ὁποῖα τοὺς ἀπέστειλεν ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης.

Πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή.

Αἱ κάτωθι ὑπογεγραμμέναι σύζυγοι, μητέρες, ἀδελφές, στρατευθέντων ἐκ τοῦ χωρίου Γωνιᾶς Ρεθύμνης, θεωροῦμεν ἐπιβεβλημένον καθῆκον, ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης διότι μᾶς παρέσχεν ἔριον ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάσαμεν μάλλινα εἴδη ἅτινα καὶ ἀπεστείλαμεν πρὸς τοὺς στρατιώτας μας, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν κυριώτερον ἐχθρόν, τὸ ψῦχος τῶν Ἀλβανικῶν βουνῶν.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν τὴν Καν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπέδειξε καὶ ἐπιδεικνύει διὰ τὴν παροχὴν κάθε βοηθείας εἰς τοὺς στρατιώτας μας καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν οἰκογενειῶν μας.

Αἱ εὐχαριστοῦσαι

Μαρ. Μανουσάκη, Πολύμνεια Σουρμελῆ, Μαρ. Φουστουλιεράκη, Ἀφ. Σουρμελῆ, Εὐρ. Φραγκιαδάκη, Μαρ. Ἀποστολάκη, Εἰρ. Δεληγιώργη, Δέσπ. Ἀνδρουλιδάκη, Βασ. Χουρδάκη, Ὄλγα Φραγκιαδάκη, Μαρία Φραγκιαδάκη, Ξανθὴ Σουρμελῆ, Ἑλένη Φραγκιαδάκη, Μαρία Λίτινα, Ἰωάν. Δασκαλάκη, Μαρία Ἀποστολάκη, Γαρ. Ψαθᾶ, Σταυρωτὴ Σουρμελῆ, Μαρία Σπανουδάκη, Μανελ. Ἀποστολάκη, Εἰρ. Μανωλακάκη, Ἑλένη Πολάκη, Ζουμπ. Καλημεράκη, Εὐανθία Πανταζῆ, Ἀγγελ. Βουγιουκαλάκη, Βασ. Γιαννούλη, Ἀθηνᾶ Ζουλάκη, Μαρία Μπεμπῆ, Κυριακὴ Ἀναγνωστάκη.

ΧΑΛΚΙΣ.— Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Εὐβοίας, οἱ Φαλαγγῖται βοηθοῦν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν. Οὕτω τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. ἔσπειραν εἰς Ἱστιαίαν 7 στρέμματα, εἰς Σκόπελον 8, εἰς Κεράμια 2, εἰς Ἀμάρανθον 2, εἰς Ν. Ἀρτάκην 2 καὶ εἰς Κήρυνθον 6.

Εἰς τὰ ἄλλα χωρία οἱ Φαλαγγῖται βοηθοῦν τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας.

ΣΥΡΟΣ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Κυκλάδων συνεχίζει τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν περισυλλογὴν εἰδῶν διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν. Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου πλέκουν μάλλινα τὰ ὁποῖα συνεχῶς ἀποστέλλονται εἰς τὸ Μέτωπον.

Ἐξ ἄλλου εἰς ὅλας τὰς νήσους συνεχίζονται αἱ ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ὀργανούμεναι πατριωτικαὶ διαλέξεις. Εἰς τὴν Ἄνδρον ἐγένετο θεατρικὴ παράστασις, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν διὰ τὴν Κ.Υ.Α.Μ.

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι Τήνου ἀσχολούμενοι εἰς τὸ πλύσιμο μαλλιοῦ.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 125 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατόπιν ἐπιτυχοῦς τοπικῆς προσπαθείας ἐξεδιώχθη ὁ ἐχθρὸς τῶν θέσεών του. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

» Ἐνέργεια ἐχθρικὴ δι' ἁρμάτων ἀπεκρούσθη, καταστραφέντος ἑνὸς ἐκ τούτων.

» Βρεταννικὰ ἀεροπλάνα συγκρουσθέντα ἄνωθεν τῶν γραμμῶν μας μὲ ἰσχυρὰν ἐχθρικὴν ἀεροπορικὴν δύναμιν ἐπέτυχον νὰ καταρρίψωσιν ἄνω τῶν τριάκοντα ἰταλικῶν ἀεροπλάνων. Ἡ Βρεταννικὴ ἀεροπορία δὲν ἔσχεν οὐδεμίαν ἀπώλειαν».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν ἀτόμων τινῶν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ἀρκετῶν Ἰταλῶν αἰχμαλώτων στρατιωτῶν.

»Βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς περιοχὰς Κερκύρας καὶ Φλωρίνης ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν δυνάμεων ἐξέδωκεν ἐκτάκτως τὴν νύκτα τὸ κάτωθι ἀνακοινωθέν:

«Σχηματισμὸς μαχητικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας τύπου «Χάρρικαιην» καὶ «Γκλαντιέϊτορ», ἐκτελῶν σήμερον περιπολίαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ νοτίου μετώπου, συνήντησε κατὰ πολὺ μεγαλείτερον ἀριθμητικῶς σχηματισμὸν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, ἀποτελούμενον ἐκ βομβαρδιστικῶν, συνοδευομένων ἀπὸ μαχητικὰ τύπου «Γ. 50» καὶ «Κ. Ρ. 42». Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀερομαχίαν, 26 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν, διαπιστωθείσης καὶ τῆς καταστροφῆς των, ἄλλα δὲ 9 ὑπέστησαν τοιαύτας σοβαρὰς βλάβας ὥστε εἶναι ἀπίθανος ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὰς βάσεις των. Ὑποστηρίζοντα τὰς ἑλληνικὰς κατὰ ξηρὰν δυνάμεις, βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα μας διενήργησαν λίαν ἐπιτυχῆ ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Κόντρα, χωρίου κειμένου ἀνατολικῶς τοῦ Τεπελενίου. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ἄθικτα».

Συμπληρωματικῶς τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἐξέδωκε τὴν μεσημβρίαν τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Σχηματισμὸς βομβαρδιστικῶν τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, συνοδευόμενος ὑπὸ μαχητικῶν «Χάρρικαιην», ἐπετέθη χθὲς ἐναντίον τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Αὐλῶνος. Μέγας ἀριθμὸς βομβῶν ἐξερράγη καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀεροδρομίου, ἐβλήθησαν δὲ κατ' ἐπανάληψιν τὰ ὑπόστεγα καὶ τὰ κτίρια τῆς διοικήσεως. Ἑπτὰ μαχητικά, τύπου «Κ. Ρ. 42», κατερρίφθησαν κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀερομαχίαν καὶ δύο ἕτερα κατεστράφησαν συγκρουσθέντα εἰς τὸν ἀέρα εἰς χαμηλὸν ὕψος. Πάντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα».

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 126 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Ἐνέργειαι περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ ποικίλης κατὰ περιοχὰς ἰσχύος».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε τὴν Πρέβεζαν, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν. Βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς περιοχὴν Φλωρίνης, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν 2 γυναικῶν καὶ ἑνὸς παιδίου, καὶ εἰς περιοχὴν κωμοπόλεως τῆς Δυτικῆς Πελοποννήσου ἄνευ ἀποτελεσμάτων.

»Ὁ ἀπολογισμὸς τῶν θυμάτων καὶ τῶν ζημιῶν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, λόγῳ τῶν ἐπιδρομῶν τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας, κατὰ τὸν τέταρτον μῆνα τοῦ πολέμου, ἤτοι ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου μέχρις 28 Φεβρουαρίου, ἔχει ὡς ἑξῆς: Νεκροί: 82. Ἐκ τούτων: Ἄνδρες 31. Γυναῖκες 34. Παιδία 17. Τραυματίαι: 101. Ἐκ τούτων: Ἄνδρες 58. Γυναῖκες 29. Παιδία 14. Κατέρρευσαν εἰς πόλεις καὶ χωρία οἰκίαι 110 καὶ ἓν ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον.

»Ἐβλήθησαν 3 ναοὶ καὶ 2 νοσοκομεῖα».

ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 127 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι ἐπιχειρήσεις ἐπαφῆς. Τὸ ἡμέτερον πυροβολικὸν ἐξηνάγκασεν εἰς σιγὴν ἐχθρικὸν τοιοῦτον εἰς περιοχάς τινας. Εὔστοχος βολή του ἐπροκάλεσεν ἔκρηξιν ἐχθρικῶν πυρομαχικῶν».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία, ἐν γνώσει ὅτι τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἡ Λάρισα εἶχεν ὑποστῆ τρομακτικὰς καταστροφὰς μὲ ἀρκετὰ θύματα ἐκ τοῦ σεισμοῦ καὶ καθ' ἣν ὥραν τὸ ἔδαφος ἐσείετο ὑπὸ τῶν κατ' ἐξακολούθησιν σεισμικῶν δονήσεων καὶ ὑπῆρχον χιλιάδες ἄστεγοι γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐβομβάρδισεν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν διὰ σμήνους βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τὴν πληγεῖσαν ταύτην πόλιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βομβαρδισμοῦ διεκόπη τὸ ἔργον τῆς διασώσεως τῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια θυμάτων ἐκ τῶν σεισμῶν. Ὁμοίως ἐβομβαρδίσθη ἡ Πρέβεζα μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμὸν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ Ἰταλῶν αἰχμαλώτων στρατιωτῶν καὶ μὲ μικρὰς ζημίας. Βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν περιοχὴν Φλωρίνης φονευθέντος ἑνὸς ἀτόμου».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Τὰ βομβαρδιστικὰ καὶ μαχητικὰ ἀεροπλάνα τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπέδειξαν καὶ πάλιν χθὲς μεγάλην δραστηριότητα ὑποστηρίζοντα τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ. Ὁ Αὐλὼν ὑπέστη ἐπίθεσιν ἀπὸ σχηματισμὸν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων συνοδευομένων ἀπὸ μαχητικὰ ἀεροπλάνα. Ἄμεσα πλήγματα κατηνέχθησαν ἐπὶ τῶν στρατώνων, ἀποθήκης πυρομαχικῶν καὶ ἀποθήκης ἄλλων στρατιωτικῶν εἰδῶν. Ἡ ἐπιδρομὴ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ της παρὰ τὸ σφοδρὸν ἀντιαεροπορικὸν πῦρ. Σχηματισμὸς ἐκ βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων ἐπετέθη κατὰ τῶν θέσεων τοῦ ἐχθροῦ εἰς Παραμπόρα πλησίον τοῦ Μποῦζι. Λόγῳ τῶν κακῶν καιρικῶν συνθηκῶν δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ παρατηρηθοῦν τὰ πλήρη ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδρομῆς. Ἄλλος σχηματισμὸς ἐνήργησεν ἐπιτυχῆ ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Βερατίου. Ἄμεσα πλήγματα κατεφέρθησαν ἐναντίον κτιρίων τῆς πόλεως, ὅπου ἐξερράγη μεγάλη πυρκαϊά. Πιλότος μαχητικοῦ ἀεροπλάνου τύπου Χάρρικαιην, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο μόνος ἐν περιπολίᾳ ὑπεράνω τῆς περιοχῆς τοῦ Τεπελενίου, συνηντήθη μὲ 5 ἰταλικὰ μαχητικὰ τύπου «Κ. Ρ. 42» καὶ ἀμέσως συνεπλάκη μετ' αὐτῶν. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας 3 ἰταλικὰ μαχητικὰ κατερρίφθησαν, τῆς ἀπωλείας των διαπιστωθείσης. Τὰ ὑπόλοιπα 2 ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ Χάρρικαιην ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα ἐπέστρεψαν ἐκ τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν σῶα».

ΤΡΙΤΗ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 128 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Δρᾶσις μικρῶν τμημάτων πεζικοῦ. Ἔντονος ἐπιτυχὴς ἐνέργεια πυροβολικοῦ.

» Ὑπὸ τῆς ἀεροπορίας μας κατερρίφθησαν 2 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Οὐδεμία ζημία ἐπηνέχθη εἰς τὰ ἀεροπλάνα μας».

ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 129 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει:

«Τοπικὴ ἐπιτυχὴς ἐπιχείρησις εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν 1 ἐχθρικοῦ ἅρματος, τὴν σύλληψιν 2 ἄλλων ἁρμάτων καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν 160 περίπου ὁπλιτῶν καὶ 5 ἀξιωματικῶν. Ἄφθονον ὑλικὸν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας, μεταξὺ τοῦ ὁποίου πολλὰ αὐτόματα ὅπλα, 3 ἀντιαρματικὰ πυροβόλα καὶ 3 ἀντιαεροπορικὰ τοιαῦτα μετὰ τῶν πυρομαχικῶν των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Μικρὸς σχηματισμὸς ἐκ μαχητικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, περιπολῶν χθὲς πλησίον τῆς Κερκύρας, συνηντήθη μὲ ἐχθρικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τύπου «Κάντ 1007» καὶ κατέρριψε 2 ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν. Μετ' ὀλίγα λεπτά, εἰς τὴν ἰδίαν περιοχήν, τὰ μαχητικά μας ἀεροπλάνα συνηντήθησαν μὲ ἄλλον σχηματισμὸν ἐξ ἐχθρικῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τοῦ ἰδίου τύπου «Κάντ 1007», ἐπιστρέφοντα ἐξ ἐπιδρομῆς εἰς Λάρισαν καὶ κατέρριψαν 3 ἐξ αὐτῶν. Δεκατρεῖς ἄνδρες τῶν πληρωμάτων τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἐθεάθησαν ριφθέντες δι' ἀλεξιπτώτων εἰς τὴν θάλασσαν. Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐβομβάρδισαν συγκεντρώσεις ἐχθρικῶν μεταφορικῶν μέσων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Τεπελενίου».

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.— Τὸ ὑπ' ἀριθ. 130 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀγῶνες περιπολιῶν καὶ δρᾶσις πυροβολικοῦ».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγγλικὰ βομβαρδιστικὰ ἐπετέθησαν χθὲς ἐναντίον ἐχθρικῶν πολεμικῶν πλοίων ἔξωθι τῆς Χειμάρρας. Καταδιωκτικὰ «Χάρρικαιην» καὶ «Γκλαντιέϊτορ», συνοδεύοντα βομβαρδιστικά μας, συνήντησαν μέγαν σχηματισμὸν ἰταλικῶν καταδιωκτικῶν «C.R.42» καὶ «G.50» καὶ εἰς ἐπακολουθήσασαν ἀερομαχίαν κατέρριψαν 9 ἐξ αὐτῶν, προξενήσαντα ζημίας εἰς ἄλλα.

»Ἄλλη ἐπίθεσις ἐγένετο ἀπὸ ἀγγλικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἔξωθι τοῦ Αὐλῶνος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.— Τὸ ὑπ' ἀριθ. 131 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ζωηρὰ ἐπιτυχὴς δρᾶσις πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941.— Τὸ ὑπ' ἀριθ. 132 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Κατόπιν ἐπιτυχοῦς ἐνεργείας εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα ἐξεδιώξαμεν τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν θέσεών του φυσικῶς ἰσχυρῶν καὶ τεχνητῶς ὠργανωμένων. Συνελάβομεν 1.050 αἰχμαλώτους ἐν οἷς πολλοὶ ἀξιωματικοί. Ἀφθονώτατον ὑλικὸν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας.

»Ἡ ἀεροπορία μας συνέδραμεν ἐπιτυχῶς τὴν ἀνωτέρω ἐπιχείρησιν βομβαρδίσασα στόχους πεδίου μάχης μὲ καταφανῆ ἀποτελέσματα. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Σχηματισμὸς ἐκ βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπετέθη χθὲς κατὰ τῶν θέσεων ἰταλικῆς πυροβολαρχίας, βορείως τοῦ Λουζάτι. Αἱ βόμβαι ἔπεσαν εἰς τὰς θέσεις τῶν πυροβόλων. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των».

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 133 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Αἱ χθεσιναὶ ἐπιχειρήσεις ἐσυνεχίσθησαν καὶ σήμερον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. Νέαι θέσεις κατελήφθησαν κατόπιν σφοδροῦ καὶ ἐπιμόνου ἀγῶνος. Συνελήφθησαν σήμερον ἕτεροι 1.000 καὶ πλέον αἰχμάλωτοι. Πλεῖστα αὐτόματα ὅπλα, ὅλμοι καὶ λοιπὸν ἄφθονον ὑλικὸν περιῆλθον εἰς χεῖρας μας.

»Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς στόχους μάχης. Πάντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ἄθικτα εἰς τὰ ἀεροδρόμιά των».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«1) Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν ἄνευ θυμάτων καὶ μὲ ἀσημάντους ζημίας.

»2) Βόμβαι ἐρρίφθησαν καὶ εἰς τὸ Ἀργοστόλιον ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν».

Ἐπίσης τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Σχηματισμοὶ βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, ὑποστηρίζοντες τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Τεπελενίου, ἐπετέθησαν κατὰ συγκεντρώσεων ἰταλικῶν στρατευμάτων εἰς τὰ χωρία Μπεσίστα καὶ Ντραγκότι, προξενήσαντες εἰς τὸν ἐχθρὸν σοβαρὰς ἀπωλείας. Τὰ μαχητικά μας ἀεροπλάνα ἐνήργησαν ἐπιθετικὰς περιπολίας χωρὶς νὰ συναντήσουν τὸν ἐχθρόν. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των».

Η αλληλογραφία μας

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΗΜ. ΠΟΥΛΙΟΝ. Ἐλάβαμεν τὶς βινιέτες τοῦ Φαλαγγίτου Χάτου Νικολάου, οἱ ὁποῖες εἶναι καλὲς καὶ θὰ τὶς χρησιμοποιήσουμε. Ἑπομένως μπορεῖ νὰ συνεχίση νὰ μᾶς στέλλη. — ΚΩΣΤΑΝ ΔΑΡΕΜΑΝ, ΝΙΚΟΛ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΝ ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΣΚΙΝΑ, ΣΠΥΡΟΝ ΓΟΥΡΜΟΝ. Τὰ ποιήματά σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐκφράζουν τὰ αἰσθήματά σας μὲ συγκίνησιν, ἀλλὰ τεχνικῶς δὲν εἶναι ἐπιτυχημένα καὶ τὰ νοήματά των εἶναι ἤδη ἐκφρασμένα ἀπὸ ἄλλους μὲ καλλίτερον τρόπον. Διὰ τοῦτο ἀποφεύγομεν νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν. — ΚΩΣΤΑΝ ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ, ΑΘΗΝΑΝ ΓΙΑΓΤΑΝΤΖΙΔΟΥ, ΝΤΙΝΑΝ ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ, ΝΙΚΟΝ ΚΑΡΟΥΖΟΝ, ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΜΑΝΩΛΟΝ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ, ΘΕΟΦΑΝΗΝ ΜΠΟΥΡΑΝ. Τὰ ἴδια λέγομεν καὶ σὲ σᾶς γιὰ τὰ πεζογραφήματά σας γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχηγοῦ μολονότι ἐν τῷ συνόλῳ των τὰ σχετικὰ πεζογραφήματα εἶναι πιὸ ἐπιτυχημένα ἀπὸ τὰ ποιήματα. — ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ καὶ θερμά σου λόγια, μικρέ μας συναγωνιστή, ποὺ δείχνουν τὸν ἐνθουσιασμό σου καὶ τὴν ἀφοσίωσί σου στὸ καθῆκον σου. Εὖγε! — ΣΠΥΡΟΝ ΑΡΑΒΑΝΗΝ. Τὸ ποίημά σας πάει νὰ κάμη μίαν ὡραίαν μίμησιν δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὴν κατάφερες καλά. Ξαναδοκίμασε.—ΕΜ. Κ. ΑΒΑΓΙΑΝΝΗΝ. Καλὴ ἡ ἔμπνευσίς σας νὰ ἐκφράσετε τὸ παράπονο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἡ μικρά του ἡλικία δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πάη νὰ πολεμήση στὸ μέτωπο, ἀλλὰ τὸ ποίημα ὑστερεῖ τεχνικῶς καὶ δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ δημοσιευθῆ.—ΣΠ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΝ. Τὸ ποίημά σας «Στὸν Ἀθάνατο Ἀρχηγὸ» τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Μὲ τοῦ νοῦ Σου τὸ πύρινο κι' ἄυλο φέγγος,
τῆς Ἑλλάδος τὸν κόσμο στὸ φῶς πλημμυρᾶς·
εἶσαι ἄστρο λαμπρῆς ἐρχομένης χαρᾶς,
ποὺ τῶν ζόφων θὰ σβήση τὸ ἄχαρο νέφος...

Μᾶς ἐκάλεσες ὅλους στὴν αἴγλη σου τότε
ὅταν φάνηκες πλάι στὸν Ἄνακτα Σύ,
τῶν ὀνείρων μας ἔγινες στήλη χρυσῆ,
μαχητὴ καὶ σωτῆρα κι' ὑπέρμαχε πρῶτε...

Μᾶς φωτοῦσε τὸ κήρυγμα ποὖχες στὰ χείλη,
στὴν ψυχή Σου γλυκόφεγγε φάρος τιμῆς,
φὰς ἐχάραξες δρόμους ἀγάπης θερμῆς,
καὶ ζωντάνεψαν πάλιν ἡρώων οἱ θρῦλοι.

Μὲ ἀγῶνες κλεινούς, μὲ μαρτύρων τὸ αἷμα
θ' ἀντηχῆ τῆς καρδιᾶς Σου ὁ ἅγιος παλμός·
τοὺς ἐχθροὺς τοῦ φωτὸς θὰ προσμένη χαμός,
θὰ συντρίβη ἡ πνοή Σου τῶν φαύλων τὸ
[πνεῦμα!...

ΣΤΥΛ. ΕΜ. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΝ. Εἶσαι ἄξιος συγχαρητηρίων ποὺ, ἕνας μικρὸς σκαπανεὺς ἐσύ, 13 ἐτῶν, ἐνεπνεύσθης καὶ ἔγραψες τὰ δυὸ μεγάλα ποιήματα ποὺ μᾶς ἔστειλες. Ἀλλὰ εἶνει ἀκόμα νωρὶς γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν. Ἔχεις πολὺν καιρὸ μπροστά σου, γιὰ νὰ καλλιεργήσης καὶ ν' ἀναπτύξης τὶς ἱκανότητες ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ γράψης ἕνα ποίημα δημοσιεύσιμο.—Μ. ΤΣΑΚΙΡΗ. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια, ἀλλὰ καὶ τὰ δικά σου ποιήματα δὲν ἐπῆραν ἀκόμη τὴν τεχνικὴ μορφὴ ποὺ θὰ τὰ ἔκανε δημοσιεύσιμα. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ Κ. ΖΑΒΙΤΣΑΝΟΝ. Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς τῆς Γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου καὶ δικαιούμεθα νὰ ἔχωμεν πιὸ μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπὸ σένα, ποὺ ὅμως δὲν μπόρεσες ἀκόμα νὰ μᾶς ἱκανοποιήσης. Ἀνάμεσα σὲ ἄλλες ἐλλείψεις καὶ ἀτέλειες, πρόσεξε μόνος σου καὶ τὶς ἀκόλουθες ἐκφράσεις: « τ' ἡρωϊκὴ Πατρίδα μας», «τὴν τῶν Ἑλλήνων γενεά», «ν' εὑρίσκεται πάνται» (ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ καὶ ὡραίου «νὰ βρίσκεται»), «καὶ εἰς ἐμᾶς» κ. ἄ.—ΙΒΥΚΟΝ. Τὸ ποίημά σας ἔχει ἁπλότητα καὶ ἰδιορρυθμίαν, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ παραθέσουμε ἐδῶ μὲ μικρὴ διόρθωσι στὸ πρῶτο τετράστιχο.

Η ΕΛΛΑΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

— Δὲ θὰ νικήσης,
θὰ σὲ νικήσω!
Γιὰ κύτταξέ με!
Δὲν θὰ λυγίσω!

Κύττα τὸ θάρρος
τὴ δύναμί μου,
τὴ λεβεντιά μου
καὶ τὴν ὁρμή μου!

Λέαινα εἶμαι
ὅπου μουγκρίζω
κι' ἐσὺ ἀλάφι
καὶ σὲ ξεσκίζω.

Θάλασσα εἶμαι
ποὺ φουρτουνιάζω
κι' ἐσὺ καράβι
καὶ σὲ βουλιάζω.

Γὼ δὲν πεθαίνω!
μὰ σὺ θὰ σβήσης,
δὲ θὰ μπορέσης
νὰ μὲ νικήσης.

Κ. Δ. ΤΖΙΟΒΑΝ. Τόσες σκηνὲς πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ γίνονται διαρκῶς γύρω σου, τόσες ὑπέροχες πράξεις ἡρωϊσμοῦ μαθαίνεις κάθε μέρα, καὶ δὲν βρῆκες τίποτε ἀπ' ὅλα τὰ ὡραῖα καὶ μεγάλα αὐτὰ πράγματα γιὰ νὰ ἐμπνευσθῆς καὶ νὰ γράψης, παρὰ μόνον μιὰ κοινότατη κι' ἀσήμαντη ἐρωτικὴ σκηνή, ἐσύ, ἕνας μαθητής;— ΤΑΣΙΑΝ Π. ΑΝΔΡΕΑΚΟΥ. Ἐκτιμοῦμε τὴν καλή σας πρόθεσι, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν ἔχετε ἀποκτήσει τὴν ἐκφραστικὴ ἱκανότητα, γιὰ ν' ἀνταποκριθῆτε στὶς ἀπαιτήσεις ἑνὸς καλοῦ ποιήματος ἢ πεζογραφήματος.—ΑΔΡΙΑΝΗΝ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ ΚΑΖΑΝΑ. Στὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε βρίσκουμε ἀρκετοὺς καλοὺς στίχους, ἀκόμα καὶ καλὰ τετράστιχα, ἀλλὰ στὸ σύνολό του τὸ ποίημα πέφτει. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ καλλίτερο μὲ τὸν τίτλο «Ἡρωας»:

Τί κι' ἂν σκοτώθηκε τὸ παλληκάρι
δὲν πέθανε, μὰ αἰώνια ζῆ
καὶ θἆναι τοῦ γονιοῦ κρυφὸ καμάρι
γιὰ τὴν πατρίδα ὁ γυιός του νὰ θαφτῆ.

Ἡ γαλανὴ σημαία τὸν σκεπάζει
κι' ἡ δάφνη τὸν στολίζει ταπεινὰ
τὰ πράσινά της φύλλα σὰ στεφάνι
στὸ μέτωπο τ' ἀπόθεσε δειλά.

Καὶ στεφανώνει τὸν ἥρωα π' ἐχάθη
γιὰ τῆς γλυκειᾶς πατρίδος τὴν τιμή,
γιὰ τὸ φτωχὸ τὸ πατρικό του σπίτι,
γιὰ τῆς καλῆς τῆς ἀδελφούλας τὴν τιμή.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΜΟΣΧΟΝ. Καλὸ τὸ ποίημά σας «25 Μαρτίου - 28 Ὀκτωβρίου» καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε.—ΒΑΣΟΝ ΓΟΓΟΛΗΝ. Καὶ τὸ δικό σας πεζογράφημα «Στὴ Λευτεριά» ἐγκρίνεται καὶ θὰ φροντίσουμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Πρέπει πάντως νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκρινομένων ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸν χῶρον, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν στὴν διάθεσί μας.—ΙΩΑΝΝΑΝ Γ. ΣΚΟΥΡΗ. Ἀπὸ τὸ πεζογράφημά σας «Θάνατος - Ἐλευθερία», ποὺ ἔχει φαντασίαν καὶ ποίησιν, ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον περικοπήν:

«Πέρα μακριά, κεῖ ποὺ βροντᾶ τὸ κανόνι καὶ οἱ σφαῖρες σχίζουν σφυρίζοντας μανιασμένες τὸν ἀέρα, ἐκεῖ πετᾶ διαρκῶς ἡ ψυχή μου. Πεσμένο σὲ κάτι χαμόκλαδα μόλις φαίνεται— σκοτωμένο — κάποιο τιμημένο παλληκάρι. Ἡ μανούλα του δὲν ἦτο ἐκεῖ νὰ τὸ ἰδῆ, νὰ τὸ φιλήση γιὰ τελευταία φορὰ καὶ νὰ τοῦ βάλη ἕνα στεφάνι στὸ κεφάλι. Ἦτο ὅμως ἐκεῖ μιὰ πιὸ μεγάλη μάνα ἀπ' αὐτὴ ποὺ τὸ γέννησε, ποὺ μιὰ λυπότανε γιὰ τὴν λεβεντιά του κι' ἔκλαιγε καὶ μιὰ ὑπερήφανη ἐκύτταζε τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ παλληκαριοῦ καὶ ὑπερηφανεύετο γιατὶ ἔκανε τέτοια τιμημένα κι' ἀνδρειωμένα παλληκάρια. Ἦτο ἡ Πατρίδα, ἡ πολύπαθη καὶ γλυκειά μας Ἑλλάδα. Παρέκει ἡ δόξα ἔπλεκε τὸ δάφνινο στεφάνι γιὰ νὰ τὸ βάλη στὸ παλληκάρι καὶ ἡ πόρτα τοῦ παραδείσου ἄνοιγε γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν ψυχή, τὴν λευκὴ καὶ ἄσπιλη ψυχὴ τοῦ τιμημένου καὶ δοξασμένου παλληκαριοῦ...».

ΦΙΦΗΝ ΜΑΡΚΕΤΟΥ, Ληξούριον. Συγκινητικὸ τὸ ἐπεισόδιο ποὺ μᾶς ἀφηγεῖσθε καὶ χαρακτηριστικὸ τῆς γενναιότητος καὶ τῆς αὐτοθυσίας τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὴν περιγραφήν σας:

«Μὲ τὴν χθεσινὴ ἄνανδρο ἐπιδρομὴ τῶν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων στὸ Ληξοῦρι, ὁ κόσμος ποὺ μένει στοὺς ἀγροὺς δὲν πρόφθασε νὰ κρυφθῆ στὰ σπήλαια ὅπως συνήθως. Διότι εὐθὺς μὲ τὸ συναγερμὸ ἄρχισε ν' ἀκούεται ὁ βόμβος τοῦ ἀεροπλάνου.

»Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ πέφτουν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ σὲ χαντάκια. Σὲ λίγο ἀκούστηκαν οἱ βόμβες ποὺ σφύριζαν στὸν ἀέρα.

»Ἄρχισαν τότε νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο, ἐνῷ πιὸ πέρα, δίπλα σὲ ἕνα φοίνικα, ἕνα κορίτσι ἔπεφτε λιπόθυμο ἀπὸ τὸν φόβο του στὸ διπλανὸ χαντάκι, ποὺ ἦταν γεμᾶτο νερό.

»Δύο Φαλαγγῖται, ὁ Εὐάγγελος Καλιμάνης καὶ ὁ Φώτιος Παρίσης, ἀπὸ τὸ ἀπέναντι δένδρο, πρὶν κτυπήση διάλυσις καὶ ἐνῷ τὸ ἀεροπλάνο ἦταν ἀκόμα ἀπὸ πάνω τους, βλέποντας τὸ κορίτσι νὰ πέφτη, ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος του, τὸ σήκωσαν καὶ ἀφοῦ τὸ ἔβαλαν ἐπάνω σὲ ξερὰ χόρτα ἄρχισαν νὰ τὸ συνεφέρνουν. Ἀφοῦ τὸ συνέφεραν τὸ μετέφεραν σπίτι του.

»Κι' ἐνῷ μητέρα καὶ κόρη τοὺς εὐχαριστοῦσαν διὰ τὴν βοήθεια ποὺ προσέφεραν εἶπαν: Αὐτὸ ποὺ κάναμε δὲν εἶναι τίποτα· ἔπρεπε νὰ εἴμαστε μεγάλοι νὰ πολεμᾶμε καὶ ἐμεῖς δίπλα στὰ ἀδέλφια μας, νὰ διώξουμε τὸν κακόβουλο ἐπιδρομέα καὶ νὰ φέρουμε γρήγορα στὴ μητέρα Ἑλλάδα τὸ στεφάνι τῆς νίκης».

ΣΠΥΡ. ΚΟΥΣ. Καλὸ τὸ ποίημά σας, ἀλλὰ τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ συνοδεύετε, εἶναι ἀκόμη καλύτερο ποίημα, κι' ἂς μὴν εἶναι γραμμένο σὲ στίχους. Δείχνει τόσο ὡραῖα καὶ τόσο ζωντανὰ τὸ ὑψηλὸ φρόνημα τοῦ δοκιμασθέντος λαοῦ τῆς Κερκύρας, ποὺ παραθέτομεν ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα:

«Σᾶς γράφω ἀπὸ μίαν γωνίαν τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἐδοκιμάσθη περισσότερο ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τῆς χώρας μας, ἀπὸ τὶς ἄνανδρες καὶ δολοφονικὲς ἐπιδρομὲς ἐχθροῦ ὑπούλου. Ἴσως νὰ καυχῶνται οἱ δολοφόνοι τοῦ Ἰταλικοῦ φασισμοῦ, ὅτι ἔρριξαν τὰ σπίτια ἐδῶ κάτω στὸ ὄμορφο νησί μας, πῶς ἐξερρίζωσαν τὰ δέντρα καὶ ἔχουν ἀραδιάσει νεκρὰ τόσα γυναικόπαιδα, μὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι πῶς μέσ' ἀπὸ τὰ θλιβερὰ αὐτὰ ἐρείπια φουντώνει τώρα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε δυνατὸ κι' ἀήττητο τὸ δέντρο τοῦ πατριωτισμοῦ. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκαμαν καὶ ὅ,τι κι' ἂν κάμουν οἱ δολοφόνοι τοῦ Μουσσολίνι, περήφανη ἡ δοξασμένη ἡ γαλανόλευκη θ' ἀγκαλιάζη αἰώνια τὸ ἱστορικὸ νησί μας. Σήμερα σὰν ἀπὸ μιὰ καρδιὰ κι' ἕνα στόμα ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Λαοῦ: Στὴ θάλασσα τοὺς ἀνάνδρους, στὴ θάλασσα τοὺς δολοφόνους! Καὶ πιστεύουμε πῶς πολὺ σύντομα τὸ ἱερὸ δίκαιο θὰ καταισχύνη τὴν ἄνανδρο τῆς ἀδικίας βίαν».

ΠΩΣ ΠΑΙΡΝΟΥΜΕ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΟΧΥΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 635)

μουμε ἐμεῖς τὰ περάσματα; Στὴ στιγμὴ ἐδούλεψαν οἱ ψαλίδες μας. Τὰ συρματοπλέγματα γίνανε κομμάτια, ἐνῶ ἀπὸ πάνω μας ἔπεφταν χειροβομβίδες, σφαῖρες, μύδροι... Βρήκαμε καὶ τὰ περάσματα ἀνάμεσα στὰ σύρματα... Ἔτσι ριχθήκαμε ἀπάνω τους. Θὰ γίνονταν πάλη στῆθος πρὸς στῆθος...

Τοὺς εἴδαμε πῶς εἶχαν τρομάξει... Καὶ μὲ μιᾶς ἀντικρύσαμε χέρια σηκωμένα ...λά, μαντήλια ἄσπρα στὶς ξιφολόγχες τους καὶ φωνὲς παρακλητικές:

«Μπόνο Γκρέκο...»

Χωρὶς ἀργοπορία τοὺς ἁρπάξαμε. Παρεδίδοντο μάτσα - μάτσα... Δειλοί, κακομοιριασμένοι, ὠχροὶ καὶ τρεμουλιάρηδες ἀπὸ τὸ φόβο... Τοὺς πιάσαμε αἰχμαλώτους καὶ τοὺς φέραμε στὸ στρατόπεδό μας, ἐνῶ ἄλλοι ἀπὸ μᾶς ἔπιαναν τὶς θέσεις τοῦ ὑψώματος καὶ παίρνανε τοὺς ὅλμους καὶ τὰ πολυβόλα.

Ὅταν γύρισα θριαμβευτικὰ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους, τότε ἐκατάλαβα πῶς εἶχα τραυματισθῆ ἀπὸ πολυβόλο. Μερικὲς σφαῖρες μὲ εἶχαν βρῆ στὸ πόδι Βγῆκαν ὅμως ἀντικρύ... «Διαμπερῆ»; εἶπεν ὁ γιατρός. Μοῦ δέσανε τὰ τραύματα καὶ θὰ μ' ἔστελναν σὲ χειρουργεῖο ἢ σὲ νοσοκομεῖο...

Ἀφοῦ μοῦ δέσανε τοὺς πρόχειρους ἐπιδέσμους, θυμήθηκα πῶς εἶχα μαζέψει καὶ μερικὲς χειροβομβίδες, ἀπ' αὐτὲς τὶς κόκκινες ποὺ τὶς λέμε βαρελόττα. Ἄνοιξα μιὰ μὲ τρόπο, ἔβγαλα τὸ μπαρούτι κι' ἔτσι ἀπόκτησα μιὰ κομψὴ τσιγαροθήκη... Ἔπειτα μὲ πήρανε στὸ νοσοκομεῖο. Μὰ ἐγὼ ἤμουν ἐνθουσιασμένος μὲ τὸν τρόπο ποὺ τοὺς πήραμε τὸ ὕψωμα».

Ὁ τραυματίας γελοῦσε μὲ χαρά.

«Καὶ τώρα, μᾶς εἶπε τελειώνοντας, ἐπήρατε ἰδέα πῶς τοὺς πήραμε τὸ ὕψωμα. Πάρετε κι' ἕνα τσιγάρο».

Καὶ μὲ μιᾶς ἔβγαλε καὶ μᾶς ἐπρότεινε νὰ πάρουμε τσιγάρο ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴ χειροβομβίδα, ποὺ εἶχεν ἐξευτελισθῆ στὸ σημεῖο νὰ γίνη τσιγαροθήκη!...

Φ. Γιοφύλλης

Ἡ Νεολαία
Ἀπό γενεάς
εἰς
γενεάν...